



AGATHA CHRISTIE

**NYARALÓ
GYILKOSOK
BŰNÜGYI REGÉNY**

EURÓPA KÖNYVKIADÓ BUDAPEST 1973
AGATHA CHRISTIE
EVIL UNDER THE SUN
COLLINS, LONDON

Fordította: SZOBOTKA TIBOR

ELSŐ FEJEZET

1

Amikor Roger Angmering kapitány 1782-ben házat építtetett egy szigeten, közel Leathercombe Bay falujához, vállalkozását úgy tekintették, mint a különtség netovábbját. Az illendőség úgy kívánta volna, hogy a magafajta jó családból való úriember mutatós kis kastélyt építtessen tág mezők közepén, a térséget lehetőleg bővíző patakok szabdalják, és jó legelők ékesítsék.

Csakhogy Roger Angmering kapitánynak egyetlen nagy szerelme volt: a tenger. Így aztán a házat - vaskos ház volt, olyannak is kellett lennie, mert hiszen hogyan állhatta volna másként a szél dühét ezen a sirályok látogatta kis földnyelven - úgy építette, hogy valahányszor dagály volt, elszakadt a szárazföldtől.

Nem nősült; első és igazi szerelme mindvégig a tenger maradt, s mikor meghalt, a házat és a szigetet egy távoli rokona örökölte. Ez a rokon meg a maradékai később nem sokra tartották a hagyatékot. A saját birtokaikból is le-letöredezett egy darab, és az utódok egyre szegényebbek lettek.

1922-ben, amikor a tengerparti nyaralás kultusza végleg megszilárdult, és Devonshire meg Cornwall partjait nem találták már nagyon melegnek nyári tartózkodás céljára, Arthur Angmering egyszer csak ráébredt, hogy hatalmas és kényelmetlen György-kori háza eladhatatlan, viszont nagyon jó árat kapott azért a sajátságos ingatlanért, amelyet egykor a tengerjáró Roger kapitány szerzett.

A vaskos házat megtoldották, megszépítették. A szárazföld és a sziget között feltöltött műút épült. Gondos megfontolás után mindenfelé sétányokat, meghitt zugokat terveztek és helyeztek el a szigeten. Volt rajta két teniszpálya is, napozóteraszok nyúltak egy kis öböl felé, amelyet tutajok és ugródeszkák tarkítottak. Így kelt diadalmasan életre a Jolly Roger Szálloda a Csempészek Szigetén, Leathercombe Bayben. Júniustól szeptemberig aztán a Jolly Roger Szálloda (nem számítva a rövid húsvéti idényt) pincétől a padlásig tömve volt vendégekkel. 1934-ben koktélbárral gyarapodott, továbbá nagyobb étteremmel és több fürdőszobával bővült. A szobaárak ennek megfelelően emelkedtek. Az emberek azt mondták:

- Volt már Leathercombe Bayben ? Roppant kellemes szálloda van ott, egy olyan szigetfélén épült. Nagyon kényelmes, és nem zavarják se kirándulók, se autóbuszok. A konyha is remek. Érdemes odautazni.

És az emberek odautaztak.

2

A Jolly Roger Szállodában egy igen jelentős - legalábbis saját értékelése szerint jelentős - személyiség lakott: Hercule Poirot. Fehér vászonöltönyben pompázott, panama kalapját szemére húzta, bajuszát pompásan kipederte. Hátradőlt kényelmes nyugszékében, és a strandot szemlélte. A szállodától a strandig teraszszorozat ereszkedett alá. A partot tutajok, gumi- és vászoncsónakok, felfújható gumijátékok tarkították, továbbá egy hosszú trambulín és három deszkapihenő, különböző távolságra a parttól.

Némelyik fürdővendég a tengerben lubickolt, volt, aki elnyújtózva hevert a napon, meg aki gondosan kenegette magát napolajjal.

Közvetlenül a part feletti teraszon ültek, akik nem fürödtek, hanem eszmecserét folytattak az időről, az előttük kibontakozó látnivalókról, a reggeli újságok híreiről és más alkalmas témákról.

Poirot balján egy hölgy foglalt helyet, akinek ajkáról halk egyhangúsággal, megállás nélkül folyt a szó, kötőtűi is csattogtak hozzá, mert szaporán kötött. Mögötte férje, Odell C. Gardener hevert egy függőágyban, kalapja az orrán. Alkalomadtán egy-egy rövid megjegyzést kockáztatott meg, ha kérték, hogy nyilatkozzék.

Poirot jobbján Miss Brewster ült; szívós, kisportolt testű nő, őszülő hajjal, kellemes, viharvert ábrázattal, és időnként nyers hangon közbeszólt. A két hölgy beszélgetése úgy hangzott, mint egy kutya-vokálegyüttes műsora, amelyben a pomerániai szakadatlan ugatását olykor-olykor egy juhászkutya mély hangú, rövid vakkantása szakítja meg.

- Szóval - mondta Mrs. Gardener -, szóval, mondom az uramnak, hogy a városnézés meg miegyéb, az mind szép és jó, szeretek is mindent alaposan megnézni. De hát végre is, mondom, Angliát már keresztül-kasul bejártuk, és most már egyébre sem vágyom, mint hogy egy nyugodt kis zugban, a tenger partján megpihenjek. Ezt mondtam, ugye, Odell? Hogy csak pihenni akarok. Azt mondtam, hogy szükségét érzem a pihenésnek. Így volt, Odell, nem?

- Igen, édesem - mormogta kalapja mögül Mr. Gardener.

Mrs. Gardener folytatta a témát.

- Így aztán, mikor a dolgot megemlítettem Mr. Kelsónak a Cook-irodában, ő állította össze az útitervünket, és mindenben roppant készséges volt, nem is tudom, mihez kezdtünk volna nélküle!... szóval, amikor ezt megemlítettem neki, Mr. Kelso azt mondta, okosabbat nem is tehetnénk, mint hogy idejövünk. Nagyon festői hely, azt mondta, egészen az isten háta mögött, és mégis nagyon kényelmes, amellet minden tekintetben exkluzív. No persze az uram itt közbekotyogott, és azt mondta, mi a helyzet a W. C.-vel? Mert akár hiszi, akár nem, Monsieur Poirot, az uram egyik húga egyszer olyan penzióban szállt meg, amelyről ugyancsak azt mondták, hogy nagyon exkluzív, meg hogy a lópvidék szívében van, de nem hinné el, hogy ott csak falusi árnyékszék volt! Természetes, hogy azóta az uramnak gyanús minden ilyen isten háta mögötti hely. Ugye, Odell?

- No persze, hogyne, édesem - mondta Mr. Gardener.

- De Mr. Kelso azonnal a legmesszebbmenően megnyugtatót. A W. C., mondta, a lehető legmodernebb, a konyha pedig kitűnő. És kijelenthetem, hogy ez így is van. És amit a legjobban szeretek benne, az, hogy intim hely, ha érti, mire gondolok. Mivel a hely kicsi, mindannyian beszélünk egymással, és mindenki mindenkit ismer. Ha van az angoloknak valami hibájuk, az, hogy egy kicsit tartózkodóak, és ez a tartózkodás csak néhány évi ismeretség után enged. Akkor aztán a szívéllyesség mintaképei. Mr. Kelso azt is mondta, hogy érdekes emberek járnak ide, és látom, hogy igaza van. Itt van ön, Monsieur Poirot, aztán Miss Darnley. Ó, a csontom velejéig megborzongtam, amikor rájöttem, hogy maga kicsoda, nem igaz, Odell?

- De igen, édesem.

- Hah! - robbant bele a beszélgetésbe Miss Brewster. - Milyen izgalmas, ugye, Monsieur Poirot?

Hercule Poirot elhárító mozdulatot tett, de ez éppen csak udvarias gesztus volt. Mrs. Gardener szóáradata tovább hömpölygött.

- Tudniillik rengeteget hallottam már magáról, Monsieur Poirot, egy hölgytől, lánynevén Cornelia Robsonnak hívták. Az urammal Badenhofban voltunk májusban. Persze Cornelia mindent elmondott nekünk arról az egyiptomi históriáról, amikor Linnet Ridgewayt megölték. Azt is mondta Cornelia, hogy maga csodálatos volt, és én örületesen szerettem volna megismerkedni magával, ugye, Odell?

- Igen, édesem.

- Aztán itt van Miss Darnley is. Egy egész csomó holmimat a Rose Mond cégnél vásárlom, na és hát Miss Darnley maga a Rose Mond, nem? Roppant eredetiek a ruhái. Micsoda ragyogó vonaluk van! Ezt a ruhát, amit tegnap este viseltem, szintén nála vettem. Elragadó asszony minden tekintetben.

Miss Brewster mögül Barry őrnagy, aki kidülledt szemmel bámulta a fürdőzőket, most felhorkantott:

- Roppant előkelő megjelenésű!

Mrs. Gardener tovább csattogtatta a tüit.

- Egy dolgot azonban be kell vallanom, Monsieur Poirot. Szinte megrendülést éreztem, amikor magát itt találtam, nem mintha nem lett volna örült izgalmas, hogy itt találom, mert az volt, az uram is tanú rá. De hát egyszer csak eszembe jutott, hátha ... hogy is mondjam csak ... hivatásszerűen van itt. Érti, hogy gondolom? Tudniillik roppant érzékeny vagyok, ezt az uram is igazolhatja, és képtelen lennék elviselni, hogy valami bűnügybe keveredjem, tudniillik...

Mr. Gardener a torkát köszörülte, és azt mondta:

- A feleségem ugyanis nagyon érzékeny, Monsieur Poirot.

Hercule Poirot felemelte, majd leejtette a két kezét:

- Biztosíthatom arról, asszonyom, hogy ugyanaz a szándék hozott ide engem is, mint önöket... hogy szórakozzam, hogy eltöltssem a szabadságomat. A szakmámra még csak nem is gondolok.

Miss Brewster megint rövid és nyers vakkantást hallatott:

- Itt a Csempész Szigeten nem hevernek holttestek, igaz-e?

- Ah! - mondta Hercule Poirot. - Ez nem egészen így van! - Lefelé mutatott. - Csak tessék megnézni azokat ott, amint ott fekszenek sorban. Mik azok tulajdonképpen? Se nem nők, se nem férfiak. Nincs bennük semmi személyes. Egyszerűen csak... testek!

- Némelyikük azért egészen csinos fruska - mondta Barry őrnagy elismerően. - Bár egy kicsit girhesek.

- Igen - kiáltotta Poirot -, de hol van itt az izgató, a titok? Én öreg vagyok, s még a régi iskolához tartozom.

Amikor én fiatal voltam, az ember még a nők bokáját is alig látta. Milyen csábító volt, ha csak kivillant a habos alsószoknya szegélye! És a gyengéd vonalú lábszár... a térd... a csipkés harisnyakötő...

- Ejnye, haszontalan! - mondta rekedten Barry őrnagy.

- Mennyivel értelmesebben öltözködünk ma - mondta Miss Brewster.

- No persze, Monsieur Poirot - mondta Mrs. Gardener -, magam is azt hiszem, hogy a gyermekeink manapság sokkal természetesebb és egészségesebb életmódot folytatnak. Közösen kitombolják magukat, és... hát... - itt Mrs. Gardener egy kissé elpirult, mert alapjában tiszta lélek volt - nem is gondolnak vele sokat, ha érti, mire célok?

- Tökéletesen - mondta Hercule Poirot. - Nagyon sajnálatos.

- Sajnálatos? - sipította Mrs. Gardener.

- Persze hogy az. Semmi romantika, semmi titok. Manapság már minden szabványosítva van! - Poirot a fekvő alakokra mutatott. - Az egész látvány a párizsi hullaházra emlékeztet.

- De Monsieur Poirot! - Mrs. Gardener meg volt botránkozva.

- Deszkára dobott hús, akárcsak a hentesnél!

- De Monsieur Poirot, nem gondolja, hogy mégis túloz?

- Talán igen - mondta engedékenyen Poirot.

- Bár akkor is - folytatta Mrs. Gardener, és változatlan energiával kötött - egy dologban egyetérték magával. Azoknak a lányoknak, akik így kifekszenek a napra, szőrös lesz a karjuk és a lábuk. Hányszor mondtam már Irene-nek... mármint a lányomnak, tudja Monsieur Poirot... Irene, mondtam neki, ha folyton így kifekszel a napra, csupa szőr lesz, a karod, a lábad, a melled, aztán majd jól nézel ki. Ezt mondtam neki, nem, Odell?

- De igen, édesem - mondta Mr. Gardener.

Mindenki hallgatott; valószínűleg elképzelték, milyen lesz Irene, ha a jóslat valóra válik.

Mrs. Gardener összerakta a kötést, és azt mondta:

- Nem is tudom...

- Tessék, édesem? - kérdezte Mr. Gardener.

Kikecmergett a függőágyból, magához vette Mrs. Gardener kötését és könyvét. Miss Brewsterhez fordult:

- Nem tartana velünk, Miss Brewster? Innánk valamit.

- Most nem, köszönöm.

A Gardener házaspár elindult a szálloda felé.

- Az amerikai férfiek csodálatosak - mondta Miss Brewster.

3

Mrs. Gardener helyét Stephen Lane nagytiszteletű úr foglalta el.

Mr. Lane ötven-egynéhány év körüli, magas, erőteljes férfi volt. Arca barnára sült, sötétszürke nyári öltönye pedig, amolyan vakációra szánt különlegesség, egy csöppet sem volt előkelő.

- Pompás vidék! - mondta lelkesen. - Átmentem Leather-combe Bayból Harfordba, majd visszajöttem, a sziklákon keresztül.

- Meleg van ma a gyalogláshoz - mondta Barry őrnagy, aki sohasem gyalogolt.

- Mindegy, testgyakorlásnak jó - mondta Miss Brewster. - Én ma még nem is eveztem. Semmi sem edzi jobban a hasizmokat, mint az evezés.

Hercule Poirot szeme némi bűnbánattal szegeződött testének domborodó közepetájára.

Miss Brewster, aki követte pillantását, nagyon kedvesen azt mondta:

- Megszabadulhatna a pocakjától hamarosan, Monsieur Poirot, ha mindennap evezne.

- Merci, Mademoiselle. Gyűlölöm a vízi járműveket.

- Úgy érte, hogy a kisebbfajtaakat?

- Bármekkorák! - Behunyta a szemét, és megborzongott. - A tenger mozgása, az nem kellemes.

- Az isten áldja meg, hiszen a tenger ma olyan sima, mint egy halastó!

- A tenger sohasem sima igazában - felelte Poirot meggyőződéssel. - Mindig, mindig hullámozik.

- Véleményem szerint - mondta Barry őrnagy - a tengeri betegség kilenczted részét az idegek okozzák.

- Lám, lám - mondta a pap halvány mosollyal -, így beszél, aki jól bírja a tengert... ugye, őrnagy úr?

- Csak egyszer lettem rosszul ... s akkor is csak a csatornán keltem át. Jelszavam: nincs baj, ha nem gondolsz rá.

- Igen, a tengeri betegség nagyon furcsa - elmélkedett Miss Brewster. - Miért kapja meg az egyik ember, és a másik miért nem? Igazán méltánytalanság. Amellett teljesen független az ember egészségi állapotától. Beteges

emberek sokszor nagyon jól bírják a tengert. Valaki azt mondta nekem egyszer, hogy az egész az ember hátgerincével van összefüggésben. Ez ugyanúgy van, mint ahogyan egyesek nem bírják a nagy magasságot. Magam sem állok ebben valami jól, de Mrs. Redfern még nálamnál is rosszabbul bírja. A minap, amikor Harfordba mentünk a sziklaösvényen, egészen elszédült, és csak úgy kapaszkodott belém. Elmesélte, hogy egyszer ugyanígy járt, amikor lefelé jött a milánói székesegyház tornyából, azon a külső csigalépcsőn. Felfelé, menet nem érzett semmit, de amikor le kellett jönnie, egészen odalett.

- Akkor jobban teszi, ha nem ereszkedik le a Pixy-öbölbe vezető létrán - jegyezte meg Lane.

- Magam is félek tőle - mondta Miss Brewster, és fintort vágott. - Nagyon kitűnő szórakozás a fiataloknak, a Cowan-fiúknak és a Masterman-gyerekeknek, azok fel-le mászkálnak rajta, és még élvezik is.

- Itt jön Mrs. Redfern - mondta Lane. - Úgy látszik, már megfürdött.

- Voltaképpen Monsieur Poirot követője - jegyezte meg Miss Brewster. - Sohasem napfürdőzik.

A fiatal Mrs. Redfern levette fürdősapkáját, és megrázta a haját. Hamvasszőke haja volt és - mint az ilyen hajú nőknek általában - egészen világos bőre, a karja, lába hófehér.

Barry őrnagy rekedten nevetett:

- Kicsit sületlennek látszik a többiek közt, nem?

Christine Redfern hosszú fürdőköpenyébe burkolózott, végigjött a parton, és a társaság felé tartott.

Arca komolykás volt, csinos is a maga módján, keze, lába apró és kecses.

Rájuk mosolygott, és melléjük ereszkedett, törülközőjét maga köré gyűrte.

- Kérdemelte Monsieur Poirot nagyrabecsülését - mondta Miss Brewster. - Nem szereti a napozókat. Azt mondta, hogy a hentes kirakatára emlékeztetik.

- Ó, bár napfürdőzhetnék én is! - mondta Christine Redfern kis keserűséggel. - Csakhogy én ám nem barnulok le, csak csupa hólyag leszek, a karom meg csupa szeplő.

- Az is jobb, mintha szőr nő rajta, mint Mrs. Gardener Irene lányán - mondta Miss Brewster. Christine kérdő pillantására így folytatta: - Mrs. Gardener óriási formában volt ma délelőtt, egy pillanatra meg nem állt. "Ugye, Odell?" "Igen, édesem." - Rövid szünetet tartott, aztán azt mondta: - Azért mégis sajnálom, Monsieur Poirot, hogy nem volt hajlandó a játékba belemenni. Miért nem? Azt kellett volna mondania neki, hogy azért jött le, hogy itt kinyomozzon egy szokatlanul borzalmas gyilkosságot, és hogy a tettes, egy mániákus gyilkos, minden kétséget kizáróan itt van a szálloda vendégei között.

- Nagyon tartok tőle, hogy elhitte volna - felelte Hercule Poirot sóhajtva.

- Feltétlenül - kuncogott Barry őrnagy.

- Nem - mondta Emily Brewster -, azt hiszem, még Mrs. Gardener sem hitt volna egy olyan gyilkosságban, amelynek ez a háttere. Nem az ilyenfajta helyeken szoktak holttestekre bukkanni!

Hercule Poirot moccan egyet a székében.

- Miért is ne. Mademoiselle? - kérdezte. - Mért ne akadhatna itt a Csempészek Szigetén is olyasvalami, amit maga "holttest"-nek nevez?

- Nem tudom - mondta Emily Brewster. - Valahogy az az érzésem, hogy egyes helyeken az ilyesmi valószínűtlenebb, mint máshol. Ez nem az a hely... - de abbahagyta a magyarázkodást, maga is nehéznek találta, hogy kifejtse, mire gondol.

- Valóban romantikus - helyeselt Poirot. - Békés is. A nap süt. A tenger kék. De azt az egyet elfelejti, Miss Brewster, hogy a földön mindenütt burjánzik a gonosz, és gyilkosra is süt a nap.

A pap fészkelődött a székében. Előrehajolt. Mélykék szeme felvillant.

Miss Brewster vállat vont.

- Ez természetesen így van, de ennek ellenére ...

- De ennek ellenére ezt a hátteret valószínűtlennek tartja büntett elkövetéséhez. Csak éppen valamire nem gondol, Mademoiselle.

- Talán az emberi természetre?

- Arra, igen. Minden körülmények között. Csakhogy nem ezt akartam mondani. Arra akartam felhívni a figyelmét, hogy itt mindenki nyaral.

Emily Brewster kérdő arccal fordul Poirot felé.

- Ezt nem értem - mondta.

Hercule Poirot jószágon nézett rá vissza. Mutatóujja határozott bökéseivel réseket vágott a levegőbe.

- Tegyük fel, hogy van egy ellensége. Ha a lakásán, a hivatalában, az utcán keresi fel... eh bien, arra valamilyen okot kell adnia. De itt, a tengerparton minden különösebb ok nélkül összekerülhetnek. Mert ugyebár itt tartózkodik Leathercombe Bayben. Miért? Parbleu! hiszen nyár van, augusztus, amikor az ember egyebütt nem

is lehetne, nyaral. Semmi feltűnő sincs abban, hogy itt vagyunk, akár maga, vagy Mr. Lane, vagy Barry őrnagy, vagy Mrs. Redfern és a férje. Mert ugyebár Angliában az a szokás, hogy augusztusban az emberek a tengerparton nyaralnak.

- Hát - mondta Miss Brewster elismerően -, ez csakugyan nagyon szellemes ötlet. De hogy számol el Gardenerékkal? Ők amerikaiak.

Poirot mosolygott.

- Még Mrs. Gardener is... amint elmondotta nekünk... a pihenés szükségét érzi. És miután keresztül-kasul bejárta Angliát, kötelezőnek tartja, hogy két hetet a tengerparton is töltsön ... ha másért nem, csak hogy a turista törvényeket betartsa. Élvezi, ha megfigyelheti az embereket.

- Maga is, nem? - mormogta Mrs. Redfern.

- Madame, meg kell vallanom: én is.

- Maga - mondta elgondolkozva Mrs. Redfern - sok mindent meglát.

4

A beszélgetésben szünet támadt. Stephen Lane a torkát köszörülte, aztán nem minden fontoskodás nélkül azt mondta

- Valami nagyon megragadott abban, amit az előbb mondott, Monsieur Poirot. Azt mondta, hogy a földön mindenütt burjánzik a gonosz, és gyilkosra is süt a nap. Úgy hangzott, mintha a Prédikátor Könyvéből idézett volna. - Kis szünetet tartott, majd maga idézett: - "Mert bizony az embernek fiai gonosszal telvék az ő szívükben, és botorság lakozik az ő szívükben, míg csak élnek." - Szemében szinte fanatikus fény gyulladt ki. - Boldog voltam, hogy ön is ezt mondta. Manapság már senki sem hisz a gonoszban. Ha egyáltalán foglalkoznak vele, pusztán a jó tagadásaként fogják fel. A gonoszákat azok cselekszik - így szólnak az emberek -, akik nem ismerik a jót, akik tanulatlanok, akik inkább szánalmat, mint szidást érdemelnek. De Monsieur Poirot, a gonosz él! A gonosz itt jár közöttünk! Úgy hiszek benne, mint istenben. Él és hatalmas, és földi útját rója!

Megakadt, szaporán lélegzett. Zsebkezdőjével megtörülte homlokát, s hirtelen bocsánatkérően nézett körül.

- Elnézést kérek, kissé elragadtak a szavak.

- Teljesen megértem - mondta Poirot csillapítóan. - Egy bizonyos határig egyet is értek önnel. A bűn a földön jár, és fel is ismerhető.

Barry őrnagy harákkolt.

- Ha már erről esik szó - mondta -, hát azok a fakírok Indiában...

Barry őrnagy eléggé hosszú ideje tartózkodott a Jolly Rogerban ahhoz, hogy mindenki óvakodjék tőle, illetve attól a végzetes tulajdonságától, hogy kedvtelve mesél hosszadalmas indiai történeteket. Ezért Miss Brewster és Mrs. Redfern szinte egymás szavába vágtak.

- A férje az, aki ott úszik, ugye, Mrs. Redfern? Milyen remek úszó!

Mrs. Redfern pedig ugyanebben a percben ezt mondta:

- Nézzék csak, milyen édes kis csónak megy ott, piros vitorlával! Mr. Blatté, nem?

A vörös vitorlás éppen akkor szelte át az öböl túlsó végét.

- Fantasztikus ötlet - pöfögött Barry őrnagy -, vörös vitorla ...

A fakírtörténet veszélye azonban ezzel elhárult.

Hercule Poirot elismerően nézett arra a fiatalemberre, aki éppen most ért partot. Patrick Redfern az emberi fajta mintapéldánya volt. Karcsú, bronztestű, széles vállú és keskeny csípőjű. Valami olyan - szinte ragályos - derűt és jókedvet árasztott, valami olyan természetes egyszerűséget, amely megkedveltette minden nővel és a legtöbb férfival.

Amint ott állt a parton, lerázta magáról a vizet, és vidám kézengetéssel üdvözölte a feleségét. Az asszony visszaintegetett, és odakiáltott neki

- Gyere ide, Pat!

- Megyek!

Még egy darabot ment partmentén, hogy felkapja a törülközőjét, amit otthagytott. Ekkor történt, hogy a társaság mögött egy nő haladt el, aki a szálloda felől a strandnak tartott.

Bevonulása olyan volt, mint egy színpadi jelenet. Sőt, magatartásán meglátszott, hogy a nő ennek tudatában

van, anélkül azonban, hogy önhittnek látszott volna. Ez a nő egyszerűen megszokta, hogy valahányszor megjelenik, mindenkit lenyűgöz.

Magas volt és karcsú. Egyszerű fehér fürdőruhát viselt, hátán mély kivágással, és félcsupasz testének minden íze gyönyörű, egyenletes bronzsínűre sült. Olyan tökéletes volt, mint egy szobor. Vörösbe játszó gesztenyeszín haja dúsán omlott a vállára. Arcán az az alig észrevehető keménység látszott, amelyet az immár meghaladott harminc esztendő vés oda, de külseje, egészében, mégis rendkívül fiatalnak hatott, fölényes, diadalmas életerőt áruelt. Arcának kínai merevségét még csak elmélyítette, hogy kék szeme is kissé ferde metszésű volt.

Jáspis-zöld kínai kalapot viselt.

Valami olyasmi áradt belőle, ami a környezetében minden más asszonyt elhalványított és jelentéktelenné zsugorított. A fél fiak pillantása pedig gombostűre tűzte, akár egy lepkét.

Hercule Poirot szeme is kitágult, bajusza elismerően megrándult. Barry őrnagy félig felemelkedett ültéből, és szeme szinte kocsányon lógott az izgalomtól; Poirot balján Stephen Lane nagytisztelendő úr sziszegve szívta be a levegőt, és egész alakja megmeredt.

- Ez Arlena Stuart - suttogta Barry őrnagy rekedten -, vagyis az volt, mielőtt Marshall felesége lett. Láttam őt a "Járjunk-keljünk" című darabban, még mielőtt búcsút mondott a színpadnak. Érdemes megbámulni, mi?

- Igen, elég csinos - mondta Christine Redfern lassan, tartózkodó hangon. - De... veszélyes jószágnak látszik!

- Monsieur Poirot - mondta váratlanul Emily Brewster -, éppen az imént beszélt a gonoszról. Szerintem ez az asszony a gonosz megtestesülése. Keresztül-kasul, minden ízében romlott. Véletlenül elég sokat tudok róla.

- Egyszer - kezdte Barry őrnagy emlékező hangon - találkoztam egy nővel Simlában. Annak is vörös haja volt. Egy fiatal tisztnek volt a felesége. Mindenkit az orránál fogva vezetett! A férfiak bolondultak utána! A nők persze legszívesebben kikaparták volna a szemét. Hogy az hány otthon békéjét tette tönkre!

És Barry őrnagy kuncogott.

- A férj rendes fickó volt. Még a felesége lába nyomát is imádtá. Nem vett észre semmit ... vagy legalábbis úgy tett.

- Az ilyen nők fenyegetik ... fenyegetik ... - kezdte Stephen Lane halk, de a felindultságtól tüzes hangon, aztán mégsem fejezte be szavait.

Arlena Stuart akkor ért a vízhez. Két fiatalember, szinte még gyerek, tüstént felugrott, és lelkesedve indult feléje. Ő csak állt, és mosolygott rájuk. Tekintete elsiklott felettük, arrafelé, amerre Patrick Redfern járt, a part mentén.

Olyan ez, gondolta Hercule Poirot, mintha iránytűt figyelnék. Patrick Redfern eltér, lába irányt változtat.

A tű - nem tehet mást - csak a mágnesesség törvényeinek engedelmeskedik, és északi irányba fordul. Patrick Redfernt is így viszi lába Arlena Stuart felé.

A nő a férfira mosolygott. Aztán lassan megindult a parton, Patrick Redfern pedig vele tartott. Egy szikla alatt megállapodott, leült, elnyújtózott. Redfern is letelepedett melléje a fövényre.

Christine Redfern hirtelen felállt, és bement a szállodába.

Kínos csönd támadt.

Aztán Emily Brewster szólalt meg.

- Borzasztó. Olyan derék kis asszony. Alig két éve házasok.

- A vörös fruska, akiről beszéltem - mondta Barry őrnagy -, az a simlai, jó néhány igazán boldog házasságot tett tönkre. Rémes, nem?

- Van egy nőtípus - mondta Miss Brewster -, amelyik kéjeleg az otthonok feldúlásában. - Egy-két perc szünet után még hozzátette: - Patrick Redfern pedig bolond.

Hercule Poirot nem szólt semmit. Lefelé bámult, a strandra, de nem Patrick Redfernt nézte, sem Arlena Stuartot.

- Hát - mondta Miss Brewster -, én is jobban teszem, ha megkeresem a csónakomat. Eltávozott.

Barry őrnagy főtt egresre emlékeztető szemét némi kíváncsisággal szegezte Poirot-ra.

- Nos, maga mit gondol, Poirot? Eddig még a száját sem nyitotta ki. Mit gondol a szirénről? Tüzes kis nő, mi?

- C'est possible - mondta Poirot.

- Nyilatkozzék már, vén róka. Ismerem én magukat, franciákat!

- Nem vagyok francia - mondta Poirot hűvösen.
 - Jó, jó, azért ne akarja nekem bebeszélni, hogy rá sem néz a csinos nőkre. Halljuk, mit szól hozzá? He?
 - Már nem fiatal - mondta Poirot.
 - Mit számít az? Minden asszony annyi, amennyinek látszik. Ő pedig nagyon jó nőnek látszik.
 - Igen - mondta Hercule Poirot, és elismerően bólintott. - Valóban szép. De végeredményben nem a szépség számít. Nem a szépsége miatt fordult utána minden férfi a strandon... egy kivételével.
 - Szekszepl, barátocskám... szekszepl - mondta az őrnagy. - Az a bizonyos! - Aztán hirtelen támadt kíváncsisággal megkérdezte: - Mit néz olyan kitartóan?
 - A kivételt - felelte Hercule Poirot. - Azt az egyetlen férfit, aki fel sem tekintett, mikor ez a nő elhaladt előtte.
 Barry őrnagy követte Poirot pillantását, mely egy körülbelül negyvenéves férfin nyugodott, aki szőke volt és napbarnított. Arca nyugodt volt és kellemes vonású, a parton üldögélt, pipázott, és a Times-t olvasta.
 - Ja az - mondta Barry őrnagy. - Az a férj, barátocskám. Az Marshall.
 - Tudom - mondta Hercule Poirot.
 Barry őrnagy kuncogott. Mivel maga agglegény volt, férjekre háromfajta vonatkozásban szokott gondolni: mint akadályra, mint kényelmetlenségre, és mint biztosítékra házasság ellen.
 - Jóravaló embernek látszik - mondta. - Olyan nyugodt fajta. Vajon az én Times-om megérkezett-e már?
 Felkelt, és elindult a szálloda felé.
 Poirot pillantása most lassan Stephen Lane arcára siklott.
 A pap Arlena Marshallt és Patrick Redfernt figyelte. Hirtelen Poirot-hoz fordult. Szemében a kérlelhetetlen fanatizmus tüze lobbant.
 - Ez az asszony - mondta - a velejéig gonosz. Kétkedik ebben?
 - Nehéz megbizonyosodni - mondta lassan Poirot.
 - De embernek fia - mondta Stephen Lane -, hát nem érzi meg a levegőben is, mindenütt? Hogy itt a Gonosz?!
 Hercule Poirot megfontoltan bólintott.

MÁSODIK FEJEZET

1

Hercule Poirot nem is igyekezett titkolni örömét, amikor Rosamund Darnley odalépett hozzá, és melléje telepedett.

Őszinte csodálója volt Rosamund Darnleynak. Szerette, hogy elegáns, szerette alakjának kecses vonalait, szerette fejének szimatoló, büszke tartását. Szerette sötét hajának ápolt, puha hullámain és mosolyának iróniáját.

A nő tengerészkék anyagból készült ruhát viselt, egészen kevés fehér dísszel. Az a fajta ruha volt, amely egyszerűen hatott, rendkívül költséges puritán szabása miatt. Rosamund Darnley cége Rose Mond Rt. néven egyike volt London legismertebb divatszalonjainak.

- Valahogy nem tetszik nekem ez a hely - mondta. - Nem is tudom, miért jöttem ide.

- Már járt itt, ugye?

- Igen, két évvel ezelőtt, húsvétkor. Akkor nem voltak ilyen sokan.

Hercule Poirot ránézett.

- Valami történt, ami bántja magát. Nincs igazam? - kérdezte szelíden.

A lány bólintott. Lábát ide-oda lóbázta. Lenézett a lába fejére, és azt mondta:

- Kísértettel találkoztam. Ez történt.

- Kísértettel, Mademoiselle?

- Igen.

- Minek vagy kinek a kísértetével?

- Ó, a magaméval.

- Fájdalmas volt a találkozás? - kérdezte Poirot tapintatosan.

- Váratlanul nagyon fájdalmas. Felidézte azokat a... Elakadt, mélézött. - Képzelve el a gyermekkoromat. De nem, azt úgysem tudná. Maga nem angol!

- Nagyon angolos volt a gyermekkorom? - kérdezte Poirot.

- Ó, hihetetlenül! A vidék... a nagy, sivár ház... kutyák, lovak ... séták az esőben ... fahasábok a kandallóban...

almák a gyümölcsösben... állandó pénztelenség... kopott szövetek ... évről évre ugyanazok az estélyi ruhák... az elhanyagolt kert... óriási őszirózsák ütötték fel a fejüket minden októberben.

- S szeretne visszatérni oda? - kérdezte Poirot gyengéden.

Rosamund Darnley megrázta a fejét.

- Visszatérni nem lehet - mondta. - Nem, azt már soha. De szerettem volna... valami mást kezdeni.

- Ugyan mit? - kérdezte Poirot.

- Ezt kérdem én is magamtól -felelte Rosamund Darnley nevetve.

- Amikor ifjú voltam. - mondta Poirot -, és ez, Mademoiselle, igazán régen volt, volt egy ilyen játék: ki szeretne lenni, ha lehetne? A választ az ember fiatal hölgyek emlékkönyvébe írta. A könyveknek arany volt a szegélyük és kék bőr a kötésük. S a választ, Mademoiselle, nem könnyű megadni.

- Nem, azt hiszem, nem - felelte Rosamund. - Nagy kockázat volna. Ki szeretne Mussolini lenni vagy Erzsébet hercegnő? A barátaival meg nem cserélne az ember, mert azokról túl sokat tud. Emlékszem, egyszer találkoztam egy elragadó házaspárral. Oly udvariasak és kedvesek voltak egymáshoz, és még sok évi házasság után is oly jó barátoknak mutatkoztak, hogy valósággal irigyeltem az asszonyt. Boldogan cseréltem volna vele. Valaki később elmondta, hogy ezek már tizenegy éve egy szót sem szólnak egymáshoz, ha kettesben maradnak.

- Nevetett. - Ebből látszik, hogy sohasem tudhatunk semmit biztosan, nem?

- Sok ember - mondta Poirot egy-két percnyi szünet után - irigyelheti önt, Mademoiselle.

- No persze, természetesen - mondta Rosamund Darnley hűvösen.

Elgondolkozott a dolgon, aztán ironikus mosolyra biggyesztette a száját

- No igen, hiszen én vagyok a sikerben dúskáló asszony mintaképe! Enyém a sikeres alkotó művész elégtétele ... és nem tagadom, hogy szeretem a ruhatervezést... azonkívül a sikeres üzletasszony elégtétele, mert jól keresek. Gazdag vagyok, jó az alakom, tűrhető az arcom, és nem túl éles a nyelvem.

Szünetet tartott, a mosolya egyre vidámabb lett.

- No persze, férjem, az nincs! Ebben már nem volt sikerem, ugye, Monsieur Poirot?

- Mademoiselle - mondta Poirot lovagiasan -, ha nem ment férjhez, ez csak azért van, mert a férfiak között eddig nem akadt olyan, aki eléggé ékesszóló lett volna. Az igényessége tette, nem a szükség, hogy hajadon maradt.

- És mégis - mondta Rosamund Darnley - biztos vagyok abban, hogy mint minden férfi, maga is azt hiszi a szíve mélyén, hogy minden nő csak akkor boldog és elégedett, ha férje van és gyermekei.

- Férjhez menni és gyermekeket szülni - mondta vállat vonva Poirot -, ez az asszonyok mindennapi sorsa. Száz közül egy, nem ... ezer közül egy tud magának olyan nevet és pozíciót szerezni, mint maga.

- És mégis - mondta szomorú mosollyal Rosamund - nem vagyok egyéb, mint egy keserű vénlány! Legalábbis ma annak érzem magam. Boldogabb lennék, ha filléreket keresnék, és lenne egy nagydarab férjem, aki soha egy szót sem szól, meg egy csomó kölykőm, akik a szoknyámba kapaszkodnak. Ez az igazság, tudja?

- Ha maga mondja - vont vállat Poirot -, akkor biztosan így van, Mademoiselle.

Rosamund nevetett, lelki egyensúlya hirtelen helyrebillent. Cigarettaát vett elő, és rágyújtott.

- Maga tud bánni a nőekkel, Monsieur Poirot - mondta. - Úgy érzem magam, mintha egyszeriben a saját magam ellenzékévé váltam volna, és most magával vitatkozom azon, hogy a nőknek igenis legyen hivatásuk. Hát persze, hogy fene jól megvagyok így, ahogy vagyok, no, és ezt tudom is!

- Akkor hát nincs semmi hiba a kréta körül, vagy mondjuk így: a tengerparti nyaralás körül, Mademoiselle.

- Semmi a világon.

Most Poirot húzta elő a cigarettatárcáját, és kivett egyet apró cigarettái közül. Kötekedő pillantással bámult a felszálló füstbe, és azt mormolta:

- Így tehát Mr.... azaz Marshall kapitány régi ismeőse önnek, Mademoiselle?

Rosamund előrehajolt ültéből.

- Hát ezt honnan tudja? - kérdezte. - Biztosan Ken mondta magának.

Poirot megrázta a fejét.

- Senki sem mondott nekem semmit. Végtére is, Mademoiselle, detektív vagyok. Világos volt, hogy ezt a következtetést kellett levonnom.

- Nem egészen értem - mondta Rosamund Darnley.

- Gondolkozzék csak! - A kis ember keze ékesszólóan járt ide-oda. - Egy hete van itt. Vidám, élénk, gondtalan. Ma váratlanul kísértetekről meg régi emlékeiről kezd beszélni. Mi történt? Már napok óta nem érkezett senki, egészen tegnap estig. Akkor jött meg Marshall kapitány a feleségével és a lányával. És ma itt a változás! Hát nem világos?

- Bizony igaza van - mondta Rosamund Darnley. - Jóformán együtt nőttem fel Kenneth Marshall-lal. A családjá szomszédunk volt. Ken mindig aranyos volt hozzám, persze csak olyan leereszkedő módon, mert négy évvel idősebb, mint én. Réges-rég nem láttam. Legalább tizenöt esztendeje nem találkoztunk.

- Az bizony nagy idő - mondta elgondolkozva Poirot.
Rosamund bólintott.

Kis szünet támadt, aztán Hercule Poirot azt mondta:

- Ugye, nagyon rokonszenves?

- Ken angyal - mondta Rosamund lelkesen. - Kevés ilyen rendes embert ismerek. Ha van hibája, ez a boldogtalan házasságkötésekre való hajlama.

- Ah - mondta Poirot a legnagyobb megértés hangján.

- Kenneth ostoba - folytatta Rosamund Darnley -, roppant ostoba, ha nőkről van szó! Emlékszik még a Martingdale-ügyre?

Poirot összeráncolta a homlokát.

- Martingdale? Martingdale? Arzénes gyilkosság volt, nem?

- Az. Tizenhét vagy tizennyolc éve már. Az asszonyt azzal vádolták, hogy meggyilkolta az urát.

- Igen, és aztán bebizonyosodott, hogy a férfi állandóan arzént szedett, a nőt pedig felmentették.

- Úgy van. Nos, a felmentő ítélet után Ken feneségül vette. Ilyenfajta hülyeségeket szokott elkövetni.

- De ha egyszer ártatlan volt?... - mormogta Poirot.

- Jó, rendben van, tegyük fel, hogy ártatlan volt - mondta Rosamund Darnley türelmetlenül. - Bár azt senki sem tudja. De végtére is éppen elég olyan nő akad az ember útjába, akit feleségül vehetne, és aki nem állt bíróság előtt gyilkosság vádjával!

Poirot nem szólt semmit. Talán tudta azt, hogy ha hallgat, Rosamund Darnley folytatja a mondókáját. Úgy is történt.

- Persze akkor még nagyon fiatal volt, alig huszonegy éves. Belebolondult a nőbe. Mikor Linda megszületett, az asszony meghalt, egy évvel a házasságkötésük után. Úgy tudom, Kent rettentően lesújtotta a halála. Utána elég zajos életet élt... gondolom, megpróbált felejteni.

Szünetet tartott.

- És akkor jött ez az Arlena Stuart-ügy. Abban az időben revükben lépett fel a nő. Amikor Lady Codrington elvált a férjétől, a tárgyalásra Arlena Stuart is idézést kapott. Mondják, Lord Codrington teljesen belebolondult. Úgy egyeztek meg, hogy mihelyt a házasság felbontását kimondják, azonnal egybekelnek. Amikor azonban erre került a sor, a lord nem vette el Arlenát. Ejtette. Úgy tudom, a nő be is perelte házassági ígéret megszegése címén. Mindenesetre az ügy nagy port vert fel annak idején. Erre mit tesz Ken? Elveszi a nőt! Ilyen örült!

- Az ilyen örültséget meg lehet bocsátani egy férfinak - mormolta Hercule Poirot. - Az a nő gyönyörű, Mademoiselle.

- Ez igaz, ez kétségtelen. Csakhogy három évvel ezelőtt újabb botrányt kavart fel. Az öreg Sir Roger Erskine minden fillérért ráhagyta. Akkor azt hittem, hogy ha valami, akkor ez mindenesetre felnyitja Ken szemét.

- És nem nyitotta fel?

- Mondtam már magának, hogy évek óta nem láttam - mondta Rosamund Darnley, és vállat vont. - De az emberek azt mondják, teljesen közömbösen fogadta a hírt. De miért, kérdezem én? Olyan vakon bízik a nőben?

- Talán más oka volt rá.

- Ó hogyne, a büszkesége! Hogy egy arcvonása se rezdüljön! Igazán nem tudom, milyen érzések fűzik az asszonyhoz. Senki sem tudja.

- És a nőt vajon milyen érzések fűzik a férjéhez?

Rosamund Poirot-ra bámult, és azt mondta:

- A nő? Az kalandor, pénzhajhász, amellel falja a férfiakat. Ha valami elfogadható külsejű, nadrágban járó egyén száz lépésnyire megközelíti, arra már kiveti a hálóját. Ez a szórakozása. Ilyenfajta nő az!

Poirot - tökéletes egyetértése jeléül - lassan bólogatott.

- Igen - mondta -, ez igaz, amit mond. A tekintete mindig csak egyet keres: férfiakat.

- Most - folytatta Rosamund Darnley - Patrick Redfernre vetett szemet. Persze csinos fiú, meg aztán olyan együgyű, tudja, az a fajta, aki ragaszkodik a feleségéhez és nem szerelmeskedő természetű. Az ilyen embert habzsolja Arlena. Kedvelem a kis Mrs. Redfernt, egészen csinos a maga fakó módján, de nem hiszem, hogy a legkisebb eséllyel küzdhetne meg ezzel a vérszopó Arlenával.

- Igen, ez így van - mondta Poirot.
Szomorúnak látszott.

- Christine Redfern - mondta Rosamund - úgy hiszem, tanárnő volt. Az a típus, amelyik meg van győződve arról, hogy a lélek erősebb, mint a test. Nagyon nagy megrázkódtatások fogják hamarosan érni. Poirot bosszúsán csóválta a fejét.
Rosamund felkelt.
- Elég gyalázat, hogy így van - mondta, majd kissé bizonytalanul hozzátette: - Valamit tenni kéne ellene.

2

Linda Marshall higgadtan vizsgálta arcát a hálószoba tükreben. Nagyon utálta az arcát. E percben úgy tűnt neki, hogy egyébből sem áll, mint csontokból és szeplőkből. Utálkozva nézte sűrű növéssű, puha, barna haját (amit magában egérszőrnek hívott), zöldesszürke szemét, kiugró pofacsontját és állának hosszú, kihívó vonalát. A szája és a fogai talán nem egészen rosszak - de hát végtére is mit lehet a fogakkal kezdeni? És milyen új pattanás nő megint az orra nyergén?

Megkönnyebbüléssel állapította meg, hogy nem is pattanás. Azt gondolta:

- Borzasztó dolog tizenhat évesnek lenni. Egyszerűen borzasztó.

Az ember valahogyan nem tudja, hányadán áll. Linda esetlen volt, mint egy fiatal csikó, és szúrós, mint a sündisznó. Tudta, hogy nincs benne semmi megnyerő, és olyan se hideg, se meleg. Még az intézetben ez nem volt olyan nagy baj. De most már nincs intézetben. Még senki sem tudta, hogy most aztán mihez fog. Az apja halványan célzott arra, hogy télre Párizsba küldi. Linda nem akart Párizsba menni, viszont otthon sem akart maradni. Csak most vált igazán tudatossá benne, mennyire ki nem állhatja Arlenát.

Linda fiatal arca megmerevedett, zöld szemének pillantása megkövesedett.

Arlena...

- Dög, micsoda dög... - gondolta.

Mostoha! Vacak dolog, ha az embernek mostohája van, ezt mindenki mondja. És valóban így is van! Nem mintha Arlena éppen barátságatlan volna hozzá. Tulajdonképpen többnyire észre sem veszi. De ha észreveszi, a pillantásában, a szavaiban is valami arra vall, hogy nemcsak mulat rajta, hanem meg is veti. Arlena mozdulatainak tökéletes bája és kiegyensúlyozottsága csak még jobban kidomborította Linda kamaszos esetlenségét. Ha az ember Arlena környezetében volt, csak azt érezhette restelkedve, hogy még milyen éretlen és nyers.

De nemcsak erről volt szó. Egyáltalán nem.

Linda tétován keresgélt gondolatainak homályában. Természetesen nem volt nagy gyakorlata abban, hogy osztályozza, néven nevezze érzelmeit. Valami valóságos dolog nevét kereste, olyasmit, ami Arlena tetteiben, otthoni viselkedésében megnyilvánult.

- Gonosz - zárta le Linda végső és határozott következtetéssel gondolatainak sorát. - Nagyon, nagyon gonosz. De még ennyiben sem lehetett hagyni. Az nem elintézés, hogy az emberegyszerűen abbahagyja a szimatolást, erkölcsi fölényére hivatkozik, aztán kiiktatja Arlenát a gondolataiból.

Nem, Arlena valamit elkövet az emberek ellen. Például apa is most valahogyan egészen más...

Ezen eltöprengett. Apjára gondolt; milyen volt, amikor érte jött az intézetbe, hogy vakációra hazavigye. Apa, amint egyszer nyáron hajóutazásra viszi. És apa otthon - ha Arlena is jelen van. Mintha bezárkóznék önmagába - és nem volna köztük.

- És ez így lesz majd - gondolta Linda. - Így lesz, nap mint nap, hónapszámra. Elviselhetetlen.

Íme, az élet, a végtelen élet kitárul előtte, de Arlena jelenléte minden napját elhomályosítja és megmérgezi. Linda még túlságosan gyerek volt ahhoz, hogy arányérzéke legyen. Egy év egész örökkévalóságnak tűnt előtte. Sötét és forró hullámokban árasztotta el az Arlena ellen támadt gyűlölet. Azt gondolta:

- Szeretném megölni. Ó, bárcsak meghalna ...

A tükre felett lepillantott a tengerre.

- Pedig nagyon mulatságos helyen vagyunk - gondolta. - Vagy legalábbis mulatságos lehetne. A strand, az öblöcskék, a fura kis ösvények. Ezer helyre lehet elcsavarogni, akár magányosan is, kutatni, szimatolni, felfedezni. A Cowan-fiúk azt mondták, hogy még barlangok is vannak itt.

- Ha Arlena elmenne - gondolta Linda -, igazán nagyon jól mulatnék.

Gondolatai visszakanyarodtak érkezésük estéjére. Roppant izgalmas volt. Éppen dagály volt, a műutat

elborították a hullámok, így csónakba kellett szállniuk. A szálloda is izgalmasnak, rendkívülinek tűnt. S egyszerre csak a teraszon egy magas, barna nő bukkant fel, és azt mondta:

- Igazán maga az, Kenneth?

Apja pedig, aki borzasztóan meglepettnek látszott, felkiáltott:

- Rosamund!

Linda - az ifjúság szokása szerint és módján - alaposan szemügyre vette és megkritizálta Rosamund Darnleyt. Úgy döntött, hogy tetszik neki Rosamund. Értelmes, gondolta, a haja is olyan rendes, jól is áll neki, pedig kevés nőnek áll jól a haja. A ruhái nagyon szépek. Az arca meg olyan mulatságos - mintha önmagán mulatna és nem másokon. Azonfelül kedvesen bánt vele, Lindával. Nem ömlengett, és tapintatlan sem volt. (Linda szerint mindenki tapintatlan volt, akit nem szeretett.) És nem is tett úgy, mintha hülyének nézné. Sőt, inkább, mint aki értelmes emberi lénynek tekinti. Linda maga is oly ritkán érezte magát értelmes emberi lénynek, hogy roppant hálás volt, ha egyszer valaki így bánt vele.

Úgy látszik, apa sem bánta, hogy találkozott Miss Darnleyval.

Fura, de egyszer csak egészen megváltozott. Olyan másnak látszott - milyennek is? - töprengett Linda - igen, megvan már! - olyan fiatalnak! Nevetett is, egész fiúsan. És most, hogy Linda eltűnődött ezen, arra is rájött, milyen ritkán hallja az apját nevetni.

Ez nagyon érdekes volt. Mintha futó pillantása valami ismeretlen személyt fedezett volna fel. Azt gondolta:

- Ugyan milyen is lehetett apa, mikor annyi idős volt, mint én most?...

De ezt nehéz volt elképzelni. Abba is hagyta a töprengést.

Hirtelen valami más gondolat cikázott át az agyán.

- Mulatságos lett volna, ha megérkeznek, és itt találják Miss Darnleyt... de csak ketten vannak, ő meg az apja.

Egy pillanatra nagyszerű lehetőségek tárultak fel előtte. Apát látta, ilyen fiúsan és nevetve, aztán Miss Darnleyt, önmagát, amint élvezik a sziget nyújtotta örömeit, a fürdést, a barlangokat.

Aztán megint mindenre ráborult a valóság fekete függönye.

Arlena. Ha ő itt van, nincs mulatság. Hogy miért? Ezt nem tudja, de számára ilyenkor minden öröm megszűnik.

Ki örülhet akkor, amikor olyasvalakit lát, akit - gyűlöl. Igen, gyűlöl. Gyűlöli Arlenát.

S ezúttal már lassabban, de újra elborította a gyűlölet fekete, égő hulláma.

Linda arca holtfehér lett. Ajka kissé megnyílt. Pupillái összeszűkültek. Az ujjai pedig előbb megmerevedtek, aztán begörcsöltek ...

3

Kenneth Marshall kopogott felesége szobájának az ajtaján. Amikor meghallotta bentől a választ, kinyitotta az ajtót, és bement.

Arlena éppen az utolsó simításokat végezte a toalettjén. Csillogó zöldbe öltözött, és egy kissé olyan volt, mint egy habléány. Most éppen a tükre előtt állt és műszempilláit rakta fel.

- Ó, csak te vagy az, Ken - mondta.

- Igen. Azt akartam tudni, vajon kész vagy-e már?

- Egy perc még.

Kenneth Marshall lassú léptekkel az ablakhoz ment. Kitekintett a tengerre. Arcán, mint rendesen, semmiféle érzés sem tükröződött. Kellemes volt és mindennapi.

Megfordult, és azt mondta:

- Arlena!

- Igen?

- Gondolom, nem most találkozol először Redfernnel?

Nem, édesem - mondta Arlena könnyedén. - Valahol egy koktélpartin már összefutottunk. Nagyon népszerű.

- Igen, én is úgy hallom. Azt tudtad, hogy ő és a felesége is itt lesznek?

Arlena tágra nyitotta a szemét.

- Ugyan, édesem. Életem legnagyobb meglepetése volt!

- Azt gondoltam - mondta Kenneth Marshall változatlan nyugalommal -, hogy talán emiatt támadt az az ötleted, hogy ide jöjjünk. Hiszen ragaszkodtál ahhoz, hogy itt nyaraljunk.

Arlena letette a műszempilláit, és a férje felé fordult. Mosolygott - a mosolya puha volt és csábító.

- Valahol valaki - mondta - említette ezt a helyet. Azt hiszem, Rylandséknál. Azt mondta, tündéri... olyan romlatlanul eredeti! Neked talán nem tetszik?

- Még nem döntöttem el, hogy tetszik-e - mondta Kenneth Marshall.

- De édesem, úgy imádsz fürdeni és lustálkodni. Egész biztos, hogy imádni fogod, ha itt lehetsz.

- Mindenesetre, úgy látom, neked feltett szándékod, hogy jól érezzed magad itt.

Arlena szeme kissé kitágult. Bizonytalanul nézett a férjére.

- Azt hiszem, az igazság mégiscsak az - mondta Kenneth Marshall -, hogy szóltál a fiatal Redfernek, hogy ide jössz.

- Kenneth, édesem - mondta Arlena -, ugye, nem akarsz utálatos lenni?

- Ide figyelj, Arlena - mondta Kenneth Marshall. - Tudom, milyen vagy. Ezek ketten kedves, szimpatikus házaspár. A fiú igazában szereti az asszonyt. Minek kell neked ebbe a dologba belegázolnod?

- Igazán nem szép, hogy engem vádolsz - mondta Arlena. - Én semmit sem tettem, semmit. Nem tehetek arról, ha ...

- Ha... ? - segített az asszonynak Kenneth Marshall.

Arlena szeme megrebbent.

- Azt hiszed, nem tudom, hogy a férfiak megőrülnek értem? De nem tehetek róla. Maguktól vadulnak meg.

- Ezzel beismered, hogy a fiatal Redfern beléd bolondult?

- Elég ostobán tette - mormogta Arlena.

Egy lépést tett a férje felé.

- De azt tudod, Ken, ugye, hogy igazában senki sem érdekel, csak te?

Félig lebecsátott szempilláin keresztül nézett a férfira.

Lenyűgöző tekintet volt - kevés férfi tudott volna ellenállni neki.

Kenneth Marshall komolyan nézett az asszonyra. Arca higgadt volt, és hangja nyugodt, amikor azt mondta:

- Azt hiszem, nagyon alaposan ismerlek. Arlena...

4

Ha az ember a szállodából az épület déli oldalán lépet ki, a teraszokat és a strandot közvetlenül maga alatt találta. Kanyargó ösvény került meg a sziget délnyugati oldalán levő sziklát. Valamivel odább néhány lépcső vezetett le egy sor olyan búvóhely felé, melyeket a sziklába vájtak, és a szigetnek a szálloda kibocsátotta kis térképén úgy neveztek: a Napos Párkány. Itt sziklába vágott fülkék voltak, ülőhelyekkel. Ezeknek egyikét kereste fel közvetlenül vacsora után Patrick Redfern és a felesége. Kellemes, derült este volt a hold ragyogón sütött.

A Redfern házaspár leült. Egy darabig csendben voltak. Végül is Patrick Redfern azt mondta

- Gyönyörű este, nem, Christine?

- Igen.

Úgy látszik, volt valami az asszony hangjában, ami nyugtalanította a férfit. Ültében rá sem nézett.

Christine Redfern azt kérdezte nyugodt hangján:

- Tudtad, hogy az az asszony itt lesz?

A férfi hirtelen megfordult.

- Nem értem, mire gondolsz - mondta.

- Én azt hiszem, hogy érted.

- Ide figyelj, Christine. Nem tudom, mi van veled, de ...

Az asszony közbevágot. A hangja most csupa érzés volt, reszketett.

- Velem? Talán inkább veled mi van?

- Velem semmi.

- Ó, Patrick, hogy mondhatasz ilyet! Hiszen te akartad, hogy idejőjjünk! Szinte már erőszakos voltál. Én Tintagelbe akartam menni ismét, oda, ahol nászúton voltunk. Te ragaszkodtál ahhoz, hogy idejőjjünk!

- No és miért ne? Elragadó hely.

- Lehet. Csakhogy te azért akartál idejönni, mert tudtad, hogy az az asszony is itt lesz.

- Az az asszony? Miféle asszony?

- Mrs. Marshall. Teljesen belehabarodtál.

- Az isten szerelméért, ne tedd magad nevetségessé! Igazán nem tesz jót a szépségednek, hogy féltékenykedel! A hetvenkedése kissé bizonytalan volt, túlzásba is vitte.

- Oly boldogok voltunk - mondta az asszony.

- Boldogok voltunk? No persze! De hiszen most is azok vagyunk. Csakhogy nem leszünk boldogok, ha mindig patáliát csapsz, valahányszor csak szóba állok egy nővel.

- Nem erről van szó.

- De igen. Ha az ember házas, akkor is barátkoznia kell más emberekkel. A gyanakvásod nagyon helytelen. Már nem is beszélhetek egy csinos nővel anélkül, hogy rögtön ne jutnál arra a merész következtetésre, hogy szerelmes vagyok belé...

Nem folytatta, vállat vont.

- Csakhogy te igazán szerelmes vagy belé ...

- Ne bolondozz már, Christine! Hiszen... alig szóltam hozzá!

- Ez nem igaz.

- Az isten áldjon meg, micsoda szokás az, hogy minden csinos nőre féltékenykedsz, aki az utunkba akad!

- De ez - mondta Christine Redfern - nem pusztán egy csinos nő! Ő valami egészen más. Elvetemült! Az, az! Romlásodat fogja okozni. Patrick, kérlek, hagyd az egészséget! Menjünk el innen!

Patrick Redfern lázadóan előrebökte az állát. Valamiképpen nagyon fiatalnak látszott, mikor dacosan azt mondta:

- Ne légy nevetséges, Christine. És... ne veszekedjünk ezen.

- Én igazán nem akarok veszekedni.

- Akkor viselkedj értelmes lény módjára. Gyere, menjünk vissza a szállodába.

Felkelt. Szünet támadt, aztán Christine Redfern is felállott. Azt mondta:

-No jó...

A mellettük levő búvóhelyen Hercule Poirot ült, és bánatosan rázta a fejét.

Némely aggályos ember talán hallótávolságon kívül vonult volna, ha bizalmas magánbeszélgetés fültanújává lesz. Nem így Hercule Poirot. Neki nem voltak ilyenfajta aggályai.

- Amellett - mint ahogy ezt később Hastings barátjának kifejtette - gyilkosságról volt szó.

- De hiszen - mondta ámuldozva Hastings -, akkor még semmiféle gyilkosság nem esett!

Hercule Poirot felsóhajtott.

- De már, mon cher, nagyon világosan megmutatkoztak az előjelei.

- Akkor miért nem akadályozta meg a gyilkosságot?

Hercule Poirot sóhajtva ugyanazt mondta, amit egyszer már Egyiptomban is mondott: ha egyszer valaki elszánta magát a gyilkosságra, nagyon nehéz megakadályozni benne. Ő, Poirot, nem okolja magát a történetekért. Véleménye szerint minden elkerülhetetlen volt.

HARMADIK FEJEZET

1

Rosamund Darnley és Kenneth Marshall a Sirály Öböl fölött kinyúló szikla kurtára nőtt, rugalmas gyepén ültek. Az öböl a sziget keleti részén volt. Egyesek reggel ide jártak fürdeni, ha zavartalan nyugalomra áhítoztak.

- Milyen jó az emberektől távol - mondta Rosamund.

- Hm ... igen - mormolta alig hallhatóan Marshall.

Végigterült a földön, és megszagolta a kurta gyepet.

- Jó szaga van. Emlékszik még a shipleyi dombokra?

- De még mennyire.

- Szép napok voltak.

- Bizony.

- Nem sokat változott, Rosamund.

- Dehogynem, rettentően.

- Sikerei vannak és gazdag, de azért csak a régi Rosamund.

- Bár az volnék - mormolta Rosamund.

- Hogy?

- Semmi. Milyen kár, Kenneth, hogy elpocsékoljuk ifjúságunk gyengédségét és emelkedett eszményeit.

- Nem emlékszem arra, kedvesem, hogy maga valaha is gyengéd lett volna. Rettentő könnyen dühbe gurult. Egyszer majd megfojtott, olyan dühösen rontott rám.

Rosamund nevetett.

- Emlékszik még arra a napra, amikor Toby kutyát magunkkal vittük, hogy vízi patkányt fogjon?

Egy darabig régi kalandjaik emlékét újították fel. Aztán szünet támadt.

Rosamund ujjai retiküljének zárával babráltak. Végül megszólalt:

- Kenneth?

- Nos? - A válasz elmosódóan hangzott, a férfi még mindig a gyepek fordult arccal feküdt.

- Ha valamit mondanék magának, ami kihívóan szemtelen, örökre megharagudnék rám?

Kenneth hanyatt fordult és felült.

- Nem hinném - mondta -, hogy a maga szájából bármi, amit nekem mond, szemtelennek hangzanék. Tudja, magában tartás van.

A lány bólintott, mintegy elismerésképpen mindannak, ami ebben a meghatározásban rejlett. Csak éppen örömét palástolta el.

- Kenneth, miért nem válik el a feleségétől?

A férfi arckifejezése megváltozott. Keményebb lett - kihuny rajta az önfeledt boldogság kifejezése. Zsebéből pipát vett elő, és lassan tömni kezdte.

- Sajnálom, ha megbántottam - mondta Rosamund.

- Nem bántott meg - mondta a férfi nyugodtan.

- Akkor újra kérdem: miért nem válik el?

- Nem érti ezt maga, kedvesem.

- Talán ... annyira szereti?

- Nem ez itt a kérdés. A helyzet az, hogy feleségül vettem.

- Tudom. De viszont... eléggé rosszhírú.

Ezen Kenneth eltűnődött egy-két percig, miközben gondosan tömködté a dohányt.

- Igen? Lehet.

- Mójában lenne elválni tőle, Ken.

- Kedvesem, ilyesmit maga nem mondhat nekem. Abból, hogy a férfiak elvesztik a fejüket mellette, nem következik, hogy ő is elveszíti a fejét.

Rosamund akart ugyan erre válaszolni, de inkább lenyelte a válaszát.

- Ha jobban szeretné így - mondta aztán -, úgy is intézhetné, hogy ő válna el magától.

- Ezt persze megtehetném.

- Meg kellene tennie, Ken. Komolyan gondolom. Itt a gyerek.

- Linda?

- Igen, ő.

- Mi köze ennek Lindához?

- Arlena nem nevelheti Lindát. Igazán nem. Azt hiszem, Linda nagyon érzékenyen reagál mindarra, ami körülötte történik.

Kenneth Marshall gyufát gyújtott, s miközben rágyújtott, az egyes szippantások közt azt mondta:

- Igen, ebben van valami. És Lindának valóban nem tesz jót Arlena társasága. Arlena igazán nem való egy fiatal lány környezetébe. Ez bizony elgondolkoztató.

- Én - mondta Rosamund - nagyon szeretem Lindát. Van benne valami - nemes.

- Olyan, mint az anyja volt - mondta Kenneth. - Ugyanúgy a szívére vesz mindent, mint Ruth.

- S mindezek után mégsem találja szükségesnek - kérdezte Rosamund -, hogy megszabaduljon Arlenától?

- Válasra gondol?

- Igen. Eléggé közkeletű megoldás.

Kenneth Marshall váratlan indulattal szólalt meg:

- Éppen ezért irtózom tőle.

- Irtózik? - mondta megütközve a lány.

- Igen. Irtózom attól a felfogástól, amellyel az emberek manapság a dolgokat kezelik. Ha valamibe belekaptunk, és aztán nem tetszik, nosza, másszunk ki belőle, amilyen gyorsan csak lehet. Az ördögbe is, tán csak létezik valami olyasmi is, mint az adott szó szentsége? Ha egyszer az ember feleségül vesz egy asszonyt,

és kötelezi magát arra, hogy eltartja, akkor nincs kibúvó, meg kell tenni. Az illető vállalta. Reszketek az utálattól, ha az elhamarkodott házasságokra és a felelőtlen válásokra gondolok. Arlena a feleségem, és kész. Rosamund előrehajolt, és halkán azt mondta:

- Ezek szerint maga azt tartja: holtomiglan-holtodiglan?

Kenneth Marshall bólintott.

- Pontosan így van - mondta.

- Értem - mondta Rosamund.

2

Mr. Horace Blatt, aki egy szűk és kanyargó mellékúton tért vissza Leathercombe Baybe, majdnem elgázolta Mrs. Redfernt az egyik fordulónál.

Az asszony egészen a sövénykerítéshez lapult, Mr. Blattnek pedig sikerült kocsiját minden fékének könyörtelen alkalmazásával megállásra bírnia.

- Halló-halló-halló - ismételte többször Mr. Blatt vidáman.

Nagydarab, vörös képű ember volt, fénylő kopasz fejét is vöröslő hajbojtocskák vették körül.

Mr. Blatt láthatólag arra igyekezett, hogy - kerüljön bárhova - mindenütt ő legyen a társaság szíve, lelke.

Némileg hangoskodva kifejtett véleménye szerint a Jolly Roger Szálloda is rászorult arra, hogy felrázzák. Csak azon csodálkozott, hogy akárhányszor megjelent valahol, az emberek eltűntek előle, mintha elolvadtak vagy felszívódtak volna.

- Majdnem palacsintát csináltam magából, nem? - mondta Mr. Blatt vidáman.

- Bizony - mondta Christine Redfern.

- Tessék, szálljon be - mondta Mr. Blatt.

A kényszernek engedve, Christine Redfern beszállt.

Mr. Blatt újra begyújtotta a motort, amely az előbbi hirtelen fékezés miatt már leállt. Közben érdeklődött:

- És merre mászkál itt egyedül? Azt nem szabadna egy ilyen csinos kislánynak.

- Ó - mondta kapkodva Christine -, én szeretek magamban lenni.

Mr. Blatt a könyökével borzasztóan oldalba bökte, egyidejűleg a kocsit majdnem nekivezette a sövénykerítésnek.

- A nők mindig ezt mondják - mondta hamiskásan. - De nem gondolják komolyan. Tudja, ezt a helyet, ezt a Jolly Rogert, egy kicsit fel kell rázni. Nincs benne se élet, se jókedv. Persze elég sok ócska alak is van itt. Meg egy csomó gyerek, aztán vén trógerek. Az a holtunalmas indiai pasas, aztán az atléta termetű pap, az ugató amerikaiak, meg a bajuszos külföldi... micsoda bajusz, röhögnöm kell rajta! Biztosan borbély, vagy valami ilyesmi.

- Nem - mondta Christine a fejét rázva -, detektív.

Mr. Blatt majdnem újra nekivezette a kocsit a sövénykerítésnek.

- Detektív? Úgy gondolja, hogy áruhában van itt?

Christine halványan mosolygott, és azt mondta:

- Nem, valóságosan ilyen. Hercule Poirot a neve. Biztosan hallott már felőle.

- Nem jól értettem a bemutatkozáskor a nevét - mondta Mr. Blatt. - Persze hogy hallottam már róla. Viszont azt hittem, hogy már meghalt... A fene egye meg, tulajdonképpen mégiscsak halottnak kellene már lennie. Mi a manónak van itt?

- Semmi különös szándéka sincs, csak éppen nyaral.

- Hát lehet - mondta némi kétséggel a hangjában Mr. Blatt. - Nagyon felvágósnak látszik, nem?

- Hát - mondta Christine habozva -, inkább egy kicsit furcsának.

- Már én a magam részéről megmaradok a Scotland Yard mellett - mondta Mr. Blatt. - Ami angol, az mindenben és mindenütt a legjobb.

A domb aljához ért, és dudájának diadalmi harsonájától kísérve berobogott a Jolly Roger garázsába, amely a dagályra való tekintettel a szállodával szemben, a szárazföldön nyert elhelyezést.

3

Linda Marshall abban a kis üzletben tartózkodott, amely Leathercombe Bay látogatóinak szükségleteiről gondoskodott. A bolt egyik falát elborították a könyvállványok, ezen a két pennyért kölcsönözhető könyvek légiói sorakoztak. A legfrissebb könyv is tízéves volt, de akadt húszéves, sőt még ennél korosabb is. Linda bizonytalanul levett egy-két könyvet a polcra és fellapozta. Azt véglegesen eldöntötte, hogy nem olvassa el a Négy Toll, avagy Megfordítva című regényt.

Kihúzott egy barna borjúbőrbe kötött vastag kis könyvet.

Az idő múlt...

Linda hirtelen megrezzent, és gyorsan helyre csúsztotta könyvét, amikor Christine Redfern hangját hallotta meg maga mellett:

- Mit olvasol, Linda?

- Semmit - mondta Linda kapkodva. - Éppen keresek valami olvasnivalót.

Találomra kihúzta a William Ashe házassága című kötetet, és a pénztárhoz ment, két penny után kotorászva a zsebében.

- Mr. Blatt éppen most hozott haza a kocsiján - mondta Christine -, miután előzőleg majdnem elgázolt. Az már azonban sok lett volna a számomra, hogy az összekötő műúton is elvigyen, így inkább azt mondtam, valami bevásárolnivalóm van, és bejöttem.

- Borzasztó ember, nem? - mondta Linda. - Mindig csak azt fújja, hogy milyen gazdag és rettenetesnél rettenetesebb tréfákat ereszt meg.

- Szegény ember - mondta Christine. - Sajnálatra méltó.

Ebben Linda nem értett vele egyet. Semmi sajnálatra méltót nem talált Mr. Blattben. Fiatal volt és irgalmatlan. Együtt távozott Christine Redfernnel az üzletből, majd megindultak fölfelé a műúton.

Lindát elfoglalták a gondolatai. Christine Redfernt kedvelte. Véleménye szerint Christine és Rosamund Darnley az egyedüli elviselhető emberek a szigeten. Igényének és ízlésének megfelelően egyikük sem bőbeszédű. Most is, útközben, Christine egy szót sem szólt. Ez - Linda szerint - értelmes gondolkodásra vallott. Ha az embernek nincs mondanivalója, ugyan mire való a szüntelen fecsegés?

Elmerült a gondjaiban, aztán váratlanul azt mondta:

- Mrs. Redfern, volt már az az érzése, hogy minden olyan rémes, olyan borzasztó, hogy az ember nem bírja tovább és szétrobban?

A szavak, Linda szavai, szinte komikusan hatottak, de gondterhelt és aggodalmas arca rácáfolt erre a hatásra. Christine Redfern előbb csak szórakozottan nézett a lányra, kevés megértéssel, de aztán észrevette, hogy ami a szavai mögött van, nem éppen nevetséges ...

Hirtelen beszívta a levegőt, és azt mondta:

- Igen ... ilyesmit már én is éreztem ... pontosan ezt...

4

- Szóval maga az a híres véreb? - kérdezte Mr. Blatt.

Ő és Hercule Poirot a koktélbárban ültek, Mr. Blatt kedvenc tartózkodási helyén.

Hercule Poirot a megjegyzést szokásos önhitt módján nyugtázta.

- És - folytatta Mr. Blatt - mit keres erre mifelénk; hivatali elfoglaltság?

- Nem, nem, pihenek. Nyári szabadságomat töltöm.

- No, no - mondta Mr. Blatt kacsintva -, persze hogy ezt mondja.

- Nem szükségképpen - mondta Poirot.

- Menjen már! - mondta Horace Blatt. - Ha velem beszél, biztonságban érezheti magát. Amit nekem mond, az el van temetve. Sok éve már annak, hogy megtanultam befogni a számat. Nemigen boldogultam volna a pályámon, ha nem így tettem volna. De hát tudja, milyen a legtöbb ember: duma és duma mindenről, amit csak hallanak. Persze, ezt maga nem engedheti meg magának a szakmájában! Falból kell úgy tennie, mintha csak nyaralna itt, és semmi mást nem akarna.

- És miből következtet az ellenkezőjére? - kérdezte Poirot.

Mr. Blatt behunyta fél szemét.

- Én nagyvilági ember vagyok - mondta. - Tudom én azt, kinek mi illik, az arca szabásáról. Az olyan ember, mint maga, Deauville-ba megy, vagy Le Toquet-be, esetleg Juan les Pins-be. Ez a maga... hogy is mondják?... lelki hazája.

Poirot sóhajtott. Kinézett az ablakon. Esett, és a szigetre köd borult.

- Lehet, hogy igaza van - mondta. - Azokon a helyeken legalább esős időben is van az embernek szórakozása.

- Az a remek Kaszinó! - mondta Mr. Blatt. - Tudja, nekem nagyon keményen kellett dolgoznom világleletemben. Nem volt nekem arra időm, hogy nyaralgassak vagy csokoládét szopogassak. Boldogulni akartam és boldogultam is. Most már azt tehetek, ami nekem tetszik. Az én pénzem is ér annyit, mint a másé. Mondhatom magának, tapasztaltam egyet-mást az utóbbi években.

- Úgy? - mormogta Poirot.

- Azt se tudom, miért jöttem ide - folytatta Mr. Blatt.

- Ezen én is csodálkoztam - jegyezte meg Poirot.

- Tessék? Hogyan?

Poirot kezének ékesszóló mozdulatával adott jelentőséget feleletének.

- Én sem vagyok minden megfigyelőképesség híján. Én például inkább önt képzelem olyannak, aki minden bizonnyal Deauville-t vagy Biarritzot választja.

- Ehelyett mindketten itt vagyunk, nem?

Mr. Blatt rekedtes hangon felnevetett.

- És mégsem tudom, hogy igazában miért is vagyok itt - merengett tovább. - Lehet, tudja, hogy egyszerűen a hely neve vett le a lábamról, mivelhogy olyan romantikus. Jolly Roger Szálloda, Csempészek Szigete. Az ilyen cím megbizsergeti az embert. Eszébe juttatja a gyerekkorát. Kalózokra gondol, csempészekre, meg effélékre. Nevetése kissé öntelten hangzott.

- Gyerekkoromban sokat vitorláztam. Nem éppen errefelé, hanem Anglia keleti partjai mentén. Fura, hogyha az ember egyszer megszereti az ilyesmit, később is ragaszkodik hozzá. Lehetne most egy tipp-topp jachtom is, ha akarnám, de én jobb szeretek a magam kis ladikján csalinkázni. Redfern is nagyon szeret vitorlázni.

Egyszer-kétszer elkísért. Most már nem futunk össze, le nem megy a Marshall vörös hajú feleségének a nyakáról!

Szünetet tartott, aztán suttogóra fogott hangon folytatta.

- Csupa vén paszulykóró lakik ebben a szállodában! Mrs. Marshall az egyetlen, akiben van egy kis élet. Azt hiszem, ennek a Marshallnak egyéb dolga sem lehet, mint hogy vigyáz a feleségére. Sokféle história kering róla, még színésznő korából, a későbbiekről nem is beszélve! A férfiak bolondulnak utána. Én mondom, hogy nagyon hamar zűr lesz itt.

- Miféle zűrre gondol? - kérdezte Poirot.

- Attól függ - felelte Horace Blatt. - Ahogy így elnézem Marshallt, az az érzésem, fura módon nézi a dolgokat. Hallottam róla egyet s mást. Találkoztam már ezzel a fajtával. Az ember sosem tudja, hányadán áll velük. Redfern is jobban tenné, ha vigyázna.

Nem folytatta, mert akiről szó volt, éppen most lépett a bárba. Így hangosan és önérzetesen másról kezdett beszélni.

- Szóval, mint ahogy mondtam már, a part körül vitorlázni remek szórakozás. Helló, Redfern, nem inna velem egyet? Mit kér? Száraz Martinit? Jó. Hát maga, Monsieur Poirot?

Poirot tagadólag rázta a fejét.

Patrick Redfern leült, és azt mondta:

- A vitorlázás? A világ legjobb szórakozása. Bár több időm jutna rá. Gyerekkoromban majdnem minden napomat azzal töltöttem, hogy egy dingivel itt a part körül vitorláztam.

- Akkor - mondta Poirot - jól ismerheti ezt a vidéket.

- Meghiszem azt! Már akkor ismertem, amikor még nem is volt itt szálloda. Más se volt az egész környéken, csak Leathercombe Bayben egypár halászkunyhó, meg itt a szigeten egy roskatag vén ház, amely örökké csukva volt.

- Ház is volt itt?

- Volt, de éveken át nem lakott benne senki. Omladozott már. Mindenféle történetek járták akkoriban, hogy a házból rejtékjáratok vezetnek a Pixy-barlanghoz. Emlékszem, mindig kerestük is ezeket a rejtékutakat.

Horace Blatt félretöltötte a poharát. Káromkodott, szárítgatta a ruháját, és megkérdezte:

- Mi az a Pixy-barlang?

- Nem ismeri? - kérdezte Patrick. - A Pixy-öbölben van. Nem könnyű megtalálni a bejáratát. Az öböl egyik

végén van, és csupa felhalmozott szikla veszi körül, úgyhogy tulajdonképpen csak egy hosszú, keskeny hasadék, amin az ember épp hogy keresztülpréseli magát. Belül aztán kitágul, egész nagy barlanggá. Képzelterti, mit jelentett ez nekünk gyerekkorunkban! Egy öreg halász mutatta meg nekem egyszer. Mostanában már a halászok sem ismerik. A múltkor megkérdeztem az egyiket, miért hívják a helyet Pixy-öbölnek, de nem tudta megmondani az okát.

- Csakhogy én még most sem értem - mondta Hercule Poirot. - Mi az a Pixy?

- Az elnevezés - mondta Patrick Redfern - egy devonshire-i népszokásra vezethető vissza. Van ilyen Pixy-barlang Sheepstorban is. A babona az, hogy az ember engesztelésül egy gombostűt hagyjon ott a pixynek. A pixy egyébként lápi szellem.

- Ó - mondta Hercule Poirot -, ez valóban nagyon érdekes.

- Dartmoorban - folytatta Patrick Redfern - még nagyon sok nyoma van ennek a pixy-hagyománynak. Vannak olyan sziklás hegycsúcsok, amelyek a pixyk tanyái, és némely paraszt most is, ha felönt a garatra, a pixyket okolja, hogy azok vezették félre az útján.

- Úgy gondolja - mondta Horace Blatt -, miután egy-két pohárral felhajtottak?

- Mindenesetre ez az értelmes magyarázat - mondta Patrick Redfern mosolyogva.

Blatt az órájára nézett.

- Bemegyek már a vacsorához - mondta. - Egészében, Redfern, mégiscsak jobban szeretem a kalózokat, mint a pixyket.

Patrick Redfern nevetve mondta, s a távozót kísérte tekintetével:

- Nem lenne utolsó dolog látni, amint az öreg fiút pixyk vezetik.

- Ahhoz képest - jegyezte meg Poirot elgondolkozva -, hogy Mr. Blatt tapasztalt üzletember, eléggé romantikus a fantáziája.

- Ez - mondta Patrick Redfern - onnan van, hogy félművelt. Legalábbis így mondja a feleségem. Nézze meg, mit olvas. Más se érdekli, mint a detektívregények és vadnyugati történetek.

- Úgy érti ezt - mondta Poirot -, hogy még most is olyan az esze járása, mint egy gyereké?

- Miért, ön nem úgy gondolja?

- Én ... én még csak nagyon kevéssé ismerem.

- Én sem jobban. Egyszer-kétszer elmentem vele vitorlázni, de nem nagyon szereti az ilyesmit. Szívesebben van egyedül.

- Ez igazán furcsa - mondta Hercule Poirot. - Egy cseppet sem hasonlít a szárazföldi szokásaihoz.

- Tudom - mondta Redfern nevetve. - Mindannyiunknak nagy gondot okoz, hogyan térhetünk ki az útjából. Szeretne ebből a helyből valami átmeneti megoldást létrehozni Margate és Le Toquet között.

Poirot egy-két percig nem szólt semmit. Nagyon figyelmesen tanulmányozta társa nevető arcát. Hirtelen azt mondta:

- Azt hiszem, Mr. Redfern, hogy ön szeret élni.

Patrick meglepetten bámult Poirot-ra.

- Ez igaz. Miért ne?

- Valóban, miért is ne? - kérdezte beleegyezően Poirot. - Engedje meg, hogy ebből az alkalomból szerencsekívánataimat fejezzem ki.

Patrick Redfern elmosolyodott.

- Köszönöm, uram - mondta.

- Éppen ezért, mint öregebb, nagyon sokkal öregebb ember, bátorkodom némi tanáccsal szolgálni.

- Mégpedig?

- Egyszer egy nagyon bölcs barátom, aki a rendőrség szolgálatában állott, azt mondta nekem évekkkel ezelőtt: "Hercule, ha kedveled a nyugalmat, kerüld a nőket."

- Attól tartok - mondta Patrick Redfern -, hogy ezt a tanácsot későn kapom, uram. Ugyanis házas vagyok.

- Tudom. A felesége nagyon bájos, nagyon művelt hölgy. Azt hiszem, nagyon kedveli is önt.

- Én is őt - mondta Patrick Redfern élesen.

- Ó - mondta Hercule Poirot -, ezt igazán végtelen örömmel hallom.

Patrick arckifejezése hirtelen kitörni készülő zivatarra emlékeztetett.

- Ide figyeljen, Monsieur Poirot, mire célozgat?

- Les femmes - mondta Poirot, hátradőlt a székében, és behunyta a szemét. - Tudok egyet s mást róluk.

Elviselhetetlenül kuszálttá tudják tenni az életet. Az meg egyenesen elképesztő, ahogyan az angolok szerelmi ügyekben eljárnak. Ha már szükségesnek tartotta, Mr. Redfern, hogy idejőjjön, akkor, az isten szerelmére,

minek hozta magával a feleségét?

- Nem értem, mire gondol - mondta mérgesen Patrick Redfern.

- Nagyon jól érti azt maga - mondta Hercule Poirot nyugodtan. - Nem vagyok olyan ostoba, hogy vitatkozzam egy elvakult emberrel. Pusztán csak a mérséklet és óvatosság szavait hallatom.

- Az a baj, hogy maga is ezekre az átkozott pletykaszákokra hallgat! Mrs. Gardenernek meg ennek a Brewsternek egyéb dolga sincs egész nap, mint hogy a nyelvüket köszörülik. Csak azért, mert egy nő csinos, hát leszedik róla a keresztvizet is.

Hercule Poirot felkelt.

- Hát maga csakugyan ilyen fiatal? - mormogta.

Fejcsóválva hagyta el a bárt. Patrick Redfern dühösen bámult utána.

5

Az étteremből jövet Hercule Poirot megállt a hallban. Minden ajtó nyitva volt, beáradt az enyhe éjszakai levegő.

Az eső elállt, a köd szétfoslott. Újra csillagos volt az este.

Hercule Poirot Mrs. Redfernt kedvenc helyén, a sziklapárkányon találta. Megállt mellette, és azt mondta:

- Nedves helyen ült le. Jobban tenné, ha felállna. Megfázik.

- Nem fázom meg. Meg aztán, ha meg is fázom, mit számít az!

- Ejnye, ejnye, hiszen már nem gyerek! Értelmes, művelt nő, ahhoz mérten kell viselkednie.

- Biztosíthatom, hogy sohasem fázom meg - mondta az asszony hűvösen.

- Nedves napunk volt - mondta Poirot. - Fúj a szél, ömlött az eső, és mindent ellepett a köd, úgyhogy át sem lehetett látni rajta. Eh bien, és most mi van? A köd felgöngyölödött, az ég tiszta, és odafent ragyognak a csillagok. Ilyen az élet is, Madame.

- Tudja maga azt - kérdezte Christine halk, fojtott hangon -, hogy mit utálok a legjobban itt?

- Mit, Madame?

- A részvétet.

Szava csattant, mint a korbácsütés.

- Azt hiszi, nem veszem észre? - folytatta. - Hogy nem látom? Mindenki folyton csak azt mondja: "Szegény Mrs. Redfern, szegény kis asszonyka!" Csudát vagyok én asszonyka, egy ilyen nagydarab nő. Csak azért kicsinyítenek, mert sajnálnak. Én meg nem tudom elviselni a sajnálatukat!

Hercule Poirot óvatosan kitergette a zsebkendőjét az ülőhelyre, aztán helyet foglalt rajta.

- Van ebben valami - mondta elgondolkozva.

- Az a nő... - kezdte Christine, de aztán elakadt a szava.

- Megengedi, hogy valamit mondjak önnek, Madame? - kérdezte Poirot méltósággal. - Valamit, ami oly igaz, mint a csillagok felettünk? E világ Arlena Stuartjai... vagy Arlena Marshalljai... nem számítanak.

- Ostobaság - mondta Christine Redfern.

- Biztosíthatom róla, hogy így igaz. Birodalmukat a mulandóság szülte a mulandóságnak. Ahhoz, hogy egy nő igazában számíton, okosnak vagy jónak kell lennie.

- Azt hiszi - kérdezte keserű gúnnyal a hangjában Christine Redfern -, hogy a férfiak sokat törődnek az ésszel vagy a jósággal?

- Alapjában véve, igen - mondta ismét komoran Poirot.

Christine kurtán felnevetett.

- Nem egyezik a véleményünk!

- A férje szereti magát, Madame - mondta Poirot. - Tudom.

- Honnan tudhat ilyesmit?

- De igen, tudom. Láttam, hogy néz magára.

Christine hirtelen letört. Heves és keserű sírásra fakadt, miközben Poirot előzékeny vállának támaszkodott.

- Nem tudom elviselni... - mondta. - Nem tudom elviselni ...

- Türelem - mondta Poirot csillapítóan. - Csak türelem.

Christine felegyenesedett, és zsebkendőjét szeméhez szorította. Fojtott hangon azt mondta:

- Rendbe jöttem, jobban vagyok már. Hagyjon most magamra. Szívesebben lennék egyedül.

Poirot engedelmességet, otthagya az asszonyt s a kanyargó ösvényen a szálló felé tartott.

Már majdnem odaért, amikor elmosódó hangokat hallott.

Kissé letért az ösvényről. A bokrok közt rés nyílt.

Arlena Marshallt látta, mellette pedig Redfernt. A férfi hangját hallotta, amelyben szenvedély lüktetett.

- Megőrülök érte... megőrjítetted... És te?... Szeretsz, gondolsz rám?

Poirot látta Arlena Marshall arcát. Olyan, gondolta, mint egy sima szőrű elégedett macska, nem is ember már, hanem állat. Azt mondta puhán:

- De hát természetes, édes Patrick, hogy imádlak. Hiszen tudod ...

Ezúttal Hercule Poirot nem sokáig fülelt. Visszatért az -elhagyott ösvényre, és azon végighaladva, a szállodába.

Váratlanul valaki csatlakozott hozzá. Marshall kapitány volt.

- Figyelemre méltó éjszaka, nem? - mondta Marshall. - Egy ilyen pocsék nap után. - Feltekintett az égre. Úgy látszik, holnap szép időnk lesz.

NEGYEDIK FEJEZET

1

Augusztus 25-ének reggele verőfényesen virradt. Az ég felhőtlenül ragyogott. A reggel olyan volt, hogy még a megrögzött álomszuszékot is kikergette az ágyából.

Számosan keltek fel korán azon a napon a Jolly Rogerben.

Nyolc óra volt éppen, amikor Linda, öltözőasztalkájánál ülve, lapjával lefelé fordított egy kis vaskos, borjúbőrbe kötött könyvet, amelyet nyitva hagyott, maga pedig a tükörben arcának szemlélésébe merült.

Szája mereven összezárult, pupillái is összehúzódtak.

Halkan, mintha lélegzene, azt mondta:

- Megteszem...

Kibújt pizsamájából, és magára öltötte fürdőruháját. Föléje strandruhát vett, lábára pedig papucsot húzott.

Kiment a szobájából, végighaladt a folyosón, amelynek végén ajtó nyílt egy erkélyre, ahonnan egy külső lépcső vezetett közvetlenül a szálloda alatti sziklához. Vaskapcsok erősítették a sziklához azt a kis létrát, amely a vízbe nyúlt, és amelyet sok szállodai vendég vett igénybe, ha még reggeli előtt megmártakozott a tengerben, mivel ilyen módon rövidebb úton jutott fürdőjéhez, mint ha lement volna a strandra.

Amint Linda lebámult az erkélyről, apját látta meg, aki éppen felfelé jött a lépcsőn.

- De korán keltél - mondta az apja. - Talán fürdesz egyet?

Linda igent intett.

Elhaladtak egymás mellett

Linda azonban ahelyett, hogy lemászott volna a sziklákon, bal felől megkerülte a szállodát, s egészen addig az ösvényig ment, amely a szállodát a szárazfölddel összekötő műúthoz vezetett. Mivel éppen dagály volt, és a műút víz alatt állott, csak azt a csónakot találta egy kis mólóhoz kötve, amely a szálloda vendégeit ilyenkor átszállította. Ennek a kezelője éppen távol volt, így Linda beszállt, eloldotta a csónakot, és egymaga átevezett. A másik oldalon megint megkötötte csónakját, megmászta a kis meredeket, elhaladt a szálloda garázsáig, és továbbment, amíg a vegyeskereskedéshez nem ért.

A tulajdonosnő éppen akkor emelte le a kirakat fatábláit, és most a padlót sepergette. Elcsodálkozott, amikor Lindát megpillantotta.

- Ejnye, kisasszony, de korán felkelt.

Linda strandruhája zsebébe dugta kezét, és pénzt kotort elő. Hozzálátott a bevásárláshoz.

2

Christine Redfern Linda szobájában állott, amikor a lány visszaérkezett.

- Ó, hát itt vagy! - kiáltott fel Christine. - Nem is gondoltam volna, hogy már felkeltél.

- Csak fürödni voltam - mondta Linda.

Amikor a kezében tartott csomagot észrevette, Christine meglepetten szólt

- Korán érkezett ma a posta.

Linda elpirult. Szokása szerint az idegességtől olyan ügyetlen lett, hogy elejtette a csomagot. A gyenge spárga elszakadt, és a csomag tartalmának egy része kigurult a padlóra.

- De mi a csodának vettél gyertyát? - kiáltotta Christine.

Azonban Linda legnagyobb megkönnyebbülésére nem várt választ a kérdésére, hanem - miközben segített a lánynak felszedni a padlón szanaszét fekvő holmikat - folytatta mondókáját:

- Rajzolni szeretnék délelőtt, azért jöttem, hogy megkérdezzem, elkísérnél-e a Sirály-öbölbe?

Linda készségesen beleegyezett.

Az utóbbi napok során nemegyszer kísérte el Christine Redfernt ilyen jellegű kirándulásokra. Christine nem volt különleges tehetségű művész, de lehetséges, hogy a festegetés ürügye kapóra jött számára, mert így büszkeségén kevesebb csorba esett amiatt, hogy férje idejének túlnyomó részét mostanában Arlena Marshall-lal töltötte.

Linda ezekben a napokban egyre mogorvább és rosszkedvűbb lett. Christine-nel szívesen volt együtt, mert az annyira belemerült a munkájába, hogy keveset beszélt. Linda úgy érezte, ha vele van, az majdnem olyan, mintha egyedül volna, és - furcsa módon - mégis kívánta, hogy emberi lény legyen a közelében. Ki nem mondott rokonszenv fűzte az asszonyhoz, amely valószínűleg az ugyanazzal a nővel szemben érzett közös idegenkedésükből származott.

- Tizenkettőkor teniszezem - mondta Christine -, jó volna, ha korán indulnánk. Mondjuk, fél tizenegykor.

- Helyes. Addigra elkészülök. A hallban találkozunk.

3

Rosamund Darnley, aki kései reggelije után kényelmes léptekkel éppen kifelé tartott az ebédlőből, váratlanul Lindába ütközött, amint a lány rohanvást száguldott lefelé a lépcsőn.

- Ó, ne haragudjon, Miss Darnley!

- Gyönyörű reggel, ugye? - mondta Rosamund. - Egész valószínűtlen, ha a tegnapi időre gondolunk.

- Bizony. Mrs. Redfernnel a Sirály-öbölbe megyek. Megígértem, hogy fél tizenegykor találkozunk. Azt hittem, már elkéstem.

- Ó, nem, még csak tíz óra huszonöt van.

- Nagyszerű!

Linda lihegett is egy kicsit, és Rosamund kíváncsian nézte.

- Csak nincs lázad? - kérdezte.

A lány szeme csillogott, orcáit élénkpiros foltok színezték.

- Nem, nem! Sosem vagyok lázas.

Rosamund mosolygott.

- Olyan pompás volt az idő, hogy ma felkeltem, és lejöttem reggelizni. Rendszerint ágyban reggelizem. Ma azonban férfi módra megbirkóztam a szalonnás rántottával.

- Igen, menyei az idő a tegnapihoz képest. A Sirályöböl olyan pompás ilyenkor délelőtt. Jól bekenem magamat olajjal, és nagyon lesülök.

- Csakugyan - mondta Rosamund -, a Sirály-öböl szép délelőtt. Meg aztán nyugalmasabb is, mint itt nálunk a strand.

- Jöjjön velünk - kérlelte Linda kicsit félszegen.

De Rosamund megrázta a fejét, és azt mondta

- Ma nem. Másban buzgólkodom.

Christine Redfern jött le a lépcsőn.

Hosszú ujjú, bő nadrágos, laza szövésű anyagból készült sárga mintás zöld strandpizsamát viselt.

Rosamundnak már a nyelvéen volt, hogy megmondja, a sárga és a zöld a lehető legalkalmatlanabb színösszeállítás a szökés, kissé vérszegény arcszínű Christine számára. Rosamundot mindig bosszantotta, ha a nőknek nincs ízlésük az öltözködéshez.

- Ha én öltöztetném ezt a nőt - gondolta -, akkor gyorsan kinyílna a férje szeme. Arlena, akármilyen nagy számár is, öltözködni mindenesetre tud. Ez a szerencsétlen itt meg olyan, mint egy kókadt salátalevél.

Hangosan azonban azt mondta

- Mulassanak jól. Én a Napos Párkányhoz megyek, könyvet viszek magammal.

Hercule Poirot szokása szerint szobájában fogyasztotta el kávéból és zsemleléből álló reggelijét.

A szép délelőtt azonban őt is arra csábította, hogy korábban hagyja el a szállodát, mint rendszeren. Tíz óra volt, amikor a strand felé tartott, félórával előbb, mint rendszeren. A strandon csak egyvalaki volt, mégpedig Arlena Marshall.

Fehér fürdőruhában, zöld kínai kalapjában, most éppen azzal foglalatzkodott, hogy vízre bocsásson egy fehér fatutajt. Poirot lovagiasan a segítségére sietett, s ezenközben teljesen eláztatta hófehér antilop cipőjét.

Arlena jellegzetes oldalpillantással köszönte meg fáradozását. Mikor már éppen indulóban volt, utána szólt Poirot-nak:

- Monsieur Poirot!

Poirot nyomban a víz széléhez ugrott.

- Madame!

- Tegyen meg valamit a kedvemért - mondta Arlena Marshall.

- Bármit boldogan.

A nő rámosolygott, és azt susogta:

- Ne mondja meg senkinek, hogy hol vagyok. - Kérlelő pillantást vetett Poirot-ra. - Mindig mindenki a sarkamban van. Szeretnék egyszer már egyedül lenni.

Ezzel erőteljes evezőcsapásokkal eltávozott.

Poirot végigment a parton.

- Ah, pa jamais! - mormogta magában. - Ezt, par exemple, nem hiszem.

Kétkedett abban, hogy - színpadi nevén nevezve - Arlena Stuart életében valaha is egyedül kívánt lenni.

Hercule Poirot, a világfi, tudta, honnan fúj a szél. Arlena Marshallnak nyilván randevúja van, és Poirot-nak alapos sejtelmek voltak arról is, hogy kivel.

Mindenesetre ezt hitte, viszont rövidesen kiderült, hogy nagyon téved.

Mert alighogy a tutaj az öböl fordulójában eltűnt a pillantása elől, Patrick Redfern tartott élénk léptekkel a szállodából a strand felé. Közvetlenül a nyomában jött Kenneth Marshall.

Marshall odaköszönt Poirot-nak.

- Jó reggelt, Poirot. Nem látta valamerre a feleségemet?

Poirot diplomatikusan válaszolt.

- Csak nem kelt fel Madame ilyen korán?

- Már nem találtam a szobájában - felelte Marshall. Felnézett az égre. - Ragyogó nap. Tüstént megfürdöm.

Aztán rengeteg gépelnivalóm van.

Patrick Redfern jobban palástolta az érdeklődését; némán nézegetett körül a strandon. Poirot közelében ült le, és láthatólag felkészült arra, hogy bevárja hölgyének megérkezését.

- És Madame Redfern? - kérdezte Poirot. - Ő is korán kelt?

- Christine? - mondta Patrick Redfern. - Elment rajzolni. Mostanában sokat foglalkozik a művészettel.

Türelmetlenül beszélt, mint akinek a gondolatai nyilvánvalóan máshol járnak. Ahogy az idő múlt, egyre világosabban meglátszott az arcán, mennyire türelmetlen Arlena késedelme miatt. Minden lépés hallatára mohó kíváncsisággal fordult meg, hogy lássa, ki jön le a szállodából.

Csalódás csalódásra tornyosult.

Először Mr. és Mrs. Gardener érkeztek, teljes felkészültségben, kötéssel és könyvvel, majd Miss Brewster.

Mrs. Gardener elhelyezkedett a székében, és – mint mindig - nagy lendülettel hozzálátott a kötéshez, s egyidejűleg beszélt is.

- Nos, Monsieur Poirot. A strand ma nagyon elhagyatottnak látszik. Hát hová lett innen mindenki?

Poirot azt válaszolta, hogy a népes Masterman és Cowan családok ma egésznapos vitorlás kirándulásra indultak.

- Hát az már sokat jelent, hogy nem tiblábolnak itt körülöttünk, nem kiáltoznak és nevetgélnek. És csak egyetlen ember fürdik, Marshall kapitány.

Marshall éppen akkor jött ki a vízből, és most feljűk tartott a parton. Lengette a törülközőjét.

- Remek a tenger ma - mondta. - Sajnos, rengeteg elintézendő dolgom van. Megyek és nekilátok.

- Hát ez borzasztó, Marshall kapitány. Méghozzá egy ilyen pompás napon. És milyen borzalmas idő volt tegnap! Mondtam is Mr. Gardenernek, hogy ha az idő ilyen marad, akkor kénytelenek leszünk odábbállni. Valami szörnyű melankólia vesz erőt rajtam, amikor így elborítja a köd a szigetet. Hátborzongató érzés, no de én különben is mindig érzékeny voltam a légköri behatásokra, már gyermekkoromban is. Néha, tudja, úgy éreztem, hogy csak sikoltani szeretnék, megállás nélkül. Ami persze, nagyon próbára tette jó szüleim türelmét. De az anyám tündéri nő volt, és azt mondta az apámnak: "Sinclair, ha a gyermek szükségét érzi annak, hogy sikoltozzék, hát csak sikoltozzon. A sikolyban fejeződik ki a lelke." Ebbe aztán persze az én jó apám is beleegyezett. Nagyon szerette az anyámat, és mindenben hűségesen követte, bármit is mondott. Tökéletes házaspár volt, azt hiszem, ez Mr. Gardener véleménye is. Vagy nem voltak nagyon jeles házások, Odell?

- De igen, édesem - mondta Mr. Gardener.

- Hát a lánya hová ment ma délelőtt, Marshall kapitány?

- Linda? Nem is tudom. Biztos valahol a szigeten csatangol.

- Tudja, Marshall kapitány, kicsit sápadtasnak találom a lányát. Jól kellene táplálni, és nagyon, nagyon jól kellene bánni vele.

- Lindának nincs semmi baja - mondta Marshall kapitány kurtán. Ezzel felment a szállodába.

Patrick Redfern nem ment be a vízbe. Csak üldögélt köztük, és egyre leplezetlenebbül bámult a szálloda felé. Kezdett mérgesnek látszani.

Miss Brewster eleven volt és vidám, amikor megérkezett.

A beszélgetés nagyjából ugyanúgy zajlott le, mint a megelőző délelőtt. Mrs. Gardener halkán ugatott, Miss Brewster pedig rövid staccato vakkantásokat hallatott. Végül is ezt mondta:

- Valahogyan üres ma a strand. Mindenki kirándult?

- Éppen ma reggel mondtam az uramnak - jegyezte meg Mrs. Gardener -, lehetetlen, hogy ne menjünk át Dartmoorba. Itt van egész közel, és olyan romantikus emlékek fűződnek hozzá. Szeretném látni a börtönt is ... Princetownnak nevezik, nem? Azt hiszem, Odell, legjobb lenne, ha mindjárt ebben is maradnánk, és holnap átmennénk, ugye?

- Igen, édesem - mondta Mr. Gardener.

Hercule Poirot Miss Brewsterhez fordult:

- Ön nem fürdik, Mademoiselle?

- Ó, én már reggeli előtt megmártóztam. Közben valaki majdnem kupán ütött egy üveggel. Valamelyik szállodaablakon vágta ki.

- Ami nagyon helytelen és veszélyes - mondta Mrs. Gardener. - Volt egy nagyon kedves barátom, aki agyrázkódást kapott attól, hogy ráejtettek egy üres fogasztás tubust, persze a harmincötödik emeletről. Roppant veszélyes ilyesmit ledobni. Szép kártérítést fizettek neki. - Kutatni kezdett a motringjai között. - Odell kérlek, azt hiszem, nincs nálam vörös fonál. A hálószobában találsz a fiókosszekrény második vagy talán harmadik fiókjában.

- Igen, édesem.

Mr. Gardener engedelmesen felkelt, és elindult kutatóútjára.

Mrs. Gardener tovább beszélt.

- Néha, tudja, már azt gondolom, hogy talán egy kicsit túl messzire is megyünk manapság. Ezek a mi nagy felfedezéseink és az a rengeteg elektromosság, ami a levegőben összegyűlik, csak arra vezet, hogy az emberekben felhalmozódik az idegesség, és úgy érzem, elérkezett az ideje annak, hogy az emberiség új kinyilatkoztatást kapjon. Nem tudom, Monsieur Poirot, vajon érdeklődött-e életében a piramisok próféciai iránt?

- Nem - mondta Poirot.

- Hát biztosíthatom, hogy nagyon, de nagyon érdekesek. Mert például Moszkva pontosan ezer mérföldnyire fekszik északra, mitől is?... megvan már, Ninivétől, legalábbis azt hiszem, Ninivének hívják azt a helyet. Szóval, ha körzöt vesz a kezébe, hát a legizgalmasabb felfedezésekre jut, és nyilvánvaló, hogy a gondviselés is közrejátszott a dolgokban, mert azok a régi egyiptomiak hogyan juthattak volna olyan következtetésekre, csak úgy maguktól? És ha elmélyedünk a számok és a számok ismétlődésének elméletében, hát minden olyan világossá válik, hogy az ember nem is érti, hogyan kételkedhetett az elmélet igazságában akár csak egy pillanatig is.

Ezzel Mrs. Gardener diadalmasan körülhordozta a tekintetét, szünetet tartott, de sem Poirot-ban, sem Miss

Brewsterben nem mutatkozott semmi hajlandóság, hogy az általa kifejtettekkel vitába szálljon.

Poirot inkább bánatosan vizsgálgatta a fehér antilopcipőjét.

- Csak nem cipőben csónakázott? - kérdezte Miss Brewster.

- Sajnos, nem voltam eléggé megfontolt - mormogta Poirot.

Emily Brewster lehalkította a hangját.

- Hát a mi vampunk hová lett ma délelőtt? - kérdezte. - Késik.

Mrs. Gardener felemelte tekintetét a kötéséről, csak azért, hogy tanulmányozza Patrick Redfernt, aztán így szólt:

- Olyan, mint az országos eső. Jaj, ez az egész ügy annyira szomorú. Ugyan mit gondol róla Marshall kapitány?

Olyan derék, nyugodt úr, igazi angol a maga szerénységében. Az ember sohasem tudja, miről mit gondol.

Patrick Redfern felkelt, és elkezdett a parton fel-alá járkálni.

- Akár a tigris - mormolta Mrs. Gardener.

A férfi lépteit három szempár követte nyomon. Átható pillantásuk láthatóan kellemetlenül érintette Patrick Redfernt. Most már nemcsak dühösnek látszott, hanem úgy tetszett, tombolni tudna.

A csendben távoli óraütések hallatszottak a szárazföld felől.

- Ismét keleti szél fúj - mondta Emily Brewster. - Jó jel, ha hallatszik a toronyóra ütése.

Megint nem beszéltek egészen addig, amíg Mr. Gardener vissza nem tért egy motring ragyogó bíborpiros fonállal.

- Ejnye, Odell, de soká voltál el!

- Ne haragudj, édesem, de nem is a fiókosszekrényben volt, hanem a szekrénypolcon találtam meg.

- Hát nem furcsa? Meg mertem volna esküdni rá, hogy abba a fiókba - tettem. De örülök, hogy sohasem kellett a bíróság előtt tanúként szerepelnem! Halálra emészteném magam, ha valamire nem emlékezném egészen pontosan.

- Mrs. Gardener - mondta Mr. Gardener - roppantul lelkiismeretes.

5

Vagy öt perccel később Patrick Redfern azt kérgezte:

- Nem megy evezni ma délelőtt; Miss Brewster? Elvinne magával?

- Örömmel - mondta szívélyesen Miss Brewster.

- Evezzünk a sziget körül - javasolta Redfern.

Miss Brewster megnézte az óráját.

- Vajon lesz-e elég időnk rá? De lesz, hiszen nincs még fél tizenkettő sem. Akkor tüstént induljunk.

Együtt mentek le a partra.

Patrick Redfern kezelte az evezőket. Erőteljes csapásokkal evezett. A csónak csak úgy repült.

- Pompás - mondta Emily Brewster elismerően. - Majd meglátjuk, meddig bírja.

Patrick a szeme közé nevetett. Mintha jobb kedvre derült volna.

- Lehet, hogy csupa hólyag lesz a tenyerem, mire hazaérünk. - Fejének hirtelen mozdulatával hátravetette fekete haját. - Micsoda ragyogó nap! Ha egyszer egy igazi szép nyári nap köszönt ránk Angliában, az mindent felülmúl.

- Anglia szerintem mindenben mindent felülmúl - mondta Emily Brewster szinte nyersen. - Az egyetlen hely a világon, ahol élni érdemes.

- Ebben egyetértünk.

Nyugat felé megkerülték az öböl hajlását, és most a sziklák alatt eveztek. Patrick Redfern felnézett.

- Vajon van-e valaki ma a Napos Párkányon? Igen, egy napernyőt látok. Ugyan ki lehet ott?

- Azt hiszem, Miss Darnley - mondta Emily Brewster. - Neki van ilyen japán ernyője.

A part mentén eveztek, baljukon a nyílt tenger.

- A másik oldalon kellett volna mennünk - mondta Emily Brewster. - Így az áramlás ellen haladunk.

- Az áramlás nem nagyon erős. Úsztam már errefelé, és észre se vettem. De a másik oldalon nem is mehettünk volna, mert a műút már nincs ellepve vízzel.

- No igen, ez természetesen a dagálytól függ. De mindig azt mondják, hogy veszélyes a Pixy-öbölben fürdeni, ha az ember túl messzire kimerészkedik.

Patrick még mindig erőteljes csapásokkal evezett, közben azonban figyelmesen vizsgálta a sziklákat is.

Emily Brewsternek hirtelen eszébe jutott valami.

Ez Mrs. Marshallt keresi. Ezért is akart velem jönni. Még nem mutatkozott ma reggel, és most nem érti, hogy mi van vele. Talán készakarva teszi a nő. Újabb lépés a játszmában, hogy még jobban feltüzelje a fiút.

Megkerülték a sziklának azt a kiszögellő pontját, amely a Pixy-öbölnek nevezett kis betüremlés déli részén volt. Egészen kicsiny öböl volt, a parton pedig fantasztikusan elszórva sziklakövek hevertek. Az öböl majdnem északnyugatnak nyílt, és a hatalmas szikla felette úgyszólván teljesen beárnyékolta. Szívesen jártak ide délután, a szabad ég alatti teázásra. Délelőtt, amikor a nap nem érte, nem volt népszerű, és ritkán keresték fel.

Most azonban egy alak volt látható a parton.

Patrick Redfern lebocsátotta az evezőit. Tettetett közömbösséggel kérdezte:

- Nocsak, ki lehet ott?

- Úgy látszik, Mrs. Marshall - mondta Miss Brewster szárazon.

- Csakugyan - mondta Patrick Redfern, mint akit szintén megkapott ez a feltevés.

Megváltoztatta a menetirányt, és a part felé evezett.

Emily Brewster tiltakozott.

- Csak nem akarunk itt kikötni?

- Van elég időnk - mondta Patrick Redfern gyorsan.

Pillantása a Miss Brewsterét kereste. Volt benne valami naiv könyörgés, mintha egy esdeklő kutya nézne rá, ami elhallgattatta Miss Brewster ellenkezését. Azt gondolta:

- Szegény fiú, ez ugyan nyakig benne van. Nem lehet rajta segíteni. Majd kiheveri idővel.

A csónak gyorsan közeledett a parthoz.

Arlena Marshall széttárt karokkal s arccal a földnek feküdt a fövényen. A partra vont fehér tutaj a közelében volt.

Valami pizskálta Emily Brewstert. Az egész olyan volt, mintha olyasmi kerülne a szeme elé, amit már százszor is látott, s ami most mégis, valahol, valamiben különbözik a megszokottól.

Eltelt egy-két perc, mire felismerte, miben rejlik ennek a nyitja.

Arlena Marshall a napfürdőzők megszokott helyzetében feküdt. Így látták nemegyszer a szálloda előtti strandon, amint bronzsínű teste elnyúlik, és a zöld kartonkalap védi a fejét és a nyakát.

Csak hogy most nem süt a nap a Pixy-öböl partján, és még órákig nem is fog sütni. Az öböl fölé emelkedő szikla távoltartotta a napsugarakat egész délelőtt. Emily Brewstert bizonytalan aggodalom fogta el. A csónak partot ért.

- Halló, Arlena! - kiáltott Patrick Redfern.

És Emily Brewster rossz sejtelve most határozott alakot öltött. Mert az elterpeszkedett alak nem válaszolt, nem is mozdult.

Emily látta, mint vált színt Patrick Redfern arca. A férfi kiugrott a csónakból, Emily meg követte. Partra vonták a csónakot, aztán nekivágtak a fövénynek, arrafelé, ahol az a fehér alak feküdt mozdulatlanul és némán, a szikla tövében.

Patrick Redfern ért oda elsőnek, de Emily Brewster szorosán a nyomában volt.

Amit látott, az olyan volt, mintha lidérces álmában látná. Látta a bronzsínű tagokat, a fehér, kivágott hátú fürdőruhát, a jade-zöld kalap alól kibukó vörös hajfürtöt - és még valamit látott: a kiterjesztett karok furcsa, természetellenes hajlását. Abban a percben megérezte azt, hogy ez a test nem magától feküdt így le, ezt a testet így dobták ide ...

Hallotta Patrick hangját, mely most csak ijedt suttogás volt. A férfi letérdelt a mozdulatlan alak mellé, megérintette a kezét, a karját...

Patrick megborzongva suttogta:

- Úristen, meghalt ...

Aztán, amint egy kicsit felemelte a kalapot, és Arlena nyakára pillantott, hozzátette:

- Istenem, megfojtották... megölték.

Emily Brewster maga is azt érezte, hogy minden valószínűtlen körülötte, amikor azt mondta:

- Semmihez sem szabad hozzányúlnunk ... Addig nem, amíg a rendőrség meg nem érkezik.

Redfern gépiesen válaszolt:

- Nem, nem, persze hogy nem. - Aztán a lelkéből fakadó aggodalom és szenvedés hangján suttogta: - De ki tehette ezt Arlenával, ki? Nem lehet, nem lehet, hogy megölték. Ez nem lehet igaz!

Emily Brewster csak megrázta a fejét, mert nem tudta, hogy mit feleljen erre.

Hallotta, amint Patrick mélyen beszívja a levegőt, és hallotta hangjában a lappangó, de önuralommal leplezett dühöt, amikor azt mondta:

- Úristen, ha egyszer a kezembe kerül az a nyomorult, aki ezt tette!

Emily Brewster megborzongott. Képzete settenkedő gyilkosokat varázsolt a szerteszét heverő sziklakövek mögé. Aztán hallotta, amint azt mondja:

- Aki tette, az nem fog itt ólálkodni. Értesítenünk kell a rendőrséget. Esetleg - mondta habozva -, egyikünknek itt kell maradnia a holttest mellett.

- Majd én maradok - mondta Patrick Redfern.

Emily Brewster megkönnyebbülten sóhajtott egyet. Nem az a fajta nő volt, aki valaha is elismerné, hogy fél, de titkon azért mégis hálás volt, hogy nem kell egyedül maradnia a parton azzal a még oly halvány lehetőséggel, hogy egy mániákus gyilkos lappang valahol a közelében.

- Helyes - mondta. - Majd sietek. Csónakon megyek. A létrán szédülök. Leathercombe Bayben van rendőr.

- Igen, tegyen, amit jónak lát - mormogta gépiesen Patrick Redfern.

Amint erőteljes evezőcsapásokkal távolodott a parttól, Emily Brewster még látta Patrickot térdre rogyini a halott asszony mellett, két kezébe temetve az arcát. Valami olyan szánalomra méltó volt ebben a mozdulatban, hogy akaratlanul is rokonszenvet érzett a fiú iránt. Olyan volt, mint a halott gazdáját őrző kutya. Józan esze mégis azt tanácsolta:

Ennél jobb aligha történhetett volna Patrick és a felesége szempontjából, sőt még Marshall és a gyerek szempontjából sem. No de persze azt nem kívánhatja senki, hogy ez a szegény Patrick most erre gondoljon.

Emily Brewster az a fajta nő volt, aki mindig tudta, hogy rendkívüli helyzetekben mi a teendő.

ÖTÖDIK FEJEZET

1

Colgate felügyelő a szikla felé húzódott, hogy ott várja be, amíg a rendőrorvos befejezi Arlena holttestének vizsgálatát. Patrick Redfern és Emily Brewster kissé lejjebb, oldalt foglaltak helyet. Dr. Neadson gyors, fűrgé mozdulattal emelkedett fel térdelő helyzetéből.

- Megfojtották - mondta -, méghozzá olyasvalaki, akinek rendkívül erős a keze. Úgy látszik, az asszony nem nagyon védekezett. Váratlanul érte, ami történt. Hát elég ronda ügy.

Emily Brewster csak éppen rápillantott, de tüstént el is fordította a tekintetét a halott nőről. Rettenetes volt látni az eltorzult, szederjes arcot.

- És mikor állott be a halál? - kérdezte Colgate felügyelő.

- Ezt - mondta Neadson - nem tudom határozottan megmondani, anélkül, hogy többet tudnék erről az asszonyról. Rengeteg tényezőt kell számításba vennünk. Lássuk csak, most háromnegyed egy van. Mikor is találta meg?

Patrick Redfern, akihez ezt a kérdést intézte, tétovázva felelte:

- Valamivel tizenkettő előtt. Nem tudom pontosan.

- Pontosán háromnegyed tizenkettő volt - mondta Emily Brewster -, amikor rájöttünk arra, hogy Arlena halott.

- Ó, persze, hiszen maguk csónakon jöttek. És hány órakor pillantották meg itt a parton?

- Mondjuk - latolgatta Emily Brewster - öt-hat perccel előbb kerültük meg az öböl kiszögellését. - Aztán Redfernhez fordult: - Maga is így emlékszik?

- Igen... - mondta az habozva - igen, körülbelül így lehetett.

Neadson halkán azt kérdezte a felügyelőtől:

- Ez a férj? Ja úgy, bocsánat, tévedtem. Azt hittem, hogy az, annyira meg van törve.

Ezután emelt és hivatalos hangon folytatta.

- Mondjuk tehát, hogy önök tizenegy óra negyvenkor értek ide. Ennél sokkal hamarabb semmi esetre sem

történhetett a gyilkosság. Mondjuk, tíz és tizenegy között, legkorábban háromnegyed tizenegykor.

A felügyelő kis csattanással becsukta a jegyzőkönyvét.

- Köszönöm - mondta. - Ez a megállapítás mindenestre jelentősen segíteni fogja a munkánkat. A gyilkosság ideje így meglehetősen szűk határok közé korlátozódik, mindent egybevetve alig egy óra állott a gyilkos rendelkezésére.

Miss Brewsterhez fordult.

- Egyebekben minden világos. Ön Miss Emily Brewster, ez azúr Mr. Patrick Redfern, mindketten a Jolly Roger Szálloda vendégei. Önök a hölgyben felismerik az ugyanebben a szállodában üdülő Marshall kapitány feleségét?

Emily Brewster igenlően bólintott.

- Akkor - mondta Colgate felügyelő - áttesszük további tárgyalásaink színhelyét a szállodába.

Intett a rendőrnek.

- Maga, Hawkes, ne mozduljon innen, és senkit se engedjen az öbölbe. Mindjárt ide küldöm Phillipset is.

2

- Esküszöm! - kiáltotta Weston ezredes. - Ennél nagyobb meglepetés nem érhetett volna, mint hogy magát itt találom!

Hercule Poirot illő módon válaszolt a rendőrfőnök üdvözlésére.

- Ó igen - mormolta -, sok év telt el ama bizonyos St. Loo-i eset óta.

- S én mégsem felejtettem el - mondta Weston. - Ennél nagyobb meglepetés még az életben nem ért. Amit azonban sohasem tudtam kiheverni, az az, hogy abban a temetési ügyben hogy járt túl az eszemen! Egyébként is az egész nyomozás teljesen a hagyománnyal ellenkező módszerekkel történt. Fantasztikus eset volt!

- Tout de méme, mon Colonel - mondta Poirot -, megvolt az eredménye, nem?

- No igen, igen, ez lehetséges, de azért azt mondom, ugyanoda jutottunk volna, ha tiszteljük a hagyományt.

- Könnyen lehet - egyezett bele Poirot diplomatikusan.

- Most pedig benne van egy másik gyilkosság kellős közepében - mondta a rendőrfőnök. - Van valami elképzelése az ügyről?

- Még semmi kialakult - mondta Poirot lassan -, de mindenestre érdekes ügy.

- Segítségünkre lesz?

- Ha megengedi, igen.

- Édes barátom, a támogatása csak megtisztel. Még nem tudok eleget az ügyről ahhoz, hogy megállapíthassam, a Scotland Yard hatáskörébe tartozik-e vagy sem. Így kapásból úgy tűnik, a gyilkos valahol itt van a közelünkben. Más részről viszont az összes itt tartózkodók végeredményben idegenek mifelénk. Ahhoz, hogy valamit megtudjunk róluk és a szándékaikról, Londont kell igénybe vennünk.

- Igen - mondta Poirot -, ez igaz.

- Először is - mondta Weston -, azt kell megállapítanunk, ki látta a halott nőt utoljára életben. A szobalány kilenckor hozta a reggelijét. A szálloda irodájában dolgozó lány tíz óra tájt látta, amint lejön a lépcsőn, és áthalad a hallon.

- Tisztelt barátom - mondta Poirot -, az a gyanúm, hogy én vagyok az az ember, akit keres.

- Maga látta a nőt ma reggel? Hány órakor?

Öt perccel tíz után. Én segítettem neki a strandon, hogy a tutaját vízre bocsáthassa.

- S azon távozott?

- Igen.

- Egyedül?

- Igen.

- Látta, hogy merre indult?

- Arra jobbra, a kiszögellés felé.

- Szóval a Pixy-öböl irányába?
- Igen.
- És hány óra volt akkor?
- Szerintem a strandról negyed tizenegykor távozott.
Weston elgondolkozott.
- Igen, ez az eddigiekkel pontosan megegyezik. Mit gondol, mennyi időbe telik, amíg az ember körülevezi az öblöt?
- Ó, ebben igazán nem vagyok szaktekintély. Én nem szállok csónakba, nem bocsátkozom a vízre. Talán egy fél óra.
- Ezt gondolom én is - mondta az ezredes. - A nő bizonyára nem sietett. Nos, ha háromnegyed tizenegyre ért oda, ez egyezik a megállapításainkkal.
- Mikor következett be a halál az orvos véleménye szerint?
- Ó, Neadson nagyon óvatos, semmi elhamarkodott kijelentést sem tesz. A legkorábbi időpontként háromnegyed tizenegyket jelölte meg.
Poirot bólintott.
- Még valamit meg kell említenem - mondta. - Amikor Mrs. Marshall indulóban volt, arra kért, ne szóljak senkinek se arról, hogy láttam.
Weston Poirot-ra bámult.
- Ez nagyon sajtóságos - mondta.
- Igen, magam is úgy gondolom - mormogta Poirot.
Weston a bajuszát tépdeste.
- Ide figyeljen, Poirot - mondta. - Maga nagyvilági ember. Mondja meg nekem, miféle nő volt ez a Mrs. Marshall?
- Poirot ajka halvány mosolyra húzódott.
- Erről még nem hallott semmit? - kérdezte.
- Azt, amit a nők beszélnek felőle - mondta a rendőrfelügyelő szárazon -, már hallottam. Mi mást mondhatnának? De mi az igazság? Valóban volt közte és e között a Redfern között valami?
- Véleményem szerint minden kétséget kizáróan volt.
- Szóval Redfern a nő után jött ide?
- Okunk van feltenni.
- És a férj? Mit tudott ő az egész ügyről? Mit szólt hozzá?
- Azt nem könnyű megállapítani - mondta Poirot óvatosan -, hogy Marshall kapitány mit érez vagy gondol. Nem olyan ember, aki kirakatba teszi az érzelmeit.
- De azért még lehetnek érzelmei, nem? - mondta némi éllel Weston.
Poirot bólintott.
- Hogyne, lehetnek - mondta.

A rendőrfőnök olyan tapintatos volt, amikor Mrs. Castlelei tárgyalt, amennyire csak természetétől telt. Mrs. Castie volt a Jolly Roger Szálloda tulajdonosa. Negyven-egynéhány éves volt, terjedelmes keblekkel, túl élénk, vörösre festett hajjal, és szinte kellemetlenül választékos modorral.
Most rákezde:

- Hogy ilyesmi megeshetett az én szállodámban! Biztosíthatom, nincs ennél békésebb hely a világon! Micsoda finom emberek járnak ide! Semmi rendzavarás, semmi kötekedés - hiszen ért engem, ugye? Nem olyan ez, mint azok a nagy szállodák St. Loo-ban!
- Teljesen igaza van - mondta Weston ezredes. - De tudja, asszonyom, balesetek még a legnagyobb rendben tartott... hm... háztartásokban is előfordulnak.
- Colgate felügyelő igazolhatja - mondta Mrs. Castle és esdeklő pillantást vetett a felügyelő felé, aki nagyon hivatalos képet vágva üldögélt ott -, milyen kínosan ügyelek az italkiszolgálási szabályok betartására. Semmi rendellenességet nem tűrök!
- Bizonyára, bizonyára - mondta Weston. - Egyébként ezzel kapcsolatban semmi kifogás sem merült fel ön

ellen Mrs. Castle.

- De ez éppen nagyon alkalmas arra, hogy egy intézményt kellő megvilágításba helyezzen - mondta Mrs. Castle, és hatalmas keble hullámozott. - Tudják azt maguk, hogy micsoda lármás tömegek járnak ki ide, aztán csak bámulnak, mutogatnak? Persze a szigetre csak a szálloda vendégei tehetik a lábukat... de azért a csöcselék csak jön, bámul és mutogat a partról.

Megborzongott.

Colgate felügyelő elérkezettnek látta az időpontot, hogy a beszélgetést alkalmasabb irányba terelje.

- Térjünk csak vissza arra, amit az imént mondott - szólt. - Szóval a belépés a szigetre. Hogyan tartja távol az embereket?

- A legnagyobb gonddal és óvatossággal.

- No igen, de milyen intézkedéseket tesz? Mivel tartja őket távol? Nyáron a kirándulók ellepnek mindent, akár a legyek.

Mrs. Castle ismét megborzongott egy kissé.

- Ez az autóbuszok bűne - mondta. - Volt úgy, hogy tizennyolc darab parkolt egyszerre Leathercombe Bay-ben, a tengerparton. Tizennyolc!

- Éppen ezért érdekelne, hogyan akadályozza meg, hogy az emberek ide betóduljanak?

- Figyelmeztető feliratokkal. No meg persze dagálykor el is vágunk vágva.

- Igen, de apálykor?

Erre Mrs. Castle megmagyarázta. Hogy a műút sziget felé eső végén van egy kapu. Erre felírást helyeztek el ezzel a szöveggel: "Jolly Roger Szálloda. Magánterület. Csak a szálloda vendégeinek fenntartva." A sziklák ezen a ponton mindkét oldalon olyan meredeken emelkednek ki a tengerből, hogy megmászhatatlanok.

- Mindamellet, úgy gondolom, hogy bárki, aki csónakba száll, körülevezhet és kiköthet a kis öblök akármelyikében. Ebben senkit nem lehetne megakadályozni, annál kevésbé, mert a kikötés mindenkinek törvényben biztosított joga. Ezek szerint azt sem lehet megakadályozni, hogy idegenek kerüljenek a strandra az alacsony és magas vízállás között.

Ez azonban, úgy tűnt, nagyon ritkán fordult elő. Igaz, hogy Leathercombe Bay kikötőjében volt bérelhető csónak, de innen még hosszú evezés után lehetett csak a szigetre jutni, meg aztán alighogy kiért valaki a kikötőből, rögtön igen erős áramlattal kellett megbirkóznia.

Ezenfelül feliratok voltak a Sirály-öböl és a Pixy-öböl létrái mellett. Mindehhez Mrs. Castle még azt is hozzáfűzte, hogy George vagy William mindig lesben áll, és figyeli azt a strandnak használt fővenypartot, amely legközelebb esik a szárazföldre.

- Ki az a George és William?

- George a strandra felügyel, aztán a fürdőruhák és a tutajok, is az ő munkakörébe tartoznak. William a kertész. Ő tartja rendben az utakat, a tenispályákat is ő gondozza, meg ilyesmiket lát el.

Weston ezredes türelmetlenül közbeszólt:

- Most már eléggé tiszta az ügy. Azt nem mondhatjuk, hogy senki a szigetet kívülről meg nem közelítheti, de aki megteszi, az eléggé kockázatos útnak indul, mert nagyon könnyen észrevehetik. Mindjárt váltunk egy-két szót George-dzsal és Williammel.

- Pedig - mondta Mrs. Castle -, én sose voltam rossz szívvvel a kirándulók iránt. Igaz, hogy zajosak, meg narancshéjat, cigarettadobozokat dobálnak el a műúton még lent a szikláknál, de akkor is, ki hitte volna, hogy gyilkos is akadjon köztük! Olyan borzasztó ez, hogy még szavakat sem lehet rá találni. Egy ilyen finom hölgyet, mint Mrs. Marshall, meggyilkolni, és ami még borzasztóbb, megfojtani!

Az utolsó szót Mrs. Castle alig bírta kiejteni. Igazán csak a legnagyobb erőfeszítéssel nyögte ki.

- Valóban csúnya ügy! - mondta Colgate felügyelő csillapítóan.

- És az újságok! Az én szállodám neve az újságokba kerül!

- Nos - mondta Colgate halvány mosollyal -, mindenesetre ez is egy módja a reklámnak!

Mrs. Castle kiegyenesedett. Keble hullámozott, fűzőjének halcsontjai ropogtak. Amikor megszólalt, hangja olyan volt, mint a jégcsap:

- Az ilyen reklámért nem töröm magam, Mr. Colgate. Weston ezredes közbeszólt.

- Ugye, Mrs. Castle, készített jegyzéket a vendégeiről, ahogyan kértem?

- Igen, uram.

Weston ezredes gondosan tanulmányozta a szálloda lakóinak névjegyzékét. Közben Poirot-ra nézett, aki a tulajdonosnő irodájában összegyűlt kis társaság negyedik tagja volt.

- Azt hiszem, ennél a pontnál azonnal igénybe vesszük a segítségét.

Végigolvasta a neveket.

- És a személyzet?

Mrs. Castle egy másik jegyzéket vett elő.

- Négy szobalány van, egy főpincér, három pincér és Henry a bárban. William tisztítja a cipőket. Aztán van még egy szakácsnénk és két konyhalányunk.

- Mit tud a pincéerekről?

- Albert Plymouth-ból jött, a Vincent szállodából. Ott volt évekig. A három pincér mindegyike három éve van már nálunk, sőt az egyik négy éve. Nagyon derék, tisztességtudó fiúk. Henry már azóta van itt, hogy a szálloda megnyílt. Valóságos intézménnyé vált.

Weston bólintott, aztán azt mondta Colgate-nek:

- Úgy látom, ezen a téren minden rendben van, de azért természetesen vizsgálja meg és ellenőrizze az adatokat.

Akkor hát köszönöm, Mrs. Castle.

- Másra nincs szüksége?

- Pillanatnyilag, nincs.

Mrs. Castle kinyikorgott a szobából.

- Legelőször is - mondta Weston - Marshall kapitánnyal kell beszélünk.

4

Kenneth Marshall nyugodtan ült, és a feltett kérdésekre válaszolt. Eltekintve arcvonásainak alig észrevehető megmerevedésétől, egészen higgadt volt. Aki látta, amint a napfény ráesett az ablak felől, megállapíthatta, hogy jó megjelenésű férfi. Arca nyílt volt, szeme kék, átható pillantású, szája erős vonalú. Hangja halkán és kellemesen csengett.

Weston ezredes azt mondta

- Tisztában vagyok vele, Marshall kapitány, mennyire megrendítette önt ez a csapás. De meg fogja érteni, milyen lényeges számunkra, hogy a lehető leggyorsabban pontos értesüléseket szerezzünk.

Marshall bólintott.

- Teljesen megértem - mondta. - Kérem, csak folytassa.

- Mrs. Marshall a második felesége volt?

- Igen.

- Mióta voltak házasságok?

- Alig múlt négy éve.

- Mi volt a felesége lánykori neve?

- Helen Stuart. A színpadi neve Arlena Stuart volt.

- Színésznő volt?

- Revükben és operettekben lépett fel.

- Házasságkötésük után otthagyta a színpadot?

- Nem. Később is fellépett. Mindössze másfél éve, hogy visszavonult.

- Volt a visszavonulásra különleges oka?

Kenneth Marshall láthatólag gondolkozott, mielőtt felelt volna.

- Nem - mondta. - Csak annyit mondott, hogy unja az egészet.

- Szóval ez nem a ... hm ... az ön kifejezett óhajára történt?

Marshall felvonta a szemöldökét.

- Ó, nem.

- Ezek szerint nem volt kifogása az ellen, hogy felesége házasságkötésük után is folytassa színpadi pályafutását?

Marshall alig észrevehetően mosolygott.

- Természetesen jobban szerettem volna, ha otthagyja a színpadot. De nem erőszakoltam.

- Emiatt nem volt nézeteltérés önök között?

- Semmi esetre sem. A feleségem tehetett, amit kedve tartott.

- És... a házasságuk boldog volt?

- Minden bizonnyal - mondta Kenneth Marshall hűvösen.

Weston ezredes egy pillanatnyi szünetet tartott, aztán azt mondta:

- Marshall kapitány, van valami elgondolása arról, ki lehetett a felesége gyilkosa?

Marshall habozás nélkül válaszolt:

- Nincs semmiféle elgondolásom.

- Voltak a feleségének ellenségei?

- Talán.

- Úgy?

A kapitány gyorsan kiegészítette azt, amit mondott:

- Ne értsen félre. A feleségem színésznő volt. Amellett szép is. Mindkét minőségében bőven keltett irigységet és féltékenységet. Voltak összecsapásai a szerepek körül, voltak vetélytársnői, mondhatjuk nyugodtan, hogy rengeteg gyűlölet, rosszindulat és kíméletlenség halmozódott fel körülötte. Ezzel azonban nem akarom azt mondani, hogy akadhatott a környezetében olyan ember, aki kész lett volna hidegen, számítóan megölni.

Hercule Poirot ezúttal először szólalt meg.

- Nyilván azt akarja mondani, Monsieur, hogy feleségének ellenségei többségükben vagy teljességükben nők voltak?

Kenneth Marshall Poirot-ra nézett.

- Igen - mondta. - Ez így van.

- Nem ismert olyan férfit - kérdezte a rendőrfőnök -, aki gyűlöletet táplált irányában?

- Nem.

- Ismert valakit a felesége a szálloda vendégei közül már ideérkezése előtt is?

- Úgy hiszem, Mr. Redfernnel már találkozott egy koktélpartin. Rajta kívül - tudomásom szerint - senkit sem ismert.

Weston rövid szünetet tartott, miközben láthatóan azt mérlegelte, vajon folytassa-e a témát. Aztán úgy döntött, hogy nem folytatja. Azt mondta:

- Elérkeztünk a mai reggelhez. Mikor látta utoljára a feleségét?

Marshall egy percig várt a válasszal, aztán azt mondta:

- Amikor reggelizni indultam, benéztem hozzá...

- Bocsásson meg, de külön szobában laktak?

- Igen.

- És ez mikor történt?

- Úgy gondolom, körülbelül kilenc óra volt akkor.

- Mit csinált a felesége?

- Bontogatta a leveleit.

- Mondott is valamit?

- Semmi különös. Jó reggelt kívánt, meg hogy milyen szép az idő ... szóval ilyesmiket.

- Hogyan viselkedett? Nagyon feltűnően?

- Nem, teljesen normálisan.

- Nem látszott sem izgatottnak, sem lehangoltnak, sem felindultnak?

- Én nem vettem észre rajta semmit.

- Arról nem beszélt - kérdezte Hercule Poirot -, hogy mi vaj, a levelekben?

Marshall ajkán újra megjelent a halvány mosoly.

- Amennyire vissza tudok emlékezni - felelte -, azt mondta, hogy csupa számlát kapott.

- A felesége ágyban reggelizett?

- Igen.

- Ez állandó szokása volt?

- Igen.

- Hány óra tájt jött le rendszerint? - kérdezte Poirot.

- úgy tíz és tizenegy között... rendszerint inkább tizenegy tájban.

- Ha pontban tíz árákor jött volna le - folytatta Poirot -, az feltűnésszámba ment volna?

- Igen. Ritkán volt lent ilyen korán.

- Ma reggel azonban mégis lejött. Mit gondol, Marshall kapitány, miért történt ez?

- Fogalmam sincs róla - mondta Marshall minden megrendülés nélkül. - Lehet, hogy az idő tette... mert ilyen különlegesen szép nap volt.

- Kereste?

Kenneth Marshall moccan egyet a helyén.

- Reggeli után megint benéztem hozzá - mondta. - Üres volt a szobája. Ez kissé meglepett.

- Azután lejött a strandra, és azt kérdezte tőlem, láttam-e a feleségét?

- Igen. - Alig észrevehető nyomatékkal még hozzátette: - És ön azt mondta, hogy nem látta.

Hercule Poirot ártatlan tekintete meg se rebbent. Gyengéd mozdulatokkal becézgette nagy és pazar bajuszát. Volt valami különleges oka arra, Marshall kapitány - kérdezte Weston -, hogy éppen ma délelőtt keresse a feleségét?

Marshall pillantása barátságosan siklott vissza a rendőrfőnökre.

- Nem, csak éppen kíváncsi voltam rá, hogy hol van - mondta.

Weston ismét rövid szünetet tartott. Egy kicsit odább tolta a székét. Aztán más hangnembe csapott át. Azt mondta:

- Éppen az előbb említette azt, Mr. Marshall, hogy a felesége már előzetesen is ismerte Mr. Patrick Redfernt. Milyen jellegű volt ez az ismeretség?

- Nincs kifogásuk az ellen, ha rágyújtok? - kérdezte Kenneth Marshall. Tapogatni kezdte a zsebeit. - Az ördög vigye el! Valahová elraktam a pipámat!

Poirot cigarettával kínálta meg, amit Marshall elfogadott. Rágyújtott, aztán így folytatta:

- Redfern után érdeklődött. A feleségem azt mondta, hogy egy koktélpartin akadt össze vele.

- Ezek szerint csak futó ismerőse volt?

- Úgy hiszem.

- Azonban úgy értesültem, hogy megismerkedésük óta - a rendőrfőnök szünetet tartott -, ez a kapcsolat elmélyült és intimebbé vált.

- Úgy értesült? - mondta Marshall élesen. - S ha szabad kérdezni, kitől?

- Mindenfelé ez a pletyka járja a szállodában. Marshall tekintete egy pillanatra Hercule Poirot-ra tévedt, és hideg dühvel tapadt rá. Aztán azt mondta:

- A szállodai pletyka rendszerint csak egy csomó hazugság szövedéke!

- Lehet, ennek ellenék úgy tudom, hogy Mr. Redfern és az ön felesége adtak némi tápot a pletykáknak.

- Milyen tápot?

- Állandóan egymás társaságában mutatkoztak.

- Ez minden?

- Szóval nem tagadja, hogy így volt?

- Lehet. Észre sem vettem.

- De már engedje meg, Marshall kapitány, semmi kifogása nem volt a felesége és Mr. Redfern barátsága ellen?

- Nem volt szokásom bírálni a feleségem viselkedését.

- Semmilyen formában nem emelt kifogást?

- Eszem ágában sem volt.

- Még akkor sem, mikor a dolog kezdett már botrányossá válni, következésképpen Mr. Redfern és a felesége egyre jobban elidegenedtek egymástól?

- Söpörjön mindenki a saját ajtaja előtt - mondta tartózkodóan Kenneth Marshall -, én is azt teszem, és mástól is ugyanezt várom. Pletyka, fecsegés nem érdekel.

- De azt csak nem akarja tagadni, hogy Mr. Redfern a felesége hódolója volt?

- Lehet. Akár a legtöbb férfi. A feleségem nagyon szép volt.

- Ezek szerint ön meg volt győződve arról, hogy a kapcsolat nem komoly?

- Higgyék el nekem, én ezzel az egészszel nem törődtem soha.

- Tegyük fel, hogy van olyan tanúnk, aki bizonyítani tudja, hogy Redfern és az ön felesége igen intim viszonyban voltak?

A kapitány kék szemének pillantása ismét Hercule Poirot-ra vándorolt. Megint ellenszenv tükröződött ezen az egyébként tartózkodó arcon.

- Ha kedvük van ezekre a mesékre hallgatni - mondta Marshall -, hát csak tessék. A feleségem halott, ő már úgysem védekezhet.

- Ezzel azt kívánja mondani, hogy ön személy szerint nem hisz bennük?

Először látszott Marshall homlokán az izzadság gyenge harmata.

- Semmi efféle nem szándékozom elhinni - mondta, aztán így folytatta: - Nem gondolják, hogy nagyon is eltérnek ennek az ügynek az érdemi részétől? Végére is az, hogy mit hiszek, mit nem, igazán nem jelentős a gyilkosság pusztá tényének szempontjából.

Hercule Poirot még az előtt válaszolt, hogy a többiek megszólalhattak volna.

- Ön nem ért bennünket, Marshall kapitány - mondta. - Ilyesmit, hogy a "gyilkosság pusztája ténye", mi nem ismerünk. A gyilkosság, kilenc esetben tíz közül, a meggyilkolt jelleméből és körülményeiből vezethető le. Mert az áldozat az volt, aki, azért gyilkolták meg! Amíg teljes tökéletességgel meg nem értjük, hogy Arlena Marshall miféle ember volt, nem fogjuk világosan és pontosan megállapítani azt sem, miféle ember gyilkolta meg. Innen származik kérdéseink szükségessége.

Marshall a rendőrfőnökhöz fordult.

- Önnek is ez a véleménye? - kérdezte.

Weston egy kicsit habozott.

- Hát... egy bizonyos fokig... azt hiszem... Marshall kurtán felnevetett.

- Azt hittem, legalább ön nem fogja helyeselni - mondta. - Úgy tudom, ez a jellemvizsgálati módszer Monsieur Poirot különlegessége.

- De abban a tekintetben legalább gratulálhat magának - mondta Poirot mosolyogva -, hogy a világon semmivel sem segített nekem!

- Hogy érti ezt?!

- Végül is mit mondott el a feleségéről? Pontosan semmit. Illetve csak annyit, amennyit mindenki maga is észrevehetett. Hogy szép volt és körülrajongták. Semmi többet.

Kenneth Marshall vállat vont.

- Ostobaság - mondta egyszerűen.

Aztán a rendőrfőnök felé tekintett, és emeltebb hangon azt mondta:

- Van még valami, amit tőlem kíván megtudni?

- Igen, Marshall kapitány. Számoljon be, mit csinált ma délelőtt.

Kenneth Marshall bólintott. Nyilván várta már ezt a kérdést.

- Odalent, mint rendesen, kilenc órakor megreggeliztem és újságot olvastam - kezdte. - Mint már elmondottam önöknek, reggeli után felmentem a feleségem szobájába, és láttam, hogy már nincs ott. Lementem a strandra, ott találkoztam Monsieur Poirot-val, akitől megkérdeztem, látta-e a feleségemet? Ezután sebtiben megfürödtem, majd visszamentem a hotelba. Akkortájt... várjunk csak... úgy tíz óra negyven volt igen, annyi. Láttam a hallban az órát. Pontosan tíz negyven volt. Felmentem a szobámba, de a szobalány még nem fejezte be a takarítást. Arra kértem, végezzen minél hamarabb. Volt néhány gépelni való levelem, s ezeket mielőbb postára akartam adni. Újra lementem és egy-két szót váltottam Henryvel a bárban. Tíz óra ötvenkor ismét felmentem a szobámba. Akkor legépeltem a leveleimet. Ez egészen tizenegy óra ötvenig tartott. Akkor teniszhez öltöztem, mert megbeszélésünk szerint tizenkettőkor volt egy partim. A pályát még előző napon lefoglaltuk.

- Kik?

- Mrs. Redfern, Miss Darnley, Mr. Gardener és jómagam. Én tizenkettőkor mentem le, és egyenesen a pályának tartottam. Miss Darnley és Mr. Gardener már ott volt. Mrs. Redfern néhány perccel később érkezett. Egy órát teniszeltünk. Alighogy utána beértünk a szállodába, kaptam azt a... hírt.

- Köszönöm, Marshall kapitány. Csak éppen a rend kedvéért, lenne szíves megnevezni valakit, aki megerősíthetné, hogy a szobájában gépelt... hm... tíz óra ötven és tizenegy óra ötven között?

Kenneth Marshall halványan elmosolyodott:

- Csak nem támadt az, a pazar ötletük - mondta -, hogy én gyilkoltam meg a feleségemet? Hát lássuk csak. A szobalány ott takarított körülöttem. Kellott, hogy hallja az írógép kopogását. Aztán itt vannak a levelek, amiket írtam. A nagy zűrzavarban nem adtam őket postára.

Zsebéből három levelet vett elő. Címzés már volt rajtuk, de bélyeg még nem.

- Mellesleg a levelek tartalma szigorúan bizalmas. De ha gyilkosságról van szó, az ember természetesen rákényszerül, hogy bízzék a rendőrség diszkrétciójában. Számadatokat és különféle pénzügyi megállapításokat tartalmaznak. Egyébként azt hiszem, hogy ha egyik emberüket megbízzák azzal, hogy gépelje le ugyanezeket a szövegeket, nemigen fogja egy óránál hamarabb megcsinálni.

Szünetet tartott.

- Ezzel - remélem - meg vannak elégedve?

- A kérdést - mondta Weston csillapítóan - nem azért tettük fel, mintha önre gyanakodnánk. Mindenkit, aki a szigeten tartózkodik, fel fogunk szólítani, számoljon be, hol volt és mit csinált ma délelőtt háromnegyed tizenegy és tizenegy óra negyven között.

- Értem - mondta Kenneth Marshall.

- Még valamit, Marshall kapitány - mondta Weston. - Tud-e arról, hogyan akart a felesége a hagyatéka felől intézkedni?

- Úgy érte ezt, hogyan végrendekezett volna? Nem hiszem, hogy volt végrendelete.

- Biztos ebben?

- Barkett, Markett és Applegood az ügyvédjeinek a neve, a Bedford Square-en. Ők intézték minden szerződését meg az efféléket. De úgyszólván biztos vagyok abban, hogy nem készített végrendeletet. Egyszer azt mondta nekem, hogy a hideg is kirázná, ha ilyesmire kényszerülne.

- Ez esetben, ha végrendelet nélkül halt meg, ön, a férje örököl.

- Igen, így gondolom.

- Voltak a feleségének közeli rokonai?

- Úgy tudom, nem. Ha voltak is, nem említette őket.

Annyit tudok, hogy apját és anyját még gyermekkorában elvesztette, testvére pedig nem volt.

- Persze, nemigen volt miről végrendekeznie, gondolom.

- Ellenkezőleg - mondta Kenneth Marshall hidegen. - Alig két éve, hogy Sir Robert Erskine, aki régi barátja volt, meghalt, és vagyona túlnyomó részét ráhagyta. Ez... úgy tudom ... mintegy ötvenezer fontot tett ki. Colgate felügyelő feltekintett. Pillantása elevenné vált. Mindeddig hallgatott, most azonban megkérdezte:

- Ezek szerint, Marshall kapitány, gazdag volt a felesége?

Kenneth Marshall vállat vont.

- Azt hiszem, igen.

- És még mindig kitart amellett, hogy nem készített végrendeletet?

- Forduljanak az ügyvédekhez. De én részemről szinte biztos vagyok benne. Mint már mondtam, baljós előjelnek tartotta.

Szünet támadt, aztán Marshall még hozzátette:

- Szükségük van rám még valamiben?

Weston megrázta a fejét.

- Nekem nem. Hát magának, Colgate ? Nem. Még egyszer szeretném kifejezni mély részvételemet, Marshall kapitány.

Marshall szeme megrebbent. Kicsit erőlködve válaszolt:

- Igazán nagyon köszönöm.

Marshall kiment.

A három férfi egymásra nézett.

- Nehéz pasas - állapította meg Weston. - Ebből nem sokat szedtünk ki. Mi a véleménye róla, Colgate?

A felügyelő megrázta a fejét.

- Nehezen tudnám megmondani. Nem a mutatós fajtából való. Az ilyenek rossz benyomást tesznek, ha tanúként hallgatják ki őket, pedig méltánytalanul éri őket gáncs. Néha éppúgy megrendülnek, mint bárki, csak éppen nem tudják kimutatni. Ugyanilyen modora volt annak a Wallace-nak is, akit az esküdtek bűnösnek találtak. Pedig bizonyíték nem volt ellene. Csak éppen képtelenek voltak elhinni azt, hogy ha valaki elveszti a feleségét, akkor ilyen higgadtan tud beszélni és cselekedni.

Weston Poirot-hoz fordult:

- És maga mit gondol, Poirot?

Hercule Poirot égneke emelte a kezét.

- Mit is mondhatnék? - kérdezte. - Bezárt szekrény, házába húzódó csiga. Előre kitervelt szerepet játszik. Nem látott, nem hallott semmit, nem tud semmiről!

- A gyilkosság indítékaira vonatkozóan igen nagy választékunk van. Ha akarjuk, féltékenység, ha akarjuk, pénz. Persze, bizonyos szempontból tekintve a dolgot, a férj a legnyilvánvalóbb gyanúsított. Az ember magától értetődően órá gondol először. Ha tudott arról, hogy önagysága összeszúrta a levelet ezzel a másik pasassal.

Poirot közbevágott.

- Azt hiszem, erről tudomása volt.

- Miből gondolja?

- Ide figyeljen, barátom. Tegnap este Mrs. Redfernnel beszélgettem a Napos Párkányon. Onnan elindultam a szálloda felé, és útközben észrevettem, hogy azok ketten együtt vannak - Mrs. Marshall és Patrick Redfern. Egykét perccel később talákoztam Marshall kapitánnyal. Az arca nagyon merev volt. Semmi, semmi nem látszott rajta. Majdnem azt mondhatnám, túlságosan is kifejezéstelen volt, ha értik, hogy ezzel mit akarok mondani. Ó, nagyon is tudott ő mindenről!
- Colgate kételkedést kifejező nyögést hallatott.
- Hát - mondta -, ha maga úgy gondolja ...
- Biztos vagyok benne! De viszont még ha így is van, mit jelent ez számunkra? Ugyan milyen érzések éltek Kenneth Marshallban a felesége iránt?
- A halálát elég nyugodtan fogadta - állapította meg Weston ezredes.
- Poirot elégedetlenül csóválta a fejét.
- Néha -jegyezte meg Colgate felügyelő - ezek a "lassú víz" emberek a legerőszakosabbak a felszín alatt, ha szabad így mondanom. Mindent magukba zárnak. Lehet, hogy örülten imádta a nőt és örülten féltékeny volt rá. De nem az a fajta, akin ez meglátszik.
- Igen - mondta Poirot lassan -, mindez persze lehetséges. Nagyon érdekes jellemű férfi ez a Marshall kapitány. Bennem igen élénk az érdeklődés iránta. És az alibije iránt.
- Az írógépes alibi - mondta Weston rövid, nyerítő nevetés kíséretében. - Hát ehhez mit szól, Colgate?
- Colgate felügyelő hunyorított.
- Ami azt illeti - mondta -, tulajdonképpen tetszik nekem ez az alibi. Persze nem valami jó, de... de olyan természetes. És ha a szobalány valóban ott volt a közelben, és hallotta az írógép kopogását, akkor véleményem szerint az alibi rendben van, és másfelé kell fordítanunk a figyelmünket.
- Úgy - mondta Weston ezredes. - És azt nem mondaná meg, merre?

6

Egy-két percig mindhárom férfi ezen a kérdésen tűnődött.

Legelőször Colgate felügyelő szólalt meg.

- A válasz lényege ez: kívülálló követte el a gyilkosságot, vagy szállodai vendég? Nem kívánom a személyzetet kizárni a gyanúsítottak sorából, de egy percig sem gondolom komolyan, hogy a történetben bármelyiküknek része volt. Nem. Vagy szállodai vendég volt a tettes, vagy valaki, aki kívülről hatolt be. Ebből a feltevésből kell kiindulnunk. Keressük először is a gyilkosság indítékát. Itt van az anyagi haszon. Úgy látszik, az egyetlen ember, aki a hölgy halála révén anyagi haszonra tehetett szert, a férje volt. Milyen más indítékok vannak még? Mindenekelőtt és felett: a féltékenység. Véleményem szerint, ha valaha is szembekerültünk azzal, amit szenvedély sugallta bűnnek, franciául crime passionelnek neveznek - míg kimondta, udvariasan meghajolt Poirot felé -, akkor íme, itt van, ez az.

- Oly sokféle a szenvedély - dűnnyögte Poirot, miközben a mennyezetet nézte.

Colgate felügyelő folytatta

- A férje semmiképpen sem akarta tudomásul venni, hogy az asszonynak voltak ellenségei, úgy értem, valódi ellenségei, azonban egy pillanatig sem hiszem, hogy csakugyan ne lettek volna. Inkább az a véleményem, hogy az olyanfajta hölgy, mint Mrs. Marshall... hát bizony elég sok elkeseredett ellenségre tehet szert. Mi a véleménye erről, uram?

- Mais oui, ez így van - válaszolt Poirot. - Arlena Marshall olyan nő volt, akinek szükségszerűen voltak ellenségei. Csakhogy véleményem szerint az ellenségekkel kapcsolatos feltevés azért nem tartható, mert Arlena Marshall ellenségei nem is lehettek mások, csak nők.

- Ebben van valami - dörmögte Weston ezredes. - Itt is az asszonyok piszkálták leginkább.

Poirot folytatta.

- Alig képzelhető el, hogy ezt a büntetett nő követte volna el. Mi az ezzel kapcsolatos orvosi vélemény?
- Neadson szinte biztos abban - közölte -, hogy férfi fojtotta meg Mrs. Marshallt. Markos kezek, erőteljes szorítás. Persze azért lehetséges, hogy egy szokatlanul erős kisportolt nő követte el a gyilkosságot, de ez nem túl valószínű.

Poirot bólintott.

- Így is van. Megégetni valakit egy csésze teában felszolgált arzénnel, mérgezett csokoládét küldeni ajándékba,

kés, még a pisztoly is: ezek női dolgok, de megfojtani valakit... nem! Itt a tettes csak férfi lehetett. És ezzel máris - folytatta - megnehezül a dolgunk. Két ember van a szállodában, akinek alapos oka volt, hogy Arlena Marshallt eltegye láb alól, de mindkettő nő.

- Az egyik nyilván Redfern felesége, nem? - kérdezte Weston ezredes.

- Igen. Mrs. Redfern végtére is elhatározhatta, hogy megöli Arlena Stuartot. Erre, azt mondhatjuk, volt is oka bőven. Mrs. Redfernt képesnek is tartom gyilkosság elkövetésére. De nem ilyesfajta gyilkosságra. Minden boldogtalansága és féltékenysége ellenére nem az a nő, akit vad szenvedélyek irányítanak. Ha szerelmes: odaadó és hűséges, de nem szenvedélyes. Amint az előbb mondtam, arzén a teáscsészében, az igen, arra képes, de pusztán kézzel megfojtani valakit, arra nem. Amellett arról is meg vagyok győződve, hogy fizikailag is képtelen rá, a lába és a keze kicsi, még az átlagosnál is kisebb.

Weston bólintott.

- Nem női büntett - mondta. - Nem, ezt férfi követte el.

Colgate felügyelő köhintett.

- Legyen szabad egy megjegyzést megkockáztatnom, mely talán előbbre viszi a megoldást. Tegyük fel, hogy a Mr. Redfernnel való találkozás előtt a hölgynek már volt valakivel ilyen gyengéd kapcsolata, nevezzük az illetőt X-nek. Na mármint X-et a faképnél hagyja Redfern kedvéért. X félőrukt a dühtől és a féltékenységtől. Követi az asszonyt ide, megszáll valahol a környéken, átjön a szigetre, és elintézi. Ez mindenesetre lehetséges!

- Lehetséges - bólintott Weston. - És ha igaz, könnyen be is bizonyítható. Mert ez esetben a gyilkos vagy gyalog, vagy csónakon érkezett. Az utóbbi látszik valószínűbbnek. Ha meg így volt, kellett, hogy valahol csónakot béreljen. Ezért jó lenne, ha nyomozna ebben az irányban. - Poirot-ra nézett. - Mi a véleménye Colgate elgondolásáról?

- Túl sokat bíz a véletlenre - mondta lassan és elgondolkozva Poirot. - Amellett, valahogy a kép hamis. Én sehogy se tudom elképzelni azt a férfit, azt a bizonyost, aki őrjög a dühtől és a féltékenységtől.

- Pedig a férfiak belepisztultak ebbe a nőbe, uram - mondta Colgate. - Nézze csak Redfernt.

- Igen, igen... és mégis ...

Colgate kérdő pillantással bámult Poirot-ra.

Poirot megrázta a fejét.

- Valahol - motyogta - valamit nem vettünk észre...

HATODIK FEJEZET

1

Weston ezredes figyelmesen tanulmányozta a szálloda lakóinak névjegyzékét. Hangosan olvasta a neveket:

Cowan őrnagy és felesége

Pamela, Robert és Evan, gyermekeik. Lakcím: Rydal's Mount, Leatherhead

Mr. Masterman és felesége

Edward, Jennifer és Roy, gyermekeik. Lakcím: Marlborough Avenue 5, London

Mr. Gardener és felesége, New York

Mr. Redfern és felesége. Lakcím: Crossgates, Seldon, Princes Risborough

Barry őrnagy. Lakcím: Caldon Street 18, St. James, London

Mr. Horace Blatt. Lakcím: Pickersgill Street 5, London

Monsieur Hercule Poirot. Lakcím: Whitehaven Mansions, London

Miss Rosamund Darnley. Lakcím: Cardigan Court 8, London

Miss Emily Brewster. Lakcím: Southgates, Sunbury-on-Thames

Nagytisztelétű Stephen Lane, London

Marshall kapitány és felesége

Linda, gyermekük. Lakcím: Upcott Mansions 73, London

Itt megállt az ezredes.

- Azt hiszem - mondta Colgate felügyelő -, hogy az első két bejegyzést teljes egészében figyelmen kívül hagyhatjuk nyomozásunk szempontjából. Mrs. Castle úgy tájékoztatott, hogy a Masterman és a Cowan család

minden évben itt nyaral. Ma reggel egész napos vitorlás kirándulásra indultak, az ebédet is magukkal vitték. Kilenc után keltek útra. Egy Andrew Baston nevű ember volt a vezetőjük. Az ő révén ellenőrizhetjük az adatokat, de úgy gondolom, máris kihagyhatjuk őket.

Weston bólintott.

- Egyetértek - mondta. - Kapcsoljunk ki annyi embert, ahányat csak tudunk. A megmaradókra nézve tud nekünk értékes útbaigazítást adni, Poirot?

- Csak felszíneset - mondta Poirot -, ami könnyű. A Gardener házaspár középkorú, kellemes, sokat utaznak. Egyedül az asszony beszél, a férj szelíd és engedékeny. Teniszeznek és golfoznak, azonfelül nagyon vonzó száraz humora van, ez azonban csak olyankor nyilvánul meg, ha a felesége nélkül társalgunk vele.

- Ez rendben.

- Következnek Redfernék. Mr. Redfern fiatal, csinos, a nők kedvence, jól úszik, kitűnően teniszeznek, táncban utolérhetetlen. A feleségéről már beszéltem. Nyugodt, csendes nő, még csinos is, a maga fakó módján. Azt hiszem, nagyon szereti a férjét. Van azonban valamije, ami Arlena Marshallnak nem volt.

- Mégpedig?

- Esze.

- Az ész - sóhajtott Colgate felügyelő - nem sokat számít, ha valaki belebolondul egy nőbe.

- Talán nem. És mégis őszinte meggyőződésem, hogy Patrick Redfern annak ellenére, hogy belebolondult Mrs. Marshallba, igazában szereti a feleségét.

- Ez lehet, uram. Nem először történe meg.

- És éppen ezért oly sajnálatos - mormolta Poirot. - Mert az asszonyok oly nehezen akarják elhinni.

Aztán folytatta

- Barry őrnagy, az indiai hadsereg nyugalmazott tisztje, a női nem tisztelője, hosszú és unalmas történetek fáradhatatlan mesélője.

- Ne is folytassa - mondta sóhajtva Colgate felügyelő. - Ebből a fajtából összeakadtam már egynéhánnyal.

- Mr. Horace Blatt. Gazdag embernek látszik. Igen sokat beszél, önmagáról. Mindenkiel barátságot akar kötni, ami azért szomorú, mert senki sem kedveli valami nagyon. És még valami. Mr. Blatt elmúlt este nagyon sokat kérdezősködött tőlem. Mr. Blatt igen nyugtalannak látszott. Igen, valami nincs rendben Mr. Blatt körül.

Szünetet tartott, aztán más hangon folytatta:

- Következik Miss Rosamund Darnley. Üzleti nevén Rose Mond Rt. A híres ruhaszalon tulajdonosnője. Mit mondhatnék róla? Esze van, bájos és sikkes. Kellemes még csak ránézni is. - Rövid szünet után hozzátette: - És Marshall kapitánynak régi jó barátja.

Weston felegyenesedett a székében.

- Igazán?

- Igen. De már évek óta nem találkoztak.

- Tudta a hölgy, hogy a férfi itt lesz? - kérdezte Weston.

- Azt mondja, nem tudta.

Poirot szünetet tartott, aztán folytatta

- Ki a soron következő? Miss Brewster. Egy kicsit riasztó hölgy. A hangja olyan, mint egy férfié, modora nyers és szókimondó. Evez és a golfozásban még akkor is ráver másokra, ha előnyt ad. - Egy percre megállt. - És mégis, azt hiszem, jó szíve van.

- Most már - mondta Weston - csak Stephen Lane nagytisztelétű úr van hátra. Ki ez?

- Róla csak egyet tudok mondani. Olyan ember, aki állandó és nagyfokú idegfeszültségben él. Véleményem szerint fanatikus.

- Aha - bólintott elgondolkodva Colgate felügyelő.

- Ezzel végeztünk! - mondta Weston, majd Poirot-ra nézett. - Úgy látom, kedves barátom, nagyon elmerült a gondolataiban.

- Igen - felelte Poirot. - Ez azért van, mert amikor Mrs. Marshall ma reggel elindult, és arra kért, hogy találkozásunkról ne szóljak senkinek, ennek alapján rögtön bizonyos következtetéseket vontam le, nevezetesen azt, hogy a Patrick Redfernnel való kapcsolata révén valami kellemetlenség támadt közte és a férje között. Úgy gondoltam, Patrick Redfernnel akar találkozni valahol, és nem kívánja a hollétét férje tudomására hozni.

Szünetet tartott.

- De hát, mint látják, ebben tévedtem. Mert igaz ugyan, hogy távozása után a férj szinte azonnal megjelent a parton, és megkérdezte tőlem, hogy láttam-e a feleségét, viszont Patrick Redfern is megérkezett, és minden titkolózás nélkül, úgyszólván mindenki szeme láttára, Arlenát kereste. S ezért, barátaim, most azt kérdem

magamtól: ki volt az, akivel Arlena ma délelőtt találkozni akart?

- Ez beleillik az én elgondolásomba - mondta Colgate felügyelő. - Valami londoni vagy máshonnan érkezett férfival.

Hercule Poirot megrázta a fejét.

- De kedves barátom, a maga elmélete szerint Arlena Marshall már szakított is volna ezzel a mitikus alakkal. Akkor miért fordított annyi gondot és fáradságot arra, hogy találkozzék vele?

- Ezek szerint ki lehetett az? - csóválta a fejét Colgate felügyelő.

- Éppen ezt nem tudom még elképzelni sem. Most tanulmányoztuk át a szálloda vendégeinek jegyzékét.

Mindannyian középkorúak. Érdektelenek. Ki lehetne közülük az, aki Arlena Marshall számára többet jelent, mint Patrick Redfern? Ilyen nincs. És mégis... elment, hogy találkozzék valakivel, és ez a, valaki nem Patrick Redfern volt.

- Nem gondolja - dünnyögte Weston -, hogy csak úgy passzióból indult el?

Poirot megrázta a fejét.

- Mon cher - mondta -, ebből a kijelentéséből világosan látszik, hogy sohasem találkozott az elhunytal. Valaki egyszer nagyon tudós értekezést irt arról, milyen különböző módon hatna a remete élet egy olyanfajta emberre, mint Newton, vagy olyan világhírű piperkőcre, mint Beau Brummel. Arlena Marshall, kedves barátom, már régen nem élne... egymagában. Élete nem képzelhető másként, mint a férfiak hódolatának ragyogásában. Nem, Arlena Marshall ma reggel azért indult útnak, hogy találkozzék valakivel. De ki az a valaki?

2

Weston ezredes sóhajtott, megrázta a fejét, és azt mondta:

- Elméleteket felállítani még lesz időnk később. Most előbb végezzünk ezekkel a kihallgatásokkal. Hadd álljon előttünk tisztán, hogy a kérdéses időben ki hol járt. Azt javaslom, hogy most hallgassuk meg a Marshall kislányt. Lehet, hogy tud valami hasznosat mondani.

Linda Marshall esetlenül lépett be a szobába, és tüstént nekiment az ajtófélfának. Szaporán lélegzett, és pupillái kitágultak. Olyan volt, mint a megriasztott kiscsikó. Weston ezredesben valami halvány nyájas érzélem ébredt iránta.

“Szegény kis kölyök - gondolta -; mert hiszen még csak kölyök. Borzasztó megrázkódtatás lehetett számára a gyilkosság.”

Széket tolt Linda elé, és biztató hangon megszólalt:

- Sajnálom, hogy ezzel kell gyötörnöm, Miss... Linda ugyebár?

- Igen, Linda.

A lány úgy ejtette a szavakat, hogy közben visszafojtotta a lélegzetét, ami gyakran jellemző az iskoláslányokra. Keze tehetetlenül nyugodott Weston előtt, az asztalon. Szánalomra méltó kéz volt, nagy és vörös, erős csontokkal és hosszú csuklóval

“Egy ilyen gyereket - gondolta Weston -, nem is lenne szabad belekevernünk efféle dologba.”

Aztán bátorítón megszólalt:

- Nem akarjuk megijeszteni a kihallgatással. Az egyetlen kérésünk, mondjon el mindent, amit csak az ügyről tud, és amiről úgy gondolja, hogy hasznunkra lehet.

- Szóval, amit... Arlenával kapcsolatban tudok? - kérdezte Linda.

- Igen. Látta őt ma reggel egyáltalán? A lány megrázta a fejét.

- Nem. Arlena mindig későn ment le. Ágyban reggelizik.

- Hát maga, Mademoiselle? - kérdezte Poirot.

- Ó, én fel szoktam kelni. Ágyban reggelizni... az olyan divatjamúlt!

- Lenne szíves elmondani - mondta Weston -, hogy mivel töltötte a délelőttjét?

- Hát először is megfürödtem, aztán reggeliztem, aztán Mrs. Redfernnel a Sirály-öbölbe mentem.

- Mikor indultak? - kérdezte Weston.

- Mrs. Redfern azt mondta, hogy a hallban vár rám fél tizenegykor. Már attól féltem, hogy elkésem, de aztán kiderült, hogy nincs baj. Körülbelül három perccel fél előtt vágtunk neki az útnak.

- És mit csináltak a Sirály-öbölben? - kérdezte Poirot.

- Én beolajoztam magam és napoztam, Mrs. Redfern pedig rajzolt. Később én megfürödtem a tengerben,

Christine pedig visszament a szállodába, fogy átöltözzék a teniszpartijához.

Weston hangja közömbösnek tűnt, míg megkérdezte: - Emlékszik még, hogy akkor hány óra volt?

- Amikor Mrs. Redfern visszatért a szállodába? Háromnegyed tizenkettő.

- Biztos, hogy annyi volt, háromnegyed tizenkettő?

Linda egészen tágra nyitotta a szemét.

- Igen. Megnéztem az órát.

- Azt, amelyiket most is visel?

Linda a csuklójára pillantott.

- Azt.

- Megengedi, hogy én is megnézzem? - kérdezte Weston.

Linda kinyújtotta a karját, Weston pedig összehasonlította az óra járását a magáéval, aztán a falon függő szállodai órával.

- Egy percet sem késik - mondta mosolyogva. - Szóval aztán megfürdött?

- Igen.

És visszaindult a szállodába. Ez mikor volt?

- Körülbelül egykor. És akkor... akkor hallottam, hogy... Arlena...

Amikor idáig ért, Linda hangja megváltozott.

- És... hogy is mondjam... jó volt a viszony maga és a mostohája között? - kérdezte Weston ezredes.

Linda egy percig válasz nélkül nézett rá, aztán azt mondta

- Ó, igen.

- Kedvelte őt, Mademoiselle? - kérdezte Poirot.

- Ó, igen - felelte ismét Linda, majd hozzátette: - Arlena nagyon kedves volt hozzám.

- Szóval nem a mesebeli gonosz mostoha volt? - firtatta erőltetetten tréfás hangon Weston.

Linda megrázta a fejét, de nem mosolygott.

- Akkor jó, akkor jó - mondta Weston. - Néha, tudja, bizony nehézségek merülnek fel egyes családokban...

féltékenység, miegymás. A lány meg az apja jó barátok, s aztán a lány egy kicsit neheztel, amikor az apa túlságosan is az új felesége szoknyájához húz. Szóval, maga nem így érzett?

Linda csak bámult rá. A válasza teljesen őszintének hangzott.

- Ó, nem.

- No, és hát az édesapja - kérdezte Weston - nagyon... hm... húzott a feleségéhez?

- Nem tudom - felelte Linda egyszerűen.

- Mert némely családban - folytatta Weston - mint már mondtam, mindenfajta nehézségek támadnak.

Veszekedés, összezördülések, meg ilyesmik. Ha férj és feleség kutya-macska módjára élnek egymással, az elég kínos a lányuknak is. Ilyesmit nem tapasztalt?

- Úgy érti - kérdezte Linda tárgyilagosan -, vajon apa és Arlena veszekedtek-e?

- Hát... igen. - Közben azt gondolta magában Weston: "Micsoda pocsék feladat: a gyereket vallasni az apjáról.

Mi az ördögnek lesz az ember rendőr? A pokolba is, de hát mit tegyek, ha egyszer ez a dolgom?"

Linda azonban nagyon határozottan válaszolt:

- Ó, nem. - Aztán még hozzátette: - Apa nem szokott senkivel sem veszekedni. Egyáltalán nem veszekedős ember.

- Most, kedves Miss Linda - szólt Weston -, azt kérem magától, gondolkozzék nagyon higgadtan. Van valami elképzelése arról, ki ölhetette meg a mostohaanyját? Hallott valami olyasmit vagy tud valamiről, ami ebben a tekintetben a segítségünkre lehetne?

Linda egy percig hallgatott. Úgy látszott, hogy a kérdést alaposan megfontolja, nehogy a választ elsiesse. Végre azt mondta:

- Nem, nem tudom, ki akarhatta volna Arlenát megölni. Kivéve természetesen - tette hozzá - Mrs. Redfernt.

- Szóval azt gondolja, hogy Mrs. Redfern meg akarta ölni mostohaanyját? És miért?

- Mert a férje szerelmes volt Arlenába - válaszolta Linda. - De azért nem hiszem, hogy igazában meg akarta volna ölni. Úgy gondolom, inkább csak az volt az érzése, hogy nem bánná, ha Arlena nem élne, ami nem azonos a gyilkossággal, ugye?

- Nem, igazán nem azonos - mondta Poirot gyengéden.

Linda helyeslően bólintott. Arcán furcsa görcs vonaglott végig.

- Meg aztán... Mrs. Redfern soha nem lett volna képes ilyesmire... gyilkosságra. Ő nem... nem erőszakos, ha értik, mire gondolok.

Weston és Poirot bólintottak, majd Poirot így felelt:

- Pontosan értem, hogy mire gondol, gyermekem, és teljesen egyetértek magával. Mrs. Redfern nem tartozik azok közé, akik előtt, mint mondani szokták, tüstént elborul a világ. Őt semmi esetre sem kavarnák fel viharos érzelmek, ha látná, hogy élete lehetőségei szűkebb határok közé szorulnak - mindezt székében hátradőlve mondotta, félig lehunytt szemmel, s gondosan válogatta a szavakat -, s ha felbukkanna előtte egy gyűlöletes arc, egy gyűlöletes fehér nyak, nem rándulna össze a keze, s nem bizseragne a vágtyól, hogy valaki húsába merüljenek az ujjai...

Nem folytatta. Linda hirtelen mozdulattal felállt az asztaltól.

- Elmehetnek most már? Nincs rám többet szükségük? - kérdezte reszkető hangon.

- Nincs - mondta Weston ezredes. - Köszönjük, Miss Linda.

Felkelt, hogy kinyissa az ajtót a lány előtt. Aztán visszaült az asztalhoz, és cigarettára gyújtott.

- Phú, bizony nem valami szép mesterség ez a miénk. Mondhatom, úgy éreztem magam, mint egy vadállat, amíg ezt a gyereket vallattam, milyen volt a viszony az apja és a mostohaanyja között. Mintha csak arra akarnám rábeszélni a lányt, hogy legyen szíves és akassza a kötelet az apja nyakába. És mégis, meg kellett tennem. A gyilkosság gyilkosság, és még ez a lány tudhat leginkább a dolgok valóságos állásáról. Mégis szinte hálás vagyok azért, hogy semmi lényegbevágót nem mondott.

- Igen, én is úgy vettem észre, hogy hálás - jegyezte meg Poirot.

- Mellesleg, Poirot - folytatta Weston zavartan köhécselve -, az volt az érzésem, hogy a kihallgatás végén egy kicsit elgaloppírozta magát. Az ujjak, amint az élőhúsba merülnek! Nem szabadna ilyesmikkel tömni egy gyerek fejét.

Hercule Poirot elgondolkozva nézett Westonra.

- Szóval... azt gondolta, hogy én tömöm ilyesmivel a gyerek fejét?

- Hát nem? Vallja be.

Poirot megrázta a fejét.

Weston más tárgyra tért, és azt mondta:

- Egészében véve persze nagyon kevés hasznosat tudunk kiszedni belőle. Talán csak annyit, hogy Mrs. Redfern részére többé-kevésbé teljes alibit nyújtott. Ha a fél tízenegyől háromnegyed tizenkettőig terjedő időt egymás társaságában töltötték, akkor Christine Redfernről minden gyanú elhárul. A féltékeny asszony, mint gyanúsított, eltávozik a színről.

- Csakhogy - mondta Poirot -, erre külön okaink is vannak, mint a Linda nyújtotta alibi. Meggyőződésem, hogy ez a nő mind fizikailag, mind szellemileg alkalmatlan arra, hogy bárkit is megfojtsen. Magatartásában inkább hüvös, mint lángoló, alkalmasabb a teljes odaadásra és a hűséges kitartásra, mint az izzó szenvedélyre vagy az elvakult dühre. Azonkívül a keze túlságosan kicsiny és finom.

- Én is egyetértek Monsieur Poirot-val - mondta Colgate. - Bátran kihagyhatjuk a gyanúsítottak közül. Dr. Neadson azt mondja, markos kéz volt az, amely annak a nagyságának a torkára szorult.

- Hát akkor - mondta Weston -, talán jobb volna most a Redfern házaspárt kihallgatni. Remélem, hogy a férj mostanig már egy kissé magához tért a megrendüléséből.

3

Patrick Redfern valóban visszanyerte már teljes önuralmát. Sápadtak és soványnak látszott, sőt váratlanul nagyon fiatalnak is, de a viselkedése már kiegyensúlyozott volt.

- Ön Mr. Patrick Redfern, lakik Crossgates, Seldon, Princes Risborough-ban?

- Igen.

- Mióta ismerte Mrs. Marshallt?

Patrick Redfern egy pillanatig habozott, aztán azt felelte:

- Három hónapja.

- Marshall kapitány arról tájékoztatott - folytatta Weston -, hogy ön és Mrs. Marshall véletlenül ismerkedtek meg egy koktélpartin. Ez így volt?

- Igen, így történt.

- Marshall kapitány arra is utalt - mondta Weston -, hogy amíg itt lent nem találkoztak újra, ez az ismeretség csak felületes volt. Igaz ez, Mr. Redfern?

Patrick Redfern ismét habozott egy kis ideig, aztán azt felelte:

- Hát... nem egészen. Ugyanis többször találkoztunk imitt-amott.

- Marshall kapitány tudta nélkül?

Redfern kissé elpirult.

- Nem tudom, tudott-e róla vagy sem - mondta.

Most Hercule Poirot szólt közbe.

- És vajon a felesége tudott-e ezekről a találkozásokról, Mr. Redfern?

- Úgy hiszem, említettem a feleségemnek, hogy megismerkedtem a híres Arlena Stuarttal.

Poirot nem tárgított.

- De arról nem tudott a felesége, hogy hányszor találkoznak?

- Hát ... talán nem.

- Ön és Mrs. Marshall megbeszéltek-e azt, hogy itt találkoznak? - kérdezte Weston.

Redfern egy-két percig hallgatott, majd vállat vont.

- Mindegy - mondta -, gondolom, ennek most úgyis ki kell derülnie. Nincs sok értelme, hogy viaskodjam magukkal. Imádtam ezt a nőt, örültem, megszállottan, neveznék, aminek akarják. Ő akarta, hogy jöjjenek le ide. Egy darabig kérttem magam, aztán beleegyeztem. Beleegyeztem volna én bármibe, amit csak akart. Ilyen hatással volt az emberekre.

- Nagyon tiszta képet fest róla - mormolta Hercule Poirot. - Az örök Kirké volt, pontosan az!

- Bizony, disznóvá változtatta a férfiakat! - mondta Patrick Redfern keserűen. Aztán folytatta: - Nyíltan beszélek önökkel, uraim. Semmit sem kívánok elhallgatni. Mi értelme is volna? Mint mondtam, belebolondultam abba a nőbe. Hogy én mit jelentettem a számára, azt nem tudom. Úgy tett, mintha szeretne, de azt hiszem, az a fajta nő volt, akinek a számára egy férfi tüstént érdektelenné válik, mielőtt egyszer testestül-lelkestül az övé lett. Márpedig azt tudta, hogy az én esetemben ez így van. Ma délelőtt, amikor ott találtam a parton, holtan, mégiscsak azt éreztem - kis szünetet tartott -, mintha valami állon ütött volna. Elkábultam, összecuklottam!

Poirot előrehajolt.

- És most?

Patrick Redfern egyenesen a szemé közé nézett.

- Az igazságot mondtam - válaszolta. - Nekem csak egyetlen kérdésem van ... mennyit akarnak ebből a vallomásomból nyilvánosságra hozni? Amit elmondtam, az Mrs. Marshall halálával semmi kapcsolatban sincs, viszont ha napfényre kerül, nagyon kínosan fogja érinteni a feleségemet.

- No persze - folytatta aztán gyorsan - önök most arra gondolnak, hogy eddig ugyan nem sok gondom volt rá? S ez talán igaz is. De, és ezt meg kell mondanom, még akkor is, ha elvetemült álszentnek tartanak, én szeretem a feleségemet, nagyon is szeretem. Az a másik - rántott egyet a vállán -, szédület volt, az az állati baromság, amibe néha a férfiak beleesnek ... de Christine, az más. Ő a valóság. Akármilyen gonoszul bántam is vele, mégis mindig azt éreztem a szívem legmélyén, hogy őt szeretem igazán. - Szünetet tartott, sóhajtott, aztán egy kissé fellengzősen azt mondta: - Bárcsak el tudnám ezt önökkel is hitetni!

Hercule Poirot előrehajolt.

- De hiszen én elhiszem - szólt. - Igen, igen, tökéletesen elhiszem.

Patrick Redfern hálásan pillantott rá.

- Köszönöm - mondta.

Weston ezredes a torkát köszörülte.

- Megígérhetem önnek, Mr. Redfern, hogy nem fogunk kitérni a lényegtelen dolgokra. Ha az ön Mrs. Marshall iránti érzelmei nem játszottak szerepet a gyilkosság elkövetésében, nem lesz célunk, hogy a kelleténél nagyobb jelentőséget tulajdonítsunk nekik. Sajnos azonban, úgy látom, nem egészen fogja fel, hogy a... hm... bensőséges kapcsolatuk nagyon jelentős összefüggésben lehet a gyilkossággal. Szíveskedjék megérteni, hogy ez lehetne a gyilkosság oka is.

- Oka? - kérdezte Patrick Redfern.

- Igen, Mr. Redfern, az oka - felelte Weston ezredes. - Tegyük fel, hogy Marshall kapitány mit sem tudott erről a kapcsolatról, és hirtelen felfedezi.

- Istenem! Csak nem azt akarja mondani, hogy amikor rájött, megölte Arlenát? - kérdezte Redfern.

- Ez a megoldás fel sem ötlött önben? - kérdezte a rendőrfőnök meglehetősen száraz hangon.

Redfern megrázta a fejét.

- Nem, akármilyen furcsa, de erre még csak nem is gondoltam. Marshall ugyanis olyan nyugodt ember. Nem...

ez igazán nem valószínű.

- Mi volt az elgondolása Mrs. Marshallnak azzal a lehetőséggel kapcsolatban, hogy a történetek a férje tudomására jutnak? - kérdezte Weston. - Mondjuk hát... nyugtalan volt, vagy közömbös?

- Egy kicsit... - kezdte Redfern vontatottan - ideges volt, ha erre gondolt. Nem szeretne volna, ha a férje bármit is gyanít.

- Úgy látszott, mintha félne tőle?

- Félné? Nem, azt nem.

- Bocsásson meg - szólt közbe Poirot -, de a válasz lehetősége egyszer sem merült fel?

Patrick Redfern határozottan nemet intett a fejével.

- Nem, erről szó sem volt. Egyfelől itt volt Christine, másfelől meg Arlenának a válás eszébe sem jutott. Semmi kifogása sem volt a férje ellen. Végeredményben Marshall valaki - váratlanul elmosolyodott -, származás, család, kapcsolatok, ilyenféle tekintetben, meg aztán pénze is van. Rám, mint férjjelöltre, nem is gondolt Arlena. Nem, én csak egyike voltam a soron következő áldozatainak... valaki, aki csak időtöltésül szolgált. Tudtam én ezt mindig, de furcsa módon, ez sem változtatott az érzelmeimen.

A hangja elhalkult, úgy ült ott, elgondolkozva.

Weston azonban ismét arra irányította a figyelmét, amit a pillanat megkövetelt.

- Megbeszélte találkozót ma délelőttre Mrs. Marshall-lal, Mr. Redfern?

Patrick Redfern úgy nézett rájuk, mint aki nem egészen érti a kérdést.

- Kifejezett találkozó nem volt - mondta. - Minden délelőtt úgyis találkoztunk a strandon. Együtt evezgettünk a tutajokon.

- És az nem lepte meg, hogy ma délelőtt nem találja Mrs. Marshallt a szokott helyen?

- De igen, nagyon meglepődtem. Sőt, nem is értettem az egészet.

- Hát mit gondolt?

- Tulajdonképpen nem is tudtam, mit gondoljak. Úgy értem, egész idő alatt azt vártam, hogy mégis megérkezik.

- És ha netán máshol lett volna találkája, nem sejtje, hogy ez esetben kivel találkozott volna?

Patrick Redfern csak bámult, és a fejét rázta.

- Ha önnek volt randevúja Mrs. Marshall-lal, hol találkoztak?

- Hát, néha délután találkoztam vele a Sirály-öbölben. Tudniillik oda nem sűrű a nap délután, és így olyankor rendszerint meglehetősen néptelen. Itt találkoztunk egyszer-kétszer.

- És a másik öbölben, a Pixy-öbölben soha?

- Nem. Ugyanis a Pixy-öböl nyugatra nyílik, és arra délután sokan járnak csónakon meg tutajon. Délelőtt meg se kíséreltük, hogy találkozzunk. Az túl feltűnő lett volna. Délután az emberek alusznak vagy mászkálnak, és senki sem tartja számon, hogy a másik merre jár.

Weston bólintott.

Patrick Redfern folytatta:

- Vacsora után, persze, ha szép volt az este, gyakran elsétáltunk a sziget legkülönbözőbb részeire.

- Ó igen! - mormogta Hercule Poirot, mire Patrick Redfern fürkésző pillantást vetett rá.

- Ez esetben - mondta Weston - nemigen tud segítségünkre lenni, hogy kielégítő magyarázatot kaphassunk arra a kérdésre, mi vezette Mrs. Marshallt a Pixy-öbölbe ma délelőtt?

Redfern megrázta a fejét, és amikor megszólalt, a hangjában őszinte zavar csengett:

- Halvány fogalmam sincs róla! Az ötlet nem volt jellemző Arlenára.

- Voltak Mrs. Marshallnak barátai a környéken? - kérdezte Weston.

- Nem tudok róla. Sőt, biztos vagyok benne, hogy nem.

- Mr. Redfern, most arra kérem, gondolkozzék nagyon alaposan. Londonban is ismerte Mrs. Marshallt. Sok embert kellett hogy ismerjen a baráti köréből is. Akadhatott ezek között olyan, aki neheztelt rá vagy gyűlölte? Esetleg olyasvalaki, aki Mrs. Marshall kegyeiben az ön elődje lehetett?

Patrick Redfern gondolkodott néhány percig, aztán megrázta a fejét.

- Egészen őszintén szólva senki ilyen nem jut az eszembe.

Weston ezredes ujjával dobolt az asztalon.

- Hát akkor hagyjuk ezt - mondta végül. - Utoljára is három lehetőségünk maradt. Az egyik az ismeretlen gyilkos, valami mániákus megszállott, aki történetesen erre járt... és ez meglehetősen széles kört ölel fel...

Redfern közbeszólt:

- És mégis, ez a legvalószínűbb magyarázat.

Weston megrázta a fejét.

- Nem - mondta -, ez nem afféle elhagyott bozótban végrehajtott gyilkosság. Ez az öböl nem volt nagyon könnyen hozzáférhető hely. A gyilkosnak vagy végig kellett haladnia a szálloda mögött vezető műúton, aztán a sziget legkiemelkedőbb pontján, végül lekecmeregni egy létrán ... vagy csónakon kellett érkeznie. Egyik megközelítési lehetőség sem olyan, hogy alkalmi gyilkosságra csábítana.

- Azt mondta - szolt közbe Patrick Redfern -, hogy három lehetőség van.

- Igen - mondta a rendőrfőnök. - Voltaképpen két ember volt ezen a szigeten, akinek oka volt az asszony meggyilkolására. Az egyik a nő férje, a másik az ön felesége.

Redfern csak bámult rá, mint aki megnémult.

- Az én feleségem? - mondta végre. - Christine? Azt akarja ezzel mondani, hogy Christine-nek bármi köze volt az egészhez?

Felkelt, és szinte dadogott, amint összefüggéstelenül és kapkodva kereste a szavakat.

- Megbolondult? Teljesen megbolondult? Megőrült? Christine? Lehetetlen! Nevetséges!

- És mégis, Mr. Redfern - mondta Weston -, a féltékenység nem elhanyagolható indíték. A féltékeny nők szinte teljesen elvesztik az önuralmukat.

- De Christine nem - mondta komolyan Redfern. - Ő... nem, ő nem olyan. Igaz, nagyon boldogtalan volt. De nem az az ember, aki... Nem, benne még csak nyoma sincs az erőszakosságnak.

Hercule Poirot elgondolkozva bólogatott. Erőszakosság. Ugyanaz a szó, amit Linda Marshall is használt. Mint akkor, most is egyetértett a kijelentéssel.

- Amellett - mondta Redfern bizalmasodó hangon - ez a feltevés azért is abszurd, mert Arlena vagy kétszer olyan erős volt, mint Christine. Én még azt se hiszem, hogy Christine egy kismacskát meg tudna fojtani, de egy olyan erős, szívós teremtettség, mint amilyen Arlena volt, semmiképpen. Meg aztán Christine képtelen lett volna arra, hogy azon a létrán leereszkedjék a partra. Ehhez a mutatványhoz túlságosan szédülős. És... de hiszen az egész dolog fantasztikusan lehetetlen!

Weston ezredes bizonytalanul vakargatta a fülét.

- No jó - mondta. - Ha így fogjuk fel, csakugyan nem látszik valószínűnek, ezt elismerem. De mégis az indíték az első, amit meg kell vizsgálnunk. - Majd hozzátette: - Az indíték és az alkalom.

4

Amikor Redfern kiment, a rendőrfőnök futó mosollyal megjegyezte:

- Nem tartottam szükségesnek megmondani neki, hogy a feleségének alibije van. Kíváncsi voltam, mit szol az ötlethez? Kicsit megrázta, nem?

- Az érvei - mondta Poirot -, felértek egy alibivel.

- Az igaz. No persze hogy nem Mrs. Redfern követte el a gyilkosságot! Nem is követhette volna el, ez fizikailag lehetetlen, ahogy már egyszer megállapította. Marshall elkövethette volna, viszont nyilvánvaló, hogy nem ő követte el.

Colgate felügyelő köhentett.

- Bocsánatot kérek, uram szolt. - Gondolkoztam Mr. Marshall alibije felől. Lehetségesnek tartom, hogy ha az egészet előre megtervezte, akkor azokat a bizonyos leveleket is megírhatta már előre.

- Ez nem rossz ötlet - mondta Weston. - Utána kell járnunk...

Szavait Christine Redfern belépte szakította meg.

Az asszony, mint mindig, most is nyugodt volt, és kissé kimért. Fehér szoknyát viselt, halványkék pulóverrel. Ez szőke, némileg vérszegény csinosságát csak még jobban kiemelte. De az arca, gondolta Hercule Poirot, se nem ostoba, se nem erélytelen. Meglehetősen sok elszántságot, bátorságot és értelmet tükröz. Poirot elismerően bólintott.

“Csinos kis nő - gondolta Weston ezredes. - Kicsit ízetlen, de még így is túl jó annak a szoknyavadász, buta férjének. No persze, a fiú még túl fiatal. Egyszer mindenki enged a nők csábításának!”

- Foglaljon helyet, Mrs. Redfern - mondta aztán hangosan. - Bizonyos előírásoknak megfelelően kell eljárnunk, és ezért mindenkitől meg kell kérdeznünk, merre járt ma délelőtt. Éppen csak a forma és rend kedvéért.

Christine Redfern bólintott.

- Teljesen megértem - mondta nyugodt, tisztán tagolt hangján. - Hol kezdjem?

- A legkoraibb időpontnál, Madame - mondta Poirot. - Mi volt az első teendője, mikor ma reggel felkelt?
- Lássuk csak - mondta Christine. - Amikor reggelizni indultam, benéztem Linda Marshall szobájába, és megbeszéltem vele, hogy délelőtt elmegyünk a Sirály-öbölbe. Abban állapotunk meg, hogy fél tizenegykor találkozunk a hallban.

- Madame nem fürdött reggeli előtt? - kérdezte Poirot.

- Nem, nemigen szoktam. - Mrs. Redfern mosolygott. - Szeretem, ha a tenger már meglangyosodik, mire bemegegyek. Fázékony vagyok.

- De a férje akkor fürdik?

- Igen, úgyszólván mindig.

- És Mrs. Marshall?

Christine hangja megváltozott. Hideggé és szinte keserűvé vált.

- Ó, nem - mondta. - Mrs. Marshall az a fajta nő volt, aki úgyszólván sohasem jelenik meg délnél előbb a nyilvánosság előtt.

Hercule Poirot zavart arccal szólalt meg:

- Bocsánatot kérek, Madame, hogy félbeszakítottam. Azt mondta, hogy bement Linda Marshall szobájába. Akkor hány óra volt?

- Lássuk csak... fél kilenc? Nem, annál valamivel több.

- És Miss Marshall akkor már felkelt?

- Hogyne, már kint is járt.

- Kint?

- Igen, azt mondta, fürödni volt.

A zavar nagyon halvány, alig észlelhető nyoma tükröződött Christine hangjában. Hercule Poirot nem értette az okát.

- És aztán? - kérdezte Weston.

- Aztán lementem reggelizni.

- Reggeli után mit csinált?

Újra felmentem, magamhoz vettem a vázlatkönyvem, a festődobozomat, és útnak indultunk.

- Ön és Linda Marshall?

- Igen.

- Akkor hány óra volt?

- Azt hiszem, pont fél tizenegy.

- És mit csináltak?

- A Sirály-öbölbe mentünk. Ez, amint tudják, a sziget keleti oldalán van. Ott letelepedtünk. Én rajzoltam, Linda pedig napozott.

- Hánykor mentek el az öbölből?

- Háromnegyed tizenkettőkor. Én tizenkettőkor teniszeztem, és még át kellett öltöznöm.

- A karóráját magával vitte?

- Nem. Lindától kérdeztem meg, hogy hány óra van.

- Értem. És aztán?

- Összecsomagoltam a rajzeszközeimet, és visszamentem a szállodába.

- És Mademoiselle Linda? - kérdezte Poirot.

- Linda? Ó, Linda fürödni ment a tengerbe.

- Az a hely, ahol ült, messze esett a tengertől? - kérdezte Poirot.

- A szikla alatt ültünk, valamivel odább, mint ameddig a dagály terjed. Így aztán a szikla nekem árnyékot adott, Lindának viszont kicsit messzebb ott volt a nap.

- Látta - kérdezte Poirot -, hogy Linda Marshall csakugyan bement a vízbe, még mielőtt ön elhagyta a partot?

Christine homlokát ráncolva igyekezett visszaemlékezni.

- Lássuk csak - mondta. - Leszaladt a parton, én a holmimat csomagoltam a dobozomba... Igen, hallottam, amint a vízben lubickol, akkor, amikor én éppen a sziklára vezető ösvényen kapaszkodtam.

- Szóval ebben teljesen biztos? Linda igazán bement a vízbe?

- Igen.

Mrs. Redfern némi csodálkozással nézett Poirot-ra, de Weston ezredes is.

- Folytassa csak, Mrs. Redfern - szólt.

- Visszamentem a szállodába, átöltöztem, és lementem a tenispályára, ahol találkoztam a többiekkel.

- Kik voltak azok?
- Marshall kapitány, Mr. Gardener és Miss Darnley. Két játszmat játszottunk. Éppen a harmadikhoz kezdünk, amikor megkaptuk a hírt ... Mrs. Marshallról.
- Hercule Poirot előrehajolt. Azt mondta:
- És mit gondolt akkor, Madame, amikor meghallotta ezt a hírt?
- Hogy mit gondoltam?
- Mrs. Redfern arcán látszott, hogy nemigen van ínyére a kérdés.
- Azt, hogy rettenetes dolog történt.
- No persze, a jó ízlése tiltakozott. Ezt teljesen megértem. De mégis, mit jelentett a hír önnek személy szerint? Az asszony gyors, kérlelő pillantást vetett Poirot-ra, nemhiába. Poirot tárgyilagossá vált hangon folytatta:
- Úgy fordulok önhöz, Madame, mint olyan művelt hölgyhöz, akinek kellő józan értelme és ítélőképessége van. Nem kétséges, hogy itt tartózkodása alatt véleményt formált magában Mrs. Marshallról, milyen nőnek tartja.
- Gondolom - mondta Christine óvatosan -, ezt az ember mindig megteszi, valahányszor szállodában tartózkodik.
- Feltétlenül, és ez egészen természetes is. Én tehát azt kérdelem öntől, Madame, nagyon meglepte önt Mrs. Marshall halálának a módja?
- Azt hiszem - mondta lassan Christine -, megértem, mire céloz. Nem, talán nem is voltam meglepve. Meg voltam rendülve, az igaz. De hát Mrs. Marshall az a fajta nő volt, akivel...
- A mondatot Poirot fejezte be számára.
- Az a fajta nő volt, akivel az ilyesmi megeshet... Igen, Madame, ez a legigazabb és legjelentősebb megállapítás, ami a mai nap folyamán ebben a teremben elhangzott. Ha - mondjuk - minden személyi érzelmet kikapcsol (szavait gondosan megválogatta és nagyon pontosan hangsúlyozta), mi volt igazában a véleménye a megboldogult Mrs. Marshallról?
- Érdemes most ezzel foglalkozni? - kérdezte Christine Redfern nyugodtan.
- Azt hiszem, igen.
- Nos, hát mit mondjak? - Christine halvány bőrét hirtelen pír öntötte el. Modorának merevsége is felengedett. Egy pillanatig a maga természetes, nyers mivoltában állott előttük. - Szerintem Mrs. Marshall az a nőtípus volt, akiről elmondhatjuk, hogy teljesen értéktelen! Semmit sem tett annak érdekében, hogy a létét igazolja. Se esze nem volt, se gondolatai. Egyéb nem is fordult meg a fejében, mint a férfiak, a ruhák, és a neki járó hódolat. Haszontalan élősd! Persze, a férfiak biztosan vonzónak találták. Nyilván így volt. Az életformája is ezt segítette elő. Így aztán nem is lehettem nagyon meglepődve, amikor ilyen rossz véget ért. Olyanfajta nő volt, aki mindenféle mocskos ügyekbe keveredhetett, zsarolásba, féltékenységi drámákba, erőszakosságokba, bármibe, ami az érzelmek nyers megnyilvánulásával jár. Az emberekben a legrosszabb ösztöneiket keltette életre.
- Megállt, és kissé lihegett. Amúgy is rövid felső ajka finnyás utálkozásra görbült. Most jutott csak Weston ezredes eszébe, hogy keresve sem találhatták volna meg Arlena Stuart tökéletesebb ellentétét, mert Christine Redfern valóban az volt. Az is eszébe jutott, hogy ha valakinek Christine Redfern a felesége, akkor olyan légkörben kényszerül élni, hogy e világ Arlena Stuartjai különlegesen vonzzák.
- Ahogy mindezt elgondolta, felidézte emlékezetében az elhangzott szavakat, s közülük éppen csak egy rögződött meg a figyelmében erősebben a többinél.
- Előrehajolt, és megkérdezte:
- Mrs. Redfern, miért említette azt a szót Arlena Marshall-dal kapcsolatban, hogy zsarolás?

HETEDIK FEJEZET

1

- Christine csak bámult Westonra, mintha nem értette volna meg azonnal, mit is akar. Szinte gépiesen válaszolt:
- Valószínűleg azért, mert csakugyan zsarolták. Az a fajta ember volt, aki könnyen lesz zsarolók áldozata.
- De - kérdezte Weston ezredes komolyan -, tudja is azt, hogy zsarolták?
- Christine arcára halvány pír szökött. Kicsit sután válaszolt:
- Történetesen tudom. Valamit... valamit véletlenül kihallgattam.
- És még jobban elpirulva, Christine Redfern ezeket mondta:

- Nem volt szándékomban azt a beszélgetést kihallgatni. Véletlenül történt. Alig két... nem, három nappal ezelőtt, este. Bridzseztünk. - Poirot-hoz fordult. - Emlékszik ? A férjem meg én, Monsieur Poirot és Miss Darnley. Én éppen leraktam a lapomat. A kártyaszobában nagyon rossz volt a levegő, kisurrantam hát egy kis friss levegőt szívni. A strand felé indultam, és hirtelen hangokat hallottam. Az egyik hang Arlena Marshallé volt, tüstént felismertem, azt mondta: "Nincs értelme, hogy erőszakoskodjál. Nem tudok több pénzhez jutni. A férjem gyanakodni fog." Egy férfihang pedig azt felelte: "Nem érdekelnek a kifogásaid. Törlesztened kell." Akkor megint Arlena Marshall hangja hallatszott: "Aljas zsaroló!" És a férfihang azt felelte: "Akár az vagyok, akár nem, fizetni fogsz, drágám!"

Christine megállt, szünetet tartott, aztán folytatta.

- Visszafordultam, és egy perccel később Arlena Marshall elrohant mögöttem. Egészen magából kikeltnek látszott.

- És a férfi? - kérdezte Weston. - Tudja, hogy ki volt?

Christine Redfern csak megrázta a fejét.

- Nem tudom. Nyers hang volt és fojtott. Akárki hangja lehetett volna.

- Akkor - mondta Weston ezredes - köszönöm, Mrs. Redfern.

2

Amikor az ajtó becsukódott Christine Redfern mögött, Colgate felügyelő azt mondta:

- Hát most már legalább elindultunk valamerre!

- Úgy gondolja? - kérdezte Weston.

- Amit hallottunk, uram, az mindenesetre mély benyomást keltő, ez tagadhatatlan. Volt valaki a szállodában, aki a hölgyet zsarolta.

- Csakhogy - mormogta Poirot -, nem a gonosz zsaroló halt meg, hanem az áldozata.

- Elismerem, hogy ez kicsit megnehezíti a helyzetet - mondta a felügyelő. - A zsarolók rendszerint nem teszik el láb alól az áldozataikat. De a leleplezés egy dologban mindenesetre a segítségünkre van, ugyanis megmagyarázza, miért viselkedett Mrs. Marshall ma reggel olyan sajtáságosan. Találkája volt azzal a fickóval, aki zsarolta, és nem akarta, hogy akár a férje, akár Redfern tudjon róla.

- Ilyen tekintetben valóban elfogadható a magyarázat - járult hozzá Poirot.

Colgate felügyelő folytatta:

- És gondoljuk csak meg, milyen helyet választottak a találkozásra. Céljaikra alkalmasabbat már nem is találhattak volna. A hölgy elevez, a tutaján. Ez egészen érthető. Mindennap ezt teszi. Átladikázik a Pixy-öbölbe, ahol délelőttönként a kutya se jár, és szép nyugodtan le lehet bonyolítani a megbeszélést.

- No igen - mondta Poirot -, a dolognak ez a része rám is mély benyomást tett. Helyesen mondja Colgate, a Pixy-öböl eszményi hely randevú számára. Elhagyatott, a part felőli oldalról csak egy meredek vaslétra igénybevételevel közelíthető meg; más nemigen mászkál rajta, csak akinek az a kenyere, bien entendu. Sőt ezenfelül a partszegély legnagyobb része fentről nem is látható, mert a szikla szinte egészen elfedi. És van a helynek még egy előnye. Erről Mr. Redferntől hallottam a minap. Van ugyanis egy barlang az öbölben, amelynek a bejáratát nagyon nehéz felfedezni, s ahol bárki várakozhat anélkül, hogy meglátnák.

- No persze - mondta Weston -, a Pixy-barlang! úgy emlékszem, már hallottam felőle.

- Már évek óta nem emlegetik - mondta Colgate felügyelő. - De nem ártana, ha egy kissé közelebről megnéznénk. Sohasem lehet tudni, hátha rábukkanunk valamire, ami nyomra vezet.

- Igen, Colgate - mondta Weston -, igaza van, megtaláltuk a titok első részének a nyitját: miért ment Mrs. Marshall a Pixy-öbölbe? Most megkeressük a megoldás másik felét is: kivel akart ott találkozni? Feltehetőleg olyan valakivel, aki itt lakik a szállodában. A szerető szerepe egyikükre se illett rá az előbb, de a zsarolóé... ez már egészen más kérdés.

Újra maga elé húzta a névjegyzéket.

- Ha figyelmen kívül hagyjuk a pincéereket, szolgálkat stb., akiknek a szerepe ebben az esetben elhanyagolható, a következők maradnak : ez az amerikai Gardener, Barry őrnagy, Mr. Horace Blatt és nagytiszteletű Stephen Lane.

- Még ennél is szűkebbre vonhatjuk a kört, uram - mondta Colgate felügyelő. - Azt hiszem, az amerikai tüstént kihúzhatjuk. Egész délelőtt a parton volt, nem, Monsieur Poirot?

- Egy egészen kis ideig távol volt - felelte Poirot -, amíg lehozta a feleségének azt a motringot, amit az asszony

kért.

- Hát ezt - mondta Colgate - nyugodtan figyelmen kívül hagyhatjuk.

- És a másik három? - kérdezte Weston.

- Barry őrnagy reggel tíz órakor ment el. Fél kettőkor tért vissza. Mr. Lane még korábban távozott. Már nyolckor reggelizett. Azt mondta, kirándul. Mr. Blatt kilenc harminckor ment vitorlázni, mint úgyszólván mindennap. Még egyikőjük sem tért vissza.

- Vitorlázni, hm? - mondta elgondolkozó hangon Weston ezredes.

Colgate felügyelő hangja elárulta, hogy tüstént kapcsolt.

- Nagyon jól beleillik az elgondolásunkba, uram - mondta.

- Na jó - mondta Weston -, hát majd szót váltunk ezzel az őrnaggyal is. Aztán nézzük csak, ki volna még hátra? Rosamund Darnley. Meg aztán itt van ez a Miss Brewster is, aki Redfernnel együtt a holttestet felfedezte. Az miféle, Colgate?

- Nagyon értelmes, uram. Semmi nyafogás, mellébeszélés.

- Volt valamelyes véleménye a halálesetről?

A felügyelő megrázta a fejét.

- Nem hiszem, hogy megtudunk tőle valamit azon túl, amit már elmondott, de mindenesetre meg kell próbálnunk. Aztán még itt volnának az amerikaiak.

Weston ezredes bólintott. Azt mondta:

- Jöjjenek be együtt és végezzünk velük, amilyen gyorsan csak tudunk. Persze lehet, hogy hallunk tőlük is valami érdekeset. Ha másról nem, talán a zsaroló pasasról.

3

Mr. és Mrs. Gardener együtt járultak a hatóság elébe.

Mrs. Gardener tüstént magyarázkodni kezdett.

- Remélem, meg fogja érteni a helyzetet, Weston ezredes... azt hiszem, így hívják? - Amikor a kérdésére megnyugtató feleletet kapott, folytatta: - Az egész dolog rettenetesen feldúlt, és Mr. Gardener mindig nagyon, de nagyon körültekintő gondoskodással óvta az egészségemet...

Itt Mr. Gardener is beletoldott a beszédbe ennyit:

- Mrs. Gardener nagyon érzékeny.

- Ezért most is azt mondta nekem: Carry - mondta - természetes, hogy mindenütt veled tartok. Nem azért, mintha nem éreznék egyöntetűen a legnagyobb megbecsülést az angol rendőri módszerek iránt, mert igenis a legnagyobb megbecsülést érezzük irántuk. Azt már régebben is megmondták nekem, hogy az angol rendőri eljárás kifinomult és gyengéd, és ebben én soha nem is kételkedtem, és valóban amikor egyszer eltűnt egy karperecem a Savoy Hotelban, hát egy olyan aranyos és rokonszenves fiatalember látogatott el hozzám, aki ebben az ügyben nyomozott, hogy annak nem akad párja sehol, no persze, igazában el sem vesztettem a karperecet, csak elraktam valahová; hát ezért is nem szabad semmit sem elsietni, mert akkor az ember tüstént mindent elfelejt, hogy mit hová tett. - Mrs. Gardener rövid szünetet tartott, hogy némi lélegzethez jusson, majd újra nekirugaszkodott: - És csak azt tudom mondani és biztos vagyok benne, hogy ebben Mr. Gardener is egyetért velem, hogy készségesen megteszünk mindent azért, hogy segítsük az angol rendőrséget. Tehát csak rajta, kérdezzenek tőlem bármit, amit meg akarnak tudni.

Weston ezredes már szólásra nyitotta a száját, hogy eleget tegyen a felszólításnak, de egyelőre még el kellett halasztania megnyilatkozását, mert Mrs. Gardener nem fejezte be a magáét:

- Ezt mondtam, Odell, ugye? És így is van, nem?

- Igen, édesem- felelte Mr. Gardener.

Weston ezredes most már gyorsan közbevágot:

- Úgy értesültem, Mrs. Gardener, hogy ön és a férje az egész délelőttöt a strandon töltötték?

Ezúttal Mr. Gardener szava elibe vágott a feléségének.

- Úgy van - mondta.

- Persze hogy ott töltöttük a délelőttöt - mondta Mrs. Gardener -, és még hozzá milyen pompás és békés délelőtt volt, szikrányt sem különbözött bármelyik más délelőttől, sőt, ha lehet, még azoknál is békésebb volt, és kinek volt akár a leghalványabb fogalma is arról, hogy mi történik a közvetlen közelünkben, azon az elhagyott

parton?

- Látták egyáltalán a mai napon Mrs. Marshallt?

- Nem. Még mondtam is Odellnek, ugyan hová mehetett Mrs. Marshall ma délelőtt? - mondtam. - És előbb a férje jött, és kereste, aztán az a jóképű fiatalember, Mr. Redfern, az meg már olyan türelmetlen volt, hogy csak ült ott a strandon, és nézett nagy mérgesen mindemre és mindenkire. Én meg azt mondtam magamban, hát nem értem, itt van az a csinos kis felesége, mi a csudának szaladgál az után a borzalmas nőszemély után? Mert én kereken megmondom, nekem az volt a véleményem róla, most is, mindig is, hogy borzalmas, nem igaz, Odell?

- Igen, édesem.

- És azt sem tudom felfogni, hogy ez a derék, rendes Marshall kapitány hogy jutott egy ilyen feleséghez, meg aztán ott van az a kedves kis lánya, aki most van serdülőkorban, és milyen fontos ilyenkor a lányoknak, hogy megfelelő környezetben legyenek. No és Mrs. Marshall igazán nem megfelelő környezet, nincs annak egy csepp nevelése sem, ha nem haraguszna meg érte, hát tisztára állatinak nevezném a természetét. Ha ennek a Marshall kapitánynak csak egy csepp esze lett volna, hát Miss Darnleyt vette volna feleségül, aki egy édes, elragadó nő, és amellet roppant jómodorú. Meg kell mondanom, hogy csak csodálattal beszélhetek arról, milyen merészen nekivágott az életnek, és olyan elsőrangú üzletet csinált magának, azt a kitűnő divatszalon. Bizony ehhez ész is kell, és ha ránéznek Rosamund Darnleyre, lehetetlen észre nem venniük, hogy csak úgy dühöng benne az ész. Megtervez és létrehoz mindent, ami csak eszébe jut. Hát én olyan nagy csodálója vagyok annak a nőnek, hogy el sem tudom mondani. És még csak a minap mondtam Mr. Gardenernek, hogy messziről lerí róla, mennyire szerelmes Marshall kapitányba... azt mondtam, hogy szinte belebolondult, nem azt mondtam, Odell?

- De igen, édesem.

- Úgy látszik, már gyerekkorukban is ismerték egymást, és mit lehet tudni, talán most, hogy ez az asszony nem áll már útjukban, még minden rendbe jöhet? Én nem vagyok olyan szemellenzős, régimódi, Weston ezredes, hogy mindenáron ellenezném a színpadot mint olyat - sőt, a legjobb barátnőim között is van egy csomó színésznő -, de mégis egyre csak azt hajtogattam Mr. Gardenernek, hogy van valami gonosz ebben az asszonyban. És látja, igazam volt.

Szünetet tartott és diadalmasan körülnézett.

Hercule Poirot ajka alig észrevehető mosolyra húzódott. Tekintete egy villanásnyi időre összeakadt Mr. Gardener okos pillantásával.

Weston ezredes némileg vakmerően azt mondta:

- Hát köszönjük szépen, Mrs. Gardener. Úgy gondolom, nincs semmi olyan megfigyelésük azóta, hogy a szigeten tartózkodnak, aminek a kérdéses üggyhez valami köze volna?

- Nem hinném - szól most Mr. Gardener és húzta a szavakat. - Mrs. Marshall idejének legnagyobb részét a fiatal Redfernnel töltötte, de ezt, azt hiszem, bárkitől megtudhatják.

- Hát a férje? Mit gondol, törődött ezzel?

- Marshall kapitány - mondta Mr. Gardener óvatosan - nagyon tartózkodó.

Ezt a megállapítást Mrs. Gardener még csak megerősítette, amikor azt mondta:

- No persze, afféle igazi angol!

Barry őrnagy gutaütésre hajlamos ábrázatán különféle érzelmek vívtak csatát az egyeduralomért. Láthatóan arra törekedett, hogy tekintete az alkalomhoz illő borzalmat tükrözzön, viszont semmiképpen sem tudott elfojtani egyfajta szégyenkező jóérzést.

Most éppen azt mondta rekedtes, kissé ziháló hangján:

- Nagyon örvendek, ha bármiben segítségükre lehetek. Na természetesen én semmiről nem tudok semmit, abszolúte semmit. A feleket nem ismerem. Mindazonáltal jártam életemben erre is, arra is, és sokáig éltem Keleten. Annyit mondhatok önöknek, uraim, hogy aki, mint én, sokáig szolgált egy indiai hegyi garnizonban, csak azt nem ismeri az emberi természetből, amit már nem is érdemes megismerni belőle.

Szünetet tartott, lélegzetet vett, majd újult erővel folytatta.

- A szóban forgó ügy például határozottan emlékeztet valamire, ami Simiában esett meg. Volt ott egy alak, úgy hívták, Robinson. Vagy Falconer? No mindegy. Szóval ez az alak a wiltshire-i regimentben szolgált... vagy a

surrey-iben? Már nem emlékszem rá, de ez nem is fontos. Roppant nyugodt fickó volt, tudják, olvasni is szeretett... szelíd, mint a szopós gida. Hát egy este csak bemegy a bungalójukba, torkon ragadja a feleségét. Na, hát ennek az asszonynak valami alakkal már régebben viszonya volt, és a férje ezt éppen akkor tudta meg. Hát uraim, majdnem megölte! Éppen csak hogy ki tudták szedni a nőt a keze közül! Hogy mi hogy meg voltunk lepve! Az ördög se hitte volna, hogy abban az emberben ilyesmi lakik.

- És most - mormogta Hercule Poirot -, a szóban forgó eset és a Mrs. Marshall halálának körülményei között valami analógiát vél felfedezni?

- Én ezzel csak azt akartam mondani, hogy itt is fojtogatás történt. Ugyanaz az elgondolás. Valaki előtt hirtelen vérbe borul a világ!

- Úgy gondolja, hogy Marshall kapitány előtt is vérbe borult a világ? - kérdezte Poirot.

- No, azt én nem mondtam soha. - Barry őrnagy arca egy fokkal veresebb lett. - Én ugyan egy rossz szót se szóltam Marshallról. Talpig úriember. A viláért sem szólnék róla egy rossz szót.

- Már bocsásson meg - mondta Poirot -, de határozottan utalt arra, milyenek egy férj természetes reakciói adott körülmények között.

- Én ezzel csak azt akartam mondani - felelte Barry őrnagy -, hogy Mrs. Marshall nagyon tüzes kis nő volt. Na nem? A fiatal Redfernt szinte pórázon vezette. És nagyon valószínű, hogy Redfernek elődei is voltak. Az viszont elképesztő, hogy a férfiak milyen tökféjúek. Hihetetlen. Ez újra és újra meglep. Azt még csak észreveszik, hogy valaki ott legyeskedik a feleségük körül, de hogy ezt az asszony hogy fogadja, azt soha! Eszembe jut, volt egy hasonló eset Poonában. Volt ott egy igen csinos asszony. Hát az úgy megtáncoltatta a férjét...

Weston ezredes kissé türelmetlenül megmozdult, és azt mondta:

- Igen, értjük, Barry őrnagy, pillanatnyilag azonban az a feladatunk, hogy bizonyos tényeket állapítsunk meg. Akár tapasztalásból, akár megfigyelésből tud valami olyan személyes mozzanatról, amely segítségünkre lehetne?

- Hát, Weston, igazában nem tudok ilyenről. Egyszer láttam ugyan a hölgyet és a fiatal Redfernt a Sirály-öbölben egy délután - itt jelentőségteljesen kacsintott, és rekedten felhorkantott -, hát az szép kis látvány volt. Na de persze, ez nem olyan bizonyíték, mint amelyet maga keres. Haha!

- Mrs. Marshallt egyáltalán nem látta ma délelőtt?

- Senkit se láttam délelőtt. Átmentem St. Loo-ba. Ilyen peches vagyok. Eljövök egy ilyen helyre, ahol hónapokon át semmi sem történik, s ha egyszer mégis, akkor elmulasztom!

Az őrnagy hangjában pokoli sajnálkozás bujkált.

Weston ezredes új végszót adott neki, hogy folytassa a mondókáját:

- Azt mondja, St. Loo-ba ment? - kérdezte.

- Igen, telefonálni akartam. Itt nincs telefon, a Leathercombe Bayben levő postahivatal pedig nem valami diszkrét.

- A telefonbeszélgetései erősen magánjellegűek voltak?

- Hát - mondta az őrnagy, és megint derűsen kacsintott -, igen is, meg nem is. Egy jó komámmal kívántam beszélni, hogy megbízásomból tegyen az egyik lóra. Sajnos azonban nem tudtam kapcsolást kapni.

- Honnan telefonált?

- A St. Loo-i főposta fülkéből. Aztán hazafelé menet eltévedtem, ezek a dűlőutak úgy megkevernek a folytonos kanyargásukkal meg tekergésükkel, hogy vagy egy órát elfecséreltem. Átkozottul zezugos része ez a világnak. Alig félórája értem vissza.

- Beszél valakivel vagy találkozott valakivel St. Looban? - kérdezte Weston ezredes.

Barry őrnagy kuncogott egyet.

- Alibit kell igazolnom? Semmi használható nem jut az eszembe. Én ugyan láttam vagy ötvenezer embert St. Loo-ban, de ez korántsem jelenti azt, hogy ezek mindannyian emlékezni fognak rám.

- Nekünk sajnos - mondta a rendőrfőnök -, fel kell tennünk a szokásos kérdéseinket.

- No és igazuk is van. Bármikor rendelkezésükre állok. Örömmel segítek. Az elhunyt nagyon elbájoló nő volt. Szívesen segítek elfogni azt az alakot, aki meggyilkolta. A tengerparti gyilkosság... biztos ez lesz a címe az újságokban. Amiről eszembe jut...

Ezúttal Colgate felügyelő volt az, aki még zsenge palántájában eltaposta az emlékezetnek ezt a frissen fesható virágát, és a bőbeszédű őrnagyot kifelé irányította az ajtón.

Amikor visszajött, azt mondta:

- Nagyon nehéz lesz valamit is ellenőrizni St. Looban. A nyaralási idény kellős közepén vagyunk.

- Igen - mondta a rendőrfőnök -, az őrnagyot nem húzhatjuk ki a listánkról. Nem mintha komolyan hinnék ebben, hogy bele van keverve az ügybe. Az ilyen vén semmirekellők tucatszámra találhatók mindenütt. Még magam is emlékszem jó néhányra aktív tiszt koromból. De azért a lehetőség fennáll. Ezt magára bízom, Colgate. Nézzen utána annak, hogy mikor használta a kocsit, hánykor vett benzint, meg hasonlóknak. Emberileg végeredményben elképzelhető, hogy valahol egy elhagyott helyen parkírozott, visszajött ide, és elment az öbölbe. Mindamellet nem tartom valószínűnek. Túl nagy lett volna annak a kockázata, hogy meglátják.

Colgate bólintott, és azt mondta:

- Persze, hiszen nagyon sok az autóbusz is ma itt. Szép idő van. Körülbelül fél tizenkettő tájban kezdtek érkezni. A dagály hétkor volt. Az apály körülbelül egykor állt be. Eszerint a strandon csak úgy nyüzsögtek az emberek.

- Igen - mondta Weston -, az őrnagynak pedig a szálloda mögötti műúton kellett volna végigmennie akkor, ha visszatér.

- Nem pontosan. Letérhetett volna róla a felé az ösvény felé, amely a sziget legkiemelkedőbb pontján át vezet.

- Nem állítom - mondta Weston némi kétséggel a hangjában -, hogy nem követhette volna el úgy a tettet, hogy meg se látják. A szállodának úgyszólván minden vendége a strandon volt, kivéve Mrs. Redfernt és a Marshall kislányt, akik a Sirály-öbölben voltak, annak az ösvénynek az eleje pedig, amiről beszélt, csak néhány hotelszobából látható, annak viszont megint kevés az esélye, hogy éppen abban az időpontban valaki kinézett az ablakán. Ebből a szempontból egyébként elképzelhetőnek tartom, hogy bárki besétáljon a szállodába, keresztülhaladjon a hallon, és ismét kisétáljon, anélkül hogy meglátnák. De erre építeni, mint mondtam, túlságosan is kockázatos.

- Persze - mondta Colgate -, úgy is elkerülhetett volna az öbölbe, hogy megkerüli csónakon.

- Ez már sokkal életrevalóbb gondolat - bólintott Weston. - Ha a közeli öblök valamelyikében készenlétben állott egy csónak, akkor nyugodtan otthagyhatta az autót, odaavezett vagy vitorlázott a Pixy-öbölbe, végrehajtotta a gyilkosságot; visszaezett, beszállt a kocsiba, és úgy érkezett meg ide, azzal a mesével, hogy St. Looban volt, eltévedt, amit persze, és ezt az őrnagy nagyon jól tudja, nehezen lehetne megcáfolni.

- Igaza van, uram.

- Hát - mondta a rendőrfőnök -, ezt magára bízom, Colgate. Fésülje át nagyon alaposan a környéket. Tudja már, mit kell tennie. Most pedig fogadjuk Miss Brewstert.

5

Emily Brewster nemigen tudta lényeges adatokkal kiegészíteni azt, amit már úgyis tudtak.

Miután Miss Brewster elismételte a történetét, Weston azt mondta:

- Tehát semmivel sem segíthet nekünk?

- Attól tartok, nem - mondta Emily Brewster kurtán. - Az egész ügy borzasztó. De bízom benne, hogy csakhamar kiderítik, mi rejlik mögötte.

- Remélem - mondta Weston.

- S a munkájuk nem is lehet nagyon nehéz - jegyezte meg Emily Brewster szárazon.

- Hogy érti ezt, Miss Brewster ?

- Bocsánat, igazán nem akartam kioktatni. Mindössze csak arra gondoltam, hogy egy ilyenfajta nő esetében a nyomozás nyilván könnyebb.

- Azt hiszi? - mormolta Poirot.

- Na persze - csattant Miss Brewster hangja -, ismerem az ilyesmiket: de mortuis nil nisi bonum, de attól a tények csak tények maradnak. Ez a nő minden ízében romlott volt. Mást se kell tenniük, mint a gusztustalan múltjában vájkálni egy keveset.

- Maga nem szerette? - kérdezte Poirot finoman.

- Túl sokat tudok róla. - Amikor Miss Brewster észrevette a rászegeződő kérdő pillantásokat, folytatta: - Az egyik unokatestvérem az Erskine családból nősült. Mint bizonyára hallották, ez a nő rávette az öreg Sir Robert Erskine-t, aki akkor már második gyermekkorát élte, hogy vagyona túlnyomó részét, családja mellőzésével rá hagyományozza.

- És - kérdezte Weston ezredes -, a család ezt... hm ... rossznéven vette?

- Természetesen. Az öregember kapcsolata ezzel a nővel már önmagában véve is botrány volt, ehhez járult még, hogy valami ötvenezer fontot hagyott rá, amiből igazán mindenki megítélheti, miféle nő lehetett. Tudom, hogy a véleményem könyörtelennek hangzik, de mégis ki kell mondanom, hogy a világ Arlena Stuartjai kevés rokonszenvet, érdemelnek. Még egy más esetről is tudok. Egy fiatalemberről van szó, aki teljesen elvesztette a fejét miatta. Már természetétől fogva is hajlamos volt a zabolátlanságra, az Arlenával való kapcsolata aztán megadta neki a kegyelemdőfést. Valami zavaros részvényügyletbe bonyolódott, csak azért, hogy pénzt szerezzen Arlena kedvtelése számára, végül aztán épp hogy megmenekült az igazságszolgáltatás kezéből. Ez az asszony mindenkit megfertőzött, akivel csak dolga volt. Láthatják, hogy rontotta meg a fiatal Redfernt. Nem, attól tartok, hogy semmi részvétet nem kelt bennem a halála ... bár természetesen jobb szerettem volna, ha vízbe ugrik, vagy leveti magát egy szikláról. Nem túl kellemes, ha az embert megfojtják.

- És azt hiszi, hogy a gyilkos olyasvalaki lehetett, aki a múltjából bukkant fel?

- Igen, azt.

- Valaki, aki a szárazföldről érkezett úgy, hogy senki sem látta?

- Miért látta volna bárki is? Mindannyian a strandon voltunk. Úgy hallom, a Marshall kislány és Christine Redfern a Sirály-öbölben voltak, tehát senki útját nem keresztelték. Marshall kapitány a szállodában tartózkodott, a szobájában. Hát akkor ki a csuda látta volna meg, talán az egy Miss Darnley kivételével?

- Miss Darnley hol volt?

- Abban a sziklába vájt mélyedésben üldögélt, aminek Napos Párkány a neve. Láttuk is őt ott, Mr. Redfern meg én, amikor körbe eveztünk a sziget körül.

- Lehet, hogy igaza van, Miss Brewster - mondta Weston ezredes.

Én pedig biztos vagyok benne, hogy igazam van - mondta Emily Brewster határozottan. - Ha egy nő egész valója nem más, mint undok ocsmányság, akkor élete titkának a megfejtését legkönnyebben ő maga szolgáltathatja. Nem osztozik a véleményemben, Monsieur Poirot?

Hercule Poirot feltekintett. Pillantása találkozott Miss Brewster bizakodó szemének tekintetével.

- De igen, osztozom mindabban, amit éppen az imént mondott - mondta. - Arlena Marshall halálának legjobb és egyedüli megfejtése az életében rejlik.

- Nohát akkor? - mondta élesen Miss Brewster.

Ott állt, kiegyenesedve, konokul, higgadt, magabiztos pillantását egyik férfiről a másikra jártatva.

- Biztosíthatjuk arról, Miss Brewster - mondta Weston ezredes -, hogy semmi olyan nyomot nem fogunk figyelmen kívül hagyni, amely Mrs. Markhall múltjában fellelhető.

Emily Brewster kiment.

6

Colgate felügyelő, aki az asztalnál ült, helyet változtatott.

- Ez aztán az elszánt nő - mondta elgondolkozva -, az bizony. Jól bele is mart a halott hölgybe, bele ám.

Megállt egy percre, és tünődve tette hozzá:

- Tulajdonképpen sajnálom, hogy olyan megingathatatlan alibije van erre az egész délelőtre. Nem figyelte meg a kezét, uram? Olyan nagy, mint egy férfié. Markos egy nőszemély... van olyan erős, mint egy férfi, sőt soknál még tán erősebb is, én mondom...

Ismét szünetet tartott. Poirot-ra vetett pillantása szinte már könyörgő volt.

- És azt mondja, Monsieur Poirot, hogy egész délelőtt nem hagyta el a strandot?

Poirot lassan megrázta a fejét.

- Kedves barátom, az előtt jött le a strandra, hogy Mrs. Marshall odaérhetett a Pixy-öbölbe, és addig volt a szemem előtt, amíg útnak nem indult Mr. Redfernnel a csónakban.

- Hát akkor - szólt Colgate felügyelő elborultan -, csakugyan tisztázva van a szerepe. Ami viszont láthatóan bántotta a felügyelőt.

7

Hercule Poirot, mint mindig, most is őszinte gyönyörűséget érzett, amikor megpillantotta Rosamund Darnleyt. A lány még az olyan dísztelen alkalomba is tudott valami sajtóságot méltóságot vinni, mint amilyen a rendőri kihallgatás gyilkossági ügyben.

Weston ezredessel szemben ült le, és feléje fordította komoly és értelmes arcát.

- Szüksége van a nevemre és a címemre? - mondta. Rosamund Anne Darnley vagyok. Női ruhaszalonom van ezen a néven : Rose Mond Rt., a Brook Street 622 alatt.

- Köszönöm, Miss Darnley. Tudna valami olyasmit mondani, amivel a munkánkat segíthetné?

- Nem hiszem, hogy tudok.

- Ön merre járt ma?

- Körülbelül fél tízkor reggeliztem. Aztán felmentem a szobámba, és néhány könyvet vettem magamhoz, meg a napernyőmet, ezeket magammal vittem a Napos Párkányra. Akkor úgy tíz óra huszonöt perc volt. Tíz perccel tizenkettő előtt érkeztem vissza a szállodába, felmentem a szobámba, magamhoz vettem a teniszütőmet, és lementem a pályára, ahol ebédig teniszeztem.

- Tehát körülbelül fél tizenegytől tizenegy ötvenig azon a sziklarejteken volt, amelyet a szállodában Napos Párkánynak neveznek?

- Igen.

- Találkozott Mrs. Marshall-lal ma délelőtt?

- Nem.

- Láttá-e onnan, ahol ült, amint a tutaján a Pixy-öböl felé evezett?

- Nem, nem hinném. Tudniillik olvastam. Persze időnként felnéztem a könyvemből, de valahányszor felpillantottam, a tengeren nem látszott semmi.

- Mr. Redfernt és Miss Brewstert sem vette észre, mikor arra haladtak?

Nem.

Ön, úgy tudom, ismerte Marshall kapitányt.

- Marshall kapitány családom régi barátja. Valamikor, gyermekkorunkban, szomszédok voltunk. Most azonban már sok éve nem láttam, van már talán tizenkettő is.

- És Mrs. Marshall?

- Azt megelőzően, hogy itt találkoztunk, talán tíz szót sem váltottam vele.

- Tudomása szerint Marshall kapitány és a felesége között egyetértés volt?

- Tökéletesen.

- Mit gondol, Marshall kapitány nagyon odaadóan szerette a feleségét?

- Lehet - mondta Rosamund. - Erről nem sokat tudnék mondani. Marshall kapitány meglehetősen régimódi ember. Nemigen sajátította el azt a modern szokást, hogy boldog-boldogtalant traktáljon magánélete keserveivel.

- Szerette Mrs. Marshallt, Miss Darnley?

- Nem.

Ezt az egytagú szót Rosamund oly nyugodtan és higgadtan ejtette, hogy csak annak hangzott, ami volt: egy tény puszta rögzítésének.

- És miért nem?

Rosamund igyekezett lenyelni mosolyát.

- Bizonyára felfedezték már - mondta -, hogy Arlena Marshall nem volt népszerű nemének körében. A nők halálra untatták, és ebből nem is csinált titkot. Mindamellet szívesen foglalkoztam volna az öltöztetésével. Nagy tehetsége volt a ruhákhoz. Mindig a megfelelőt viselte és mindig hibátlanul. Örültem volna neki, ha vevőn lett volna.

- Sokat költött ruhákra?

- Feltétlenül. De hát volt saját pénze is, meg persze Marshall kapitány is igen jómódú.

- Hallott valamit arról, vagy észrevett valami olyasmit, Miss Darnley, hogy Mrs. Marshall zsarolás áldozata volt?

Rosamund Darnley kifejező arcán őszinte csodálkozás tükröződött.

- Zsarolták Arlenát? - kérdezte.

- Úgy látom, a gondolat meglepi.

- Meg. Nagyon is. Teljesen képtelennek találom.

- De azért lehetséges?

- Minden lehetséges, ezt az ember hamar megtanulja a világban. De mégis csodálkozom, hogy ugyan mivel

zsarolhatták Arlenát?

- Feltehetően voltak olyan dolgok, amelyek, ha napvilágra kerülnek, rendkívül kellemetlenek lettek volna Mrs. Marshall számára a férje miatt.

- Hát igen, igen.

A szavaiban rejlő kételkedést is megmagyarázta akkor, amikor félig-meddig mosolyogva ezt mondta:

- Tudom, hogy a válaszom szkeptikusnak tűnik, de hát, tudják, Arlena meglehetősen egyértelműen viselkedett. Nem is nagyon törekedett arra, hogy tiszteletet parancsoló benyomást keltsen.

- Eszerint azt hiszi, hogy a férje tudott a Mrs. Marshall és más személyek között fennálló... hm... intim kapcsolatokról?

Szünet támadt. Rosamund a homlokát ráncolta. Amikor végre megszólalt, lassú, kelletlen hangon azt mondta:

- Igazán nem is tudom, mit gondoljak. Mindig azt hittem, hogy Kenneth Marshall nem pózol, amikor elfogadja a feleségét olyannak, amilyen. Hogy nem voltak illúziói vele kapcsolatban. De lehet, hogy nem így van.

- Úgy gondolja, hogy feltétlenül bízott benne?

- A férfiak oly ostobák - mondta Rosamund, szinte haragosan. - És Kenneth Marshall is... hiába van az a magára erőszakolt modora ... nem e világra való. Lehet, hogy tényleg vakon bízott az asszonyban. Lehet, hogy azt gondolta, csak csodálják és semmi egyéb.

- És ön nem tud senkiről, azaz nem hallott senki olyanról, akinek feltehetően oka volt arra, hogy haragot tápláljon Mrs. Marshall iránt?

Rosamund Darnley mosolygott.

- Csak méltatlankodó feleségeknek - mondta. - De minthogy megfojtották, azt kell feltételeznem, hogy férfi ölte meg.

- Ez igaz.

- Nem - mondta aztán Rosamund elgondolkozva -, senki ilyen nem jut az eszembe. De persze, ha volna is valaki, nekem arról nem muszáj tudnom. Olyasvalakit kell megkérdezniük, aki a szorosabb környezetéhez tartozott.

- Köszönöm, Miss Darnley.

Rosamund egy kis fordulatot tett a székében.

- Monsieur Poirot nem tesz fel semmilyen kérdést? - kérdezte.

Alig észrevehetően ironikus mosolya Poirot-ra villant.

Hercule Poirot mosolygott, és tagadólag rázta a fejét.

- Nincs mit kérdezniem - mondta.

Rosamund Darnley felkelt és kiment.

NYOLCADIK FEJEZET

1

Arlena Marshall egykori hálósobájában álltak.

Két erkélyablak nyílt a balkonra, ahonnan a strandra és a tengerre lehetett látni. A napfény beömlött a szobába, és ott villogott azoknak az üvegeknek és tégelyeknek kusza összevisszaságán, amelyek Arlena toalettszalkáján álltak.

Volt itt mindenfajta szépségápoló szer, amit csak a kozmetikai cégek kitaláltak. S a női báj eme fegyverei között most három férfi mozgott céltudatosan. Colgate felügyelő ide-oda járt és fiókokat nyitogatott.

Hirtelen felhorkant. Egy csomó összehajtogatott levélre bukkant. Weston meg ő tüstént nekiláttak, hogy átfussák.

Hercule Poirot a ruhásszekrényhez lépett. Kinyitotta az ajtaját, és elbámult a ruháknak, sportöltözeteknek azon a sokaságán, ami elébe tárult. Kinyitotta a szekrény másik részét. Habkönnyű fehérnemű halmai villantak elő.

Egy széles polcon csak kalapok voltak. Még két strandkalap, az egyik borvörös, a másik halványsárga, egy nagy hawaii szalmakalap, egy sötétkék, körben lehajtott vászonkalap, és még három vagy négy olyan kis lehetetlen formájú apróság, amelyeknek darabjáért nyilván súlyos fontokat fizettek, azután egy sötétkék béret-féle, egy szinte bóbitányi fekete bársony készítmény, s végül egy halványszürke turbán.

Hercule Poirot ott állt a szekrény előtt, nézegette a holmikat, ajkára alig észrevehető, elnéző mosoly húzódott.

- Les femmes! - mormolta.

Weston ezredes akkor már újra összehajtogatta a leveleket.

- Hármát Redfern írt - jelentette ki. - Ostoba fickó. Még egypár év, és megtanulja, hogy ne irkáljon leveleket nőknek. Az asszonyok mindig megőrzik a leveleket, és aztán megesküsznek, hogy elégették őket. Van itt is egy levél abból a fajtából, amit el kellett volna égetni, olvassa csak el.

Poirot felé nyújtotta a levelet, aki átvette.

Édes Arlena! Istenem, de le vagyok törve. Hogy én most kimenjek Kínába, és talán ismét évekig ne lássalak? Sohasem hittem volna, hogy egy férfi úgy belebolondulhat egy nőbe, mint én beléd. A csekket köszönöm. Ezzel az ügy bírósági része rendeződött, bár éppen csak hogy megúsztam, és mindezt miért? Mert azt akartam, hogy sok pénzed legyen. Meg tudsz nekem bocsátani? Gyémántokat akartam a füledbe aggatni, az édes, aranyos füledbe, a nyakadra meg óriási, tejfehér gyöngyöket, bár azt mondják, ezeket mostanában hamisítják. Akkor hát inkább egy mesebeli smaragdot? Igen, ez lett volna az igazi. Egy hatalmas, hűvös, zöld smaragd, teli rejtett tűzzel. Ne felejts el!... de tudom, hogy nem is fogsz elfelejteni. Mert az enyém vagy, örökre. Pá-pá-pá! J. N.

- Érdeemes lenne utánajárni - mondta Colgate felügyelő -, vajon ez a J. N. csakugyan kiment-e Kínába? Mert esetleg ő az, akit keresünk: Előbb belebolondul a nőbe, eszményíti, aztán egyszerre rájön, hogy palira vették. Egyébként úgy tűnik nekem, hogy ez az a fiú, akit Miss Brewster is említett. Azt hiszem, ez az adat még nagyon hasznosnak bizonyulhat.

Hercule Poirot bólintott.

- Igen - mondta -, ez a levél csakugyan fontos. Én nagyon fontosnak tartom.

Megfordult, és végignézett a szobán, a toalett-asztalka üvegein, a nyitott szekrényen, egy nagy Pierrot-babán, amely szemérmetlenül hevert az ágyon.

Bementek Kenneth Marshall szobájába.

Ez közvetlenül a felesége szobája mellett volt, de nem abból nyílt, erkélye sem volt. Ugyanarra nézett, mint az asszony szobája, két ablaka is volt, de azért sokkal kisebb volt. A két ablak között aranyozott tükör lógott a falon. A jobb oldali ablak melletti sarokban állt az öltözőasztalka, ezen két ébenfa hátú kefe, egy ruhakefe és egy üveg hajszesz. A bal oldali ablak melletti sarokban íróasztal, rajta nyitott írógép, mellette pedig irattartóban elrendezett iratok.

Colgate gyorsan átvizsgálta az iratokat.

- Minden teljesen hitelesnek látszik. Ó, hisz itt az a levél, amit Marshall délelőtt említett. 24-én kelt, azaz tegnap. És itt a boríték, rajta a Leathercombe Bayben mai bélyegzővel lepecsételt bélyeg. Ez is teljesen rendben van. Majd mindjárt meglátjuk, módjában volt-e Marshallnak előre elkészíteni a válaszát.

Leült.

- Akkor ezt a munkát átengedjük magának, Colgate - mondta Weston ezredes. - A többi szobán épp csak keresztülfutunk. Senkinek sem szabad belépnie erre a folyosóra, s így az emberek most már egy kicsit türelmetlenkednek.

Ezután Linda Marshall szobájába mentek. Ez keletre nézett, ablakaiból a sziklák felett a tengerre lehetett látni. Weston körbejárta a tekintetét.

- Nemigen hiszem, hogy itt akadna érdekes látnivaló - mormogta. - De azért lehetséges, hogy Marshall valami olyasmit rejtett a lánya szobájába, amiről nem akarta, hogy a kezünkbe kerüljön. Bár nem nagyon valószínű. Mert hiszen ebben az esetben semmiféle fegyvertől vagy más egyéből nem kellett megszabadulnia.

Azzal kiment.

Hercule Poirot azonban a szobában maradt. Valamit talált a kandallóban, ami érdekelte. Mintha valamit nem is oly régen elégették volna itt. Letérdelt, munkához látott. Amit talált, azt kirakta egy darab papírra. Egy nagy alakatlan gyertyamasszát, zöld papírnak vagy kartonnak a maradékát, amely feltehetően egy leszakítható naptárból származott, mert az egyik épen maradt darabkáján még látszott az 5-ös szám, és ennyi szöveg: "nemest, ne..." Volt aztán még ott egy közönséges gombostű, és valami elégett szerves anyag, ami valószínűleg haj volt.

Poirot mindezt szép sorjában elrendezte, aztán csak nézte.

"Tedd a nemest, ne álmoldj róla csak" - mormolta. - C'est possible. De mégis, mit kezdjek ezzel az egész gyűjteménnyel? C'est fantastique!

Felszedte a gombostűt, és pillantása éles lett, szeme zöldes fényt lövellt.

- Pour l'anior de Dieu! Lehetséges volna?

Hercule Poirot felemelkedett térdelő helyzetéből a kandalló előtt. Lassan körülnézett a szobában, és ezúttal valami egészen mást tükrözött az arckifejezése. Komor volt, szinte szigorú.

A kandallópárkánytól balra néhány polc volt, rajta egy sor könyv. Hercule Poirot elgondolkozva nézegette a címeket.

Egy biblia, Shakespeare műveinek egy ütött-kopott példánya. William Ashe házassága Mrs. Humphry Ward-tól. A fiatal mostoha, Charlotte Yonge-tól. A shropshire-i ifjú. Gyilkosság a székesegyházban, Eliot-tól. Shaw Szt. Johannája. Elfújta a szél Margaret Mitchelltől. Az égő udvar Dickson Carrtól. Poirot két könyvet emelt ki, A fiatal mostoha-t és a William Aslae-t, fellapozta őket, és egy pillantást vetett a kölcsönkönyvtár jelére, belül a címlapon. Amikor már éppen visszatenni készült a könyveket, hirtelen egy másik könyvre lett figyelmes, amelyet a többi mögé lökött valaki. Testes kis kötet volt, barna borjúbőrbe kötve.

Kiemelte és fellapozta. Nagyon lassan bólogatni kezdett.

- Szóval igazam volt... - mormolta Poirot. - Igen, igazam volt. De hát ami a másikat illeti, lehetséges volna? Nem, nem... hacsak...

Mozdulatlanul állt, bajuszát simogatva, mialatt agya megállás nélkül sorakoztatta az érveket és ellenérveket.

Újra azt mondta lágyan:

- Hacsak...

2

Weston ezredes bekukkantott az ajtón.

- Halló, Poirot, még itt van?

- Megyek már, megyek - kiáltotta Poirot.

Kisietett a folyosóra.

Linda szobájával a Redfern házaspáré volt szomszédos.

Poirot benézett, és gépiesen vette tudomásul benne két egymástól merőben eltérő egyéniség nyomait - azt a csínt és rendet, amit Christine személyéhez kapcsolt, és azt a festői rendetlenséget, amely nyilván Patrickra jellemző. Eltekintve ettől, a szoba nem volt érdekes.

Redfernék szobája mellett volt a Rosamund Darnleyé, ahol Poirot csak merő élvezetből ténfergett egy darabig, hogy addig is elgyönyörködje lakója egyéniségének nyomain.

Megnézte azt a pár könyvet, amely az ágy melletti asztalon hevert, megcsodálta az öltözőasztalkára kirakott toalettkészlet költséges egyszerűségét. Orrcimpái gyengéden szívták be annak a drága parfümnek illanó illatát, amelyet Rosamund Darnley használt.

Rosamund Darnley szobája mellett a folyosó északi végén ablak nyílt, innen egy erkélyre lehetett kilépni, ahonnan külső lépcső vezetett le az alanti sziklákhöz.

- Erre járnak le az emberek fürödni reggeli előtt - mondta Weston. - Mármint olyankor, amikor a sziklák közelében akarnak fürdeni, amit a legtöbb ember nem szeret.

Hercule Poirot szemében felcsillant az érdeklődés. Kilépett az erkélyre, és letekintett.

Odalent ösvény vitt azokhoz a cikcakkosan vájt lépcsőkhöz, amelyek a sziklákról a tengerhez vezettek. Egy másik ösvény bal felé kanyarodott, és megkerülte a szállodát.

- Ha az ember lemegy ezen a lépcsőn - jegyezte meg Poirot -, és megkerüli balról a szállodát, szépen rátérhet a műút folytatására.

Weston bólintott, sőt kiegészítette Poirot megállapítását.

- Az ember még úgy is átmehet a szigeten, hogy közben be sem megy a szállodába. - Hozzátette: - De egy ablakból akkor is megláthatják.

- Melyik ablakból?

- A két közös fürdőszoba ablaka néz arra, északnak, aztán a személyzeti fürdőszoba és a földszinti ruhatár.

Azonfelül a biliárdszoba is.

Poirot bólintott.

Csak hogy az említett szobák mindegyikének tejüvegéből van az ablaka, egy ilyen gyönyörű délelőttön meg senki se biliárdozik.

- Ez igaz.

Weston rövid szünetet tartott, aztán így szólt:

- Ha ő volt a tettes, akkor erre ment.

- Marshall kapitányt érti?

- Igen. Zsarolás ide vagy oda, a gyanú mégis ráirányul. A modora pedig... hát a modora nem valami szerencsés.

- Ez lehet, de a modor még nem tesz valakit gyilkossá! - mondta Poirot szárazon.

- Szóval azt hiszi, hogy Marshall gyanún felül áll? - kérdezte Weston.

Poirot megrázta a fejét.

- Ezt nem állítanám.

- Majd meglátjuk - vélte Weston -, mit hoz ki Colgate az írógépes alibiből. Közben kihallgatom ennek az emeletnek a szobalányát. Sok minden függ a vallomásától.

A szobalány olyan harminc év körüli lehetett, eleven, szorgalmas és értelmes nő. Készségesen válaszolt. Marshall kapitány nem sokkal fél tizenegy után jött fel a szobájába. Ő akkor fejezte be a takarítást. Marshall arra kérte, hogy lehetőség szerint siessen. Visszajönni ugyan nem látta, de valamivel később hallotta az írógép kopogását. Véleménye szerint ez tíz óra ötvenkor volt. Akkor éppen Mr. és Mrs. Redfern szobájában takarított. Amikor ezzel végzett, átment Miss Darnley szobájába a folyosó végére. Itt már nem hallhatta az írógépet. Miss Darnley szobájába, amennyire meg tudja állapítani, valamivel tizenegy után lépett be. Emlékezett arra, hogy a leathercombe-i templom toronyórája éppen akkor ütötte a tizenegyet. Negyed tizenkettőkor ment le, hogy elfogyassza a tizóraiját és a csésze teáját. Utána átment a szálloda másik szárnyába, hogy ott takarítson. A rendőrfőnök kérdésére elmondta, milyen sorrendben végzett a szobák takarításával ezen a folyosón:

A Miss Linda Marshalléval kezdte, következett a két közös fürdőszoba, Mrs. Marshall szobája és fürdőszobája, Marshall kapitány szobája, Mr. és Mrs. Redfern szobája és fürdőszobája. Marshall kapitány és Linda Marshall szobájához nem tartozott külön fürdőszoba.

Mialatt Miss Darnley szobájában és fürdőszobájában volt, nem hallotta, hogy bárki is kinyitotta volna az ajtót, és lement volna a lépcsőn a sziklákhöz, de viszont maga is azt mondta, hogy nem is hallhatja, ha az illető halkán jár.

Weston a továbbiakban Mrs. Marshallról kérdezősködött.

Nem, Mrs. Marshall rendszerint nem kelt fel korán. Ő, Gladys Narracott nagyon csodálkozott, mikor az ajtót alig valamivel tíz után nyitva találta, és Mrs. Marshall már nem volt a szobájában. Ez valami egészen szokatlan volt.

- Mrs. Marshall mindig ágyban reggelizett?

- Igen, uram, mindig. Nem sokat fogyasztott. Éppen csak teát, narancslevet és egy darabka pirítóst. Vigyázott a vonalaira, mint a legtöbb hölgy.

Nem, semmi rendkívülit nem észlelt Mrs. Marshall viselkedésében ezen a reggelen. Olyan volt, mint mindig.

- És önnek, Mademoiselle, mi volt a véleménye Mrs. Marshallról? - kérdezte Hercule Poirot.

Gladys Narracott csak rábámult.

- Igazán nem illik, hogy én erről nyilatkozzam - mondta.

- De igen, nagyon is illik. Kíváncsiak vagyunk, rendkívül kíváncsiak a véleményére.

Gladys kicsit nyugtalan pillantást vetett a rendőrfőnökre, aki igyekezett együttérző és helyeslő kifejezést erőszakolni az arcára, de valójában nem minden zavar nélkül vette tudomásul külföldi kollégájának a bizalom megnyerésére irányuló módszereit. Így azt mondta:

- Na igen, persze. Csak rajta.

Életében először fordult elő Gladys Narracott-tal, hogy fúrge elevensége cserbenhagyta. Ujjai kartonruháját gyűrögették.

- Hát... Mrs. Marshall nem az volt, akit úrihölgynek nevezünk. Úgy értem ezt, hogy inkább olyan volt, mint egy színésznő.

- Valóban színésznő volt - vetette közbe Weston ezredes.

- Igen, uram, hát éppen ezt mondom. Nemigen igyekezett kendőzni az érzéseit. Azért se nagyon törte magát, hogy udvarias legyen, ha például nem akart udvarias lenni. Az egyik percben csupa mézmosoly, aztán a másikon, ha éppen nem talált meg valamit, vagy nem ugrott mindjárt valaki a csengetésére, vagy a fehérneműjét nem mosták ki idejére, no hát akkor goromba volt, mint a pokróc. A személyzet közt nem akadt olyan, aki szerette. De a ruhái nagyon szépek voltak, és persze nagyon csinos hölgy volt, hát így aztán senki sem csodálkozott rajta, hogy körülrajongták.

- Nem szívesen teszem fel a következő kérdést - mondta Weston ezredes -, de nagyon lényeges valamire vonatkozik. Meg tudná mondani nekünk, hogy álltak a dolgok Mrs. Marshall és a férje között?

Gladys Narracott egy percre habozott.

- De azt... azt... csak nem tételezik fel, hogy a férje ölte meg?

- Hát maga feltételezi?

- Ó, én a világejrt sem! Micsoda nagyszerű úriember az a Marshall kapitány! Sohasem lett volna képes ilyesmit elkövetni, soha, ebben biztos vagyok!

- Nono, azért nem olyan nagyon biztos, ezt hallom a hangján.

Gladys Narracott vonakodva azt mondta:

- Iigen... mert mi mindent össze nem olvas az ember az újságokban! A féltékenység, bizony! Megesett egy s más, amiről persze mindenki jártatja a száját, már tudniillik Mrs. Marshall-lal és Mr. Redfernnel kapcsolatban. Pedig Mrs. Redfern milyen kedves, szelíd hölgy! Hát nem gyalázat? És Mr. Redfern is igen rendes úriember, de úgy látszik, a férfiak nem tudnak uralkodni magukon, ha egy ilyenfajta nővel kerülnek össze, mint ez a Mrs. Marshall volt. Bizony, sok mindent le kell nyelnie minden feleségnek, ez már így van. - Sóhajtott és szünetet tartott. - De ha Marshall kapitány rájött volna valamire...

- Akkor? - kérdezte élesen Weston ezredes.

- Néha - mondta Gladys Narracott lassan -, az volt az érzésem, hogy Mrs. Marshall retteg attól, hogy a férje megtud valamit.

- Miért mondja ezt?

- Semmi határozottat nem tudnék mondani, csak éppen éreztem néha, hogy Mrs. Marshall... fél a férjétől.

Nagyon nyugodt úriember, de... de nem könnyű ember.

- De ezt az állítását semmi tényhez nem tudja kapcsolni? Semmi olyanhoz, amit akár az egyiktől, akár a másiktól hallott volna?

Gladys Narracott lassan megrázta a fejét.

Weston sóhajtott.

- No most térjünk át azokra a levelekre - folytatta -, amelyeket Mrs. Marshall ma reggel kapott. Tud valamit ezekről?

- Hat vagy hét levél volt, nem emlékszem pontosan.

- Maga vitte fel neki?

- Igen, uram. Mint mindig, az irodából kaptam meg a postát és a reggelivel együtt vittem fel.

- Emlékszik arra, milyen külsejű levelek voltak?

A szobalány megrázta a fejét.

- Csak olyan mindennapi külsejűek voltak. Egyik-másik számla volt meg körlevél. Onnan gondolom, mert Mrs. Marshall összetépvé visszadobta őket a tálcára.

- S maga mit csinált velük?

- A személtládába kerültek, uram. Most az egyik rendőrségi személy vizsgálja a láda tartalmát.

Weston bólintott.

- És hová lett, ami a papírkosarakban volt?

- Azok is a szemétre kerültek.

- Jól van, egyelőre ennyi elég - mondta, Weston. Kérdően nézett Poirot-ra.

Poirot előrehajolt.

- Amikor ma reggel kitakarította Miss Linda Marshall szobáját, sor került a kandalló kitisztítására is?

- Nem volt azon mit tisztítanom, uram. Nem gyújtottak tüzet benne.

- És nem volt semmi a kandallóban?

- Nem, uram. Teljesen üres volt.

- Mikor takarított a kisasszony szobájában?

- Körülbelül negyed tízkor, amikor lement reggelizni.

- Nem tudja, reggeli után feljött a szobájába?

- Igen, uram. Háromnegyed tízkor.

- Ott is maradt?

- Azt hiszem, uram. Valamivel fél tizenegy előtt jött ki onnan, és meglehetősen sietett.

- Maga már nem ment vissza a szobába?

- Nem, uram. Nekem már nem volt ott dolgom.

Poirot bólintott.

- Még valamit szeretnék megtudni - mondta. - Kik fürödtek ma reggeli előtt?
- Azt nem tudom, hogy a másik szárnyon meg az emeleten kik, csak azt, hogy itt nálam.
- Többet nem is akarok tudni.
- Hát, uram, Marshall kapitány és Mr. Redfern voltak ma reggel az egyedüli fürdőzők, úgy tudom. Ők mindig korán megmártóznak.
- Látta is őket?
- Nem, uram, de a nedves fürdőholmijuk az erkély rácsán lógott; mint mindig.
- Miss Linda Marshall nem fürdött ma reggel?
- Nem, uram. Minden fürdőruhája csontszáraz volt.
- Helyes - mondta Poirot. - Csak ezt akartam tudni.

Gladys Narracott most már a maga szakállára is megeresztett egy megjegyzést.

- Egyébként Miss Linda majdnem minden reggel fürdik.
- Hát a másik három hölgy, Miss Darnley, Mrs. Redfern és Mrs. Marshall?
- Mrs. Marshall sohasem fürdött. Miss Darnley talán egyszer-kétszer. Mrs. Redfern nemigen fürdik reggeli előtt, csak ha nagyon nagy a hőség, de ma reggel éppen nem fürdött.

Poirot ismét bólintott. Aztán azt kérdezte.

- Ugyan nem vette-e észre, hogy valamelyik szobából, amelyik a gondjaira van bízva ezen a szárnyon, hiányzik-e egy üveg?
- Üveg, uram? Miféle üveg?
- Azt sajnós nem tudom. De azt mondja meg nekem, észrevette volna-e, vagy legalábbis megvan-e a valószínűsége annak, hogy észreveszi, ha valahonnan egy üveg hiányzik?
- Mrs. Marshall szobájában - mondta Gladys nyíltan -, nem vettem volna észre, ez biztos. Annyi üvege van.
- Hát a többi szobában?
- Miss Darnley szobájában sem tudnék eligazodni. Neki is tömegével van krémje és olaja. De a többiben észrevenném a hiányt, egészen biztosan. Úgy értem, ha csak azt keresném és figyelném.
- De így nem figyelt meg semmit?
- Nem, mert nem is kerestem, mint már mondtam.
- Akkor talán lenne szíves és most körülnézne, jó?
- Készséggel, uram.

Kiment a szobából, kartonruhája suhogott. Weston Poirot-ra nézett.

- S mindez miért? - kérdezte.
- Ez az én rendszerező elmém, amelyet minden kicsiség bosszant - mormolta Poirot. - Miss Brewster ma reggel a sziklák közelében fürdött, ő mondta, hogy fentről egy üveget dobtak le, amely majdnem eltalálta. Eh bien, azt szeretném tudni, ki dobta le azt az üveget és miért?
- Édes barátom, végeredményben bárki elhajíthatott egy üveget, nem?
- Egyáltalán nem. Legelőször is, csak a szálloda keleti oldalára nyíló ablakból dobhatták le, vagyis azoknak a szobáknak az egyikéből, amelyeket épp most jártunk sorba. No, most azt kérdelem magától, ha van egy üres üvege a toalettasztalkáján vagy a fürdőszobájában, mit csinál vele? Megmondom, hogy mit: beleejti a papirkosárba. Nem vesztegeti az erejét azzal, hogy kimegy az erkélyére, és behajítja a tengerbe. Egyrészt eltalálhat valakit, másrészt túl nagy fáradság. Nem, ezt csak akkor tenné, ha oka lenne rá, hogy senki meg ne lássa azt a bizonyos üveget!

Weston csak rábámult, aztán azt mondta:

- Tudom, hogy Japp főfelügyelő, akivel a minap közösen nyomoztam egy ügyben, mindig azt mondja, hogy csuda csavaros esze van. Csak nem akarja most azt mondani nekem, hogy Arlena Marshallt meg sem fojtották, hanem megmérgezték valami titokzatos üveg tartalmával, ami valami titokzatos mérget rejtett?
- Nem, nem, azt egyáltalán nem hiszem, hogy az üvegben mérge volt.
- Akkor mi volt benne?
- Fogalmam sincs róla. Ezért érdekel.

Gladys Narracott visszajött. Szaporán lélegzett.

- Sajnálom, uram - mondta -, de semmi hiányt nem találtam. Az biztos, hogy a Marshall kapitány szobájából semmi sem tűnt el, sem a Miss Linda Marshalléból, sem a Mr. vagy Mrs. Redfern szobájából, és abban is csaknem egészen biztos vagyok, hogy a Miss Darnley szobájában sincs hiány. De a Mrs. Marshall szobájáról nem merném nyugodtan állítani. Mint mondtam, neki annyi üvege van.

Poirot csak megvonta a vállát.

- Nem baj - mondta. - Hagyjuk annyiban.
- Tehetek még valamit, uraim? - kérdezte Gladys Narracott.
Egyikükről a másikukra nézett.
- Nem hinném - mondta Weston. - Köszönöm.
- Én is köszönöm - mondta Poirot. - Biztos benne, egészen biztos, hogy semmit sem felejtett el elmondani nekünk?
- Mrs. Marshallról, uram?
- Bárkiről vagy bármiről. Valamit, ami szokatlan volt, nem mindennapos, megmagyarázhatatlan, kissé furcsa, nagyon sajtós ... enfin, valami olyasmit, ami miatt azt mondta magának vagy valamelyik kollégájának: "No ez aztán különös!"
- Hát - mondta Gladys kétséggel a hangjában -, mondhatnék még, de nem olyasmit, amit ön különösnek tartana, uram.
- Sose törődjek azzal, hogy én mit minek tartok. Tudja azt maga nagyon jól, hogy én mire gondolok. Szóval mégis van valami, ami miatt ma azt mondta magának vagy valamelyik kollégájának: "No ez aztán különös!"
A szavakat gúnyos szüneteket tartva ejtette.
- Tulajdonképpen semmiség volt - mondta Gladys. - Csak éppen hogy lecsorgatták a vizet az egyik fürdőkádból. Én meg azt mondtam Elsie-nek odalent, hogy különös, valaki tizenkét óra tájban fürdik.
- Ki fürdött?
- Ezt nem tudnám megmondani, uram. Csak azt hallottuk, hogy a víz ezen a szárnyon csorog le a lefolyón, ez minden, és mikor ezt hallottuk, akkor szóltam Elsie-nek.
- Biztos, hogy a fürdőkádból csorgott és nem a mosdókagylóból?
- Egészen biztos, uram. A lefolyó fürdővizet semmivel sem lehet összetéveszteni.
Mivel Poirot nem óhajtotta tovább feltartani, Gladys Narracott engedélyt kapott, hogy távozzék.
- Csak nem gondolja, Poirot - mondta Weston -, hogy ez a fürdőügy lényeges? Úgy értem, semmivel sem hozható kapcsolatba. Nem volt sem vérnyom, sem más, amit le kellett volna mosni. Ez a...
Habozott, de Poirot közbeavatott:
- Azt akarta mondani, hogy ez a fojtogatás előnye. Semmi vérnyom, semmi fegyver, semmi, amitől meg kell szabadulni, vagy amit el kell rejteni! Semmi másra nincs szükség, csak fizikai erőre, és gyilkos lelkültre!
- A hangja annyira vad és érzelmektől átfűtött volt, hogy Weston egy kissé magába szállt.
Hercule Poirot bocsánatkérően mosolygott rá.
- No nem - mondta -, a fürdő valószínűleg nem nagyon jelentős. Végeredményben bárki fürödhetett. Mrs. Redfern, mielőtt teniszezni ment, Marshall kapitány vagy Miss Darnley. Mondom, bárki. Ebben igazán nincs semmi.
- Egy rendőr kopogott az ajtón, aztán bedugta a fejét.
- Miss Darnley van itt, uram. Azt mondja, szeretne még egy percet beszélni önökkel. Valamit elfelejtett elmondani, azt mondja.
- Máris lemegyünk - mondta Weston.

Elsőnek Colgate-tel találkoztak. Az arca borús volt.

- Csak egy percre, uraim.

Weston és Poirot követték Mrs. Castle irodájába.

- Healddel együtt ellenőriztem ezt az írógéphistóriát. Nem kétséges, hogy egy óránál hamarabb nem lehetett végezni a levelekkel, ha gépelés közben meg is állt az illető, és itt-ott gondolkozott is, még több időt vett igénybe. Ez nagyjából rendben is van. Aztán nézzék ezt a levelet.

Kinyújtotta feléjük.

Kedves Marshall! Nem szívesen zavarom a nyaralását, de egy teljesen előre nem látható helyzet adódott a Burley és Tender szerződésekkal kapcsolatban...

- És így tovább és így tovább - folytatta Colgate. - A keltezés 24-i, azaz tegnapi. A boríték feladási bélyegzője tegnap esti, Londonban, érkezési bélyegzője mai, Leathercombe Bayben. A boríték és a levél írója ugyanazt az írógépet használta. A levél tartalma viszont olyan, hogy Marshall semmiképpen sem írhatta meg rá már előbb a választ. A számadatok a levélben közöltekhez kapcsolódnak, az egész ügy nagyon bonyolult.

- Hm - morgott Weston borúsan. - Ezek szerint Harshallt aligha gyanúsíthatjuk. Másfelé kell körülnéznünk. - És hozzátette: - Beszélnem kell Miss Darnleyval. Vár rám.

Rosamund élénken lépett be. Mosolyában volt valami alig észrevehető bocsánatkérés.

- Rettenetesen sajnálom a mulasztást - mondta -, és talán szóra sem érdemes, amiért jövök, de az ember annyira feledékeny.

- Mit felejtett el, Miss Darnley?

A rendőrfőnök egy székre mutatott.

Rosamund azonban megrázta formás barna fejét.

- Ó, amit mondani akarok, még egy leülésnyi időt sem ér. Pusztán csak ennyi: azt mondtam önöknek, hogy a délelőttöt a Napos Párkányon töltöttem. Ez így nem egészen pontos. Elfelejtettem ugyanis, hogy a délelőtt folyamán egyszer visszajöttem a szállodába, majd ismét visszatértem a Párkányra.

- És ez mikor volt, Miss Darnley?

- Körülbelül negyed tizenkettőkor lehetett.

- Azt mondja, hogy visszajött a szállodába?

- Igen, itt felejtettem a napszemüvegemet. Először azt hittem, nem lényeges, megleszek nélküle, de később annyira elfáradt a szemem, hogy elhatároztam, mégis visszajövök a szemüvegért.

- Egyenesen a szobájába ment és vissza?

- Igen. Bár a tények pontosságához még hozzátartozik, hogy közben csak éppen benéztem Kenhez... Marshall kapitányhoz. Hallottam a gépét kopogni, és arra gondoltam, mégiscsak nagy számárság egy ilyen szép napon otthon ülni és gépelni. Arra gondoltam, hogy majd szólok neki, jöjjön velem.

- És mit szólt ehhez Marshall kapitány?

Rosamund kissé szégyenkezve mosolygott.

- Hát, amikor kinyitottam az ajtót, olyan dühödten gépelt, meg a homlokát ráncolta és általában oly elmélyültnek látszott, hogy én szép csendben kiosontam. Azt hiszem, észre sem vette, hogy beléptem.

- És ez... mikor történt, Miss Barnley?

- Úgy tizenegy óra húszkor. Megnéztem a hallban levő órát, amikor újra kimentem.

4

- És ezzel az ügy végleg lezárul - mondta Colgate felügyelő. - A szobalány hallotta, hogy tíz óra ötvenig gépelt. Miss Darnley tizenegy óra húszkor látta, az az asszony pedig már háromnegyed tizenkettőkor halott volt. Marshall azt állítja, hogy ebben az időben a szobájában gépelt egy órán át, és egyre világosabban kitűnik, hogy igazat mond. Ezzel Marshall kapitány kikerül a gyanúsítottak közül.

Megállt, aztán némi kíváncsisággal Poirot-ra nézett, és megkérdezte:

- Monsieur Poirot úgy látszik, nagyon elgondolkozott valamin.

- Igen - mondta tünődve Poirot -, azon elmélkedtem, vajon mi bírta rá Miss Darnleyt ilyen váratlanul erre az önkéntes vallomásra?

Colgate felügyelő máris felélénkülve hegyezte a fülét.

- Úgy gondolja, hogy valami nincs rendben a vallomás körül? Hogy nemcsak egyszerűen "feledékenységről" van szó?

Egy-két percig elgondolkozott, aztán lassan azt mondta:

- Vizsgáljuk meg a dolgot ebben a beállításban. Tegyük fel, hogy Miss Darnley nem is volt a Napos Párkányon ma délelőtt, amint állítja. Az egész történet csak mese. Szóval tegyük fel, hogy miután már elmondta ezt a mesét, most akad valaki, aki látta, hogy máshol volt, vagy valaki a Párkányra ment, és nem találta ott Miss Darnleyt. Erre gyorsan kigondolja ezt az újabb történetet, aztán eljön hozzánk, előadja, és evvel előre igazolja, hogy miért nem volt ott, ahol mondta. Azt hiszem, észrevették, hogy nagyon gondosan úgy mondta el a történeteket, hogy Marshall kapitány nem látta meg, amikor benézett a szobájába.

- Igen, ezt észrevettem - mormogta Poirot.

- Csak nem teszi fel - kérdezte Weston hitetlenkedve -, hogy Miss Darnley benne van ebben a történetben? Ezt teljesen abszurdnak tartom. Miért lenne?

Colgate felügyelő köhentett, és azt mondta:

- Talán még emlékeznek arra, amit az amerikai hölgy, Mrs. Gardener mondott? Ő úgyszólván a szánkba rágta, hogy Miss Darnleynak nagyon tetszik Marshall kapitány. S ez indítéknak elég, uram.

- Arlena Marshallt nem nő gyilkolta meg – mondta Weston türelmetlenül. - Férfi után nyomozunk. Csak az ügyben szereplő férfiakkal kell foglalkoznunk.

Colgate felügyelő sóhajtott.

- Ez igaz, uram - mondta. - Mindig ide térünk vissza, nem?

- Sokkal helyesebb lenne - folytatta Weston -, ha utasítanánk egy rendőrt, állapítsa meg, mennyi időbe telik, ha valaki a szállodából a szigeten át felmegy a létra tetejéig, mégpedig előbb futva, aztán lépésben. Külön mérjék meg, mennyi ideig tart ugyanez, ha a létrán le is mászik. Aztán valakinek azt az időt is ellenőriznie kellene, amely alatt tutajon a strandról az öbölhöz lehet jutni.

Colgate felügyelő bólintott.

- Ezt majd mind elintézem.

- Én meg - mondta a rendőrfőnök -, azt hiszem, most lemegyek az öbölhöz. Majd meglátjuk, talált-e valamit Phillips? Meg aztán ott van az a Pixy-barlang is, amiről már hallottunk. Meg kellene nézni, maradt-e ott nyoma várakozó embernek. Nos, Poirot, mit szól hozzá?

- Nagyon helyes. Ez a lehetőség fennáll.

- Ha valaki kívülről jövő átruccant a szigetre, ott igen alkalmas búvóhelyet talált, ha tudott a barlang létezéséről. A helybeliek persze biztosan tudnak róla?

- A fiatalabb nemzedék már nemigen - felelte Colgate. - Mióta ez a szálloda megvan, az öblök mindegyike magántulajdon. Halászok vagy kirándulók nem látogatják. A szállodai alkalmazottak meg nem helybeliek, maga Mrs. Castle is londoni.

- Redfernt elvihetnék magunkkal - mondta Weston. - Ő beszélt először a barlangról. Hát maga, Monsieur Poirot?

Hercule Poirot habozott. Amikor megszólalt, szándékosan éreztette kiejtésének idegenszerűségét:

- Én, én olyan vagyok, mint Miss Brewster és Mrs. Redfern. Nem szeretek függőleges létrákon mászkálni.

- Odakerülhet csónakon is - mondta Weston.

Hercule Poirot újra csak sóhajtott.

- A gyomrom nem örül a tengernek.

- Badarság, barátom, hiszen gyönyörű napunk van. A tenger sima, mint a halastó.

Hercule Poirot-n nem látszott, hogy ezek az angol módra lelkesítő szavak tette sarkallták volna. Csakhogy ebben a percben Mrs. Castle betolta képét és ápolt frizuráját az ajtón.

- Remélem, nem veszik tolakodásnak - mondta -, de éppen most ért vissza Mr. Lane, a lelkész. Azt gondoltam, örülnek, ha szólok.

- Ó, igen, köszönjük, Mrs. Castle. Tüstént hívjuk.

Mrs. Castle valamivel beljebb merészkedett a szobába.

- Nem tudom, érdemes-e beszélni róla, de úgy értesültem, hogy ilyenkor a legcsekélyebb apróságot sem szabad figyelmen kívül hagyni...

- Nos, nos? - kérdezte Weston türelmetlenül.

- Csak azt akarom mondani, hogy egy óra tájban járt itt egy hölgy meg egy úr. A szárazföldről jöttek, ebédre. Közöltük velük, hogy nálunk baleset történt, és a körülmények figyelembevételével nem szolgálhatunk fel ebédet.

- Van valami fogalma arról, hogy kik voltak?

- Semmi. Nem mondták meg a nevüket. Csalódásuknak adtak kifejezést, és némi kíváncsiságot mutattak a baleset természetét illetően. Én persze semmit sem tudtam mondani nekik. A magam részéről csak annyit tehetnék még hozzá, hogy nyári utasok voltak, a jobb társadalmi osztályok köréből.

Weston csaknem ráfordult az asszonyra:

- Jó, köszönjük az információt. Lehet, hogy az egész nem fontos, de azért nagyon helyes, ha... hm... semmiről sem feledkezünk el.

- Magától értetődik - mondta Mrs. Castle -, hogy a kötelességemet mindenáron teljesíteni kívánom.

- No persze, persze. Küldje be kérem, Mr. Lane-t.

Stephen Lane a tőle megszokott eréllyel lépett a szobába.

- Én - mondta Weston -, ennek a megyének a rendőrfőnöke vagyok, Mr. Lane. Gondolom, már megmondták önnek, hogy itt mi történt?

- Igen... ó, hogyne... Alighogy ideértem, már hallottam róla. Borzasztó. Borzasztó! - A lelkész vékony hangja megremegett. - Mindenkor, mióta csak ide érkeztem, éreztem, hogy a gonosz erői itt settenkednek. Tekintete, mohó és lobogó tekintete Hercule Poirot-ra tévedt.

- Emlékszik még, Monsieur Poirot? Emlékszik még, miről beszélgettünk néhány napja? A gonosz valóságosságáról?

Weston némi elképedéssel nézte ezt a hosszú, vézna alakot. Nemigen tudta hová tenni. Most Lane pillantása újra rávetődött. A pap azt mondta halvány mosollyal:

- Ez nyilván fantasztikusnak tetszik ön előtt, uram. A gonoszban való hit napjainkban már nem közkeletű. Végeztünk a pokol tüzével! Nem hiszünk többet az ördögben! Csakhogy a sátán és a sátán küldöttei sohasem voltak még ilyen hatalmasak, mint éppen manapság!

- Hát... hm... lehet - mondta, Weston. - Ez az ön területe, Mr. Lane. Az enyém prózaibb, egy gyilkosságot kell felderítenem.

- Milyen borzasztó szó: gyilkosság! - kiáltott fél Stephen Lane. - A legelső bűnök egyike, amelyet földünk megismert: az ártatlan fivér vérének könyörtelen kiontása. - Szünetet tartott, szemét félig behunyta. Aztán hétköznapibb hangon hozzátette: - Miben lehetek a segítségükre?

- Mindenekelőtt, Mr. Lane, lesz szíves elmondani, merre járt ma?

- Készséggel. Nagyon korán indultam el megszokott kirándulásaim egyikére. Szeretek gyalogolni. Bebarangoltam már ennek a vidéknek a legnagyobb részét. Ma átmentem St. Petrockba. Ez innen mintegy két mérföldnyire van. Nagyon kellemes túra volt, kanyargó mezei utakon jártam, a devonshire-i dombokon fel és le. Kevéske ebédet is vittem magammal, amit egy ligetben fogyasztottam el. Meglátogattam a templomot, ahol az ablak régi üvegfestményeinek némi töredéke, sajnos, már csak töredéke, található, nemkülönben egy igen érdekes oltárkép.

- Köszönöm, Mr. Lane. Találkozott valakivel útközben?

- Senki említésre méltóval. Egyszer egy szekér haladt el mellettem, aztán egy csomó fiú biciklin, meg néhány tehén. De - mosolygott - ha szavaim megerősítésére volna szükségük, hát beírtam a nevemet a templom látogatókönyvébe. Ott megtalálhatják.

- A templomban sem találkozott senkivel, a lelkésszel vagy a sekrestyével sem?

Stephen Lane megrázta a fejét.

- Nem, senki sem járt arra, látogatónak meg én voltam az egyetlen. St. Petrock nagyon eldugott fészek. A község maga a templomtól mintegy fél mérföldnyire van, a túlsó oldalon.

- Egyáltalán ne gondolja azt - nyugtatta meg Weston ezredes -, hogy kételkedünk a szavában. Csak éppen mindenkit ellenőrzünk. Szabály az szabály, hiába, s az ilyesféle ügyekben a legnagyobb mértékben ragaszkodnunk kell a szabályokhoz.

- Ezt teljesen megértem - mondta Stephen Lane kedvesen.

- Akkor tán térjünk át a következő pontra - folytatta Weston. - Tud valami olyasmiről, ami segítségünkre lehetne a nyomozásban? Valamit az elhunyról? Valamit, ami kiindulópontul szolgálhatna a gyilkos kézrekerítéséhez? Valamit, amit hallott vagy látott?

- Semmit sem hallottam - mondta Stephen Lane. - Mondani is mindössze csak azt tudom: mihelyt megláttam Arlena Marshallt, ösztönösen tudtam, hogy a gonoszság góca, sőt maga a Gonosz! A testet öltött Gonosz! Az asszony lehet a férfi társa és ihletője az életben, de lehet bukásának oka és előkészítője is. Az asszony le tudja süllyeszteni a férfit az állat színvonalára. És ilyen asszony volt az elhunyt. Mindarra, ami a férfi természetében hitvány, ingerlően hatott. Olyan asszony volt, mint Jezabel és Aholibah. S most... lesújtott az ő gonoszságának teljében!

Hercule Poirot moccant egyet.

- Nem sújtott le - mondta. - Megfojtották. Megfojtották, Mr. Lane, mégpedig emberi kézzel.

A pap keze reszketett. Ujjai egymásba fonódtak, tekeredtek. Amikor megszólalt, hangja mélyről jövő és akadozó volt

- Ez rettenetes... rettenetes. Minek kell így megfogalmazni?

- Mert ez az egyszerű igazság - mondta Hercule Poirot. - Van valami fogalma arról, Mr. Lane, hogy ez az emberi kéz kinek a keze volt?

A pap megrázta a fejét.

- Én semmit sem tudok - mondta -, semmit...

Weston felállott. Egy pillantást vetett Colgate-re, amelyre ez szinte észre sem vehető bólintással válaszolt, aztán azt mondta:

- Nos, el kell indulnunk az öbölhöz.

- Ott - mondta Lane akadozva -, ott... történt az eset?

Weston bólintott.

- Elmehetek magukkal? - kérdezte Lane.

Mielőtt Weston kurtán visszautasíthatta volna, Poirot megelőzte az ezredest:

- Feltétlenül - mondta. - Kérem, kísérjen el a csónakomban. Rögtön indulunk.

KILENCEDIK FEJEZET

1

Patrick Redfern e napon másodszer evezett át a Pixy-öbölbe. A csónakban rajta kívül Hercule Poirot ült, aztán Stephen Lane. Poirot nagyon sápadt volt; kezét a gyomrára szorította. Weston ezredes a parti útvonalat választotta. Mivel útközben feltartóztatták, ugyanakkor ért az öbölbe, amikor a csónak is partnak futott. Egy rendőr és egy polgári ruhás őrmester már ott várakozott. Weston ez utóbbival társalgott, amikor a csónakból kiszálló három férfi is odajött és csatlakozott hozzá.

- Azt hiszem - mondta Phillips őrmester -, minden talpalatnyi helyet megvizsgáltam a parton.

- Helyes, és mit talált?

- Minden együtt van, uram, amit találtam. Ha szíveskednek velem jönni, majd megmutatom.

Az őrmester szép rendesen, valóságos kis gyűjteményt rakott ki egy sziklára. Volt ott olló, üres cigarettásdoboz, öt dugó, egy csomó használt gyufa, három darabka spárga, egy-két szelet újságpapír, egy széttört pipa darabjai, négy gomb, egy csirke mellcsontja és egy üres napolajos üveg.

Weston egy pillantással felbecsülte a gyűjteményt.

- Elég silány eredmény a strandok mostani látogatottságához képest - állapította meg. - A legtöbb ember összetéveszti a tengerpartot a nyilvános szemétkerakodó hellyel. Az üres üveg már régen lehet itt, mert a címkéje csupa folt, de a többi tárgy se mai keletű. Talán csak az olló új. Fényes és csillog. Ez még nem volt itt tegnap, amikor esett. Ugyan hol találta?

- Egészen a létra lábánál. Ott találtam ezt a pipatöredéket is.

- Hm, ezt valószínűleg olyasvalaki ejthette le, aki felvagy lemászott. Arról semmit sem tud, kié?

- Nem, uram. Egyébként az olló közönséges körömvágó olló. A pipa jó minőségű, hangagyökérből készült... drága is.

Poirot elgondolkozva mormolta:

- Ügy emlékszem, Marshall kapitány panaszkodott, hogy valahová elrakta a pipáját.

- Marshall már nem érdekes - mondta Weston. - Azonfelül meg nem ő az egyetlen, aki pipázik.

Hercule Poirot Stephen Lane-t figyelte, amint a keze most újra meg újra a zsebébe tévedt, és nyájasan megkérdezte:

- Ön is pipázik, ugyebár, Mr. Lane?

A lelkész megrezzent. Poirot-ra nézett.

- Igen - mondta. - Persze. A pipám régi barátom és osztályos társam. - És újra zsebébe mélyesztve a kezét, egy pipát húzott elő, megtömte, és rágyújtott.

Hercule Poirot most arrafelé indult, ahol Redfern állt, és kifejezéstelen szemmel meredt maga elé. Amikor a fiatalember beszélni kezdett, hangja suttogó volt:

- Örülök, hogy elvitték...

- Hol találtak meg? - kérdezte Stephen Lane.

- Körülbelül ott, ahol most ön áll, uram - mondta az őrmester.

Lane gyorsan odább lépett, aztán csak bámult arra a helyre, ahol még az imént állt.

- Egyébként - folytatta az őrmester -, az a hely, ahol a tutaj partnak futott, azt mutatja, hogy a hölgy háromnegyed tizenegykor ért ide. Ugyanis a dagály éppen akkor ért a partnak ehhez a pontjához. Most éppen megfordult a tengerjárás.

- Minden felvételt elkészítettek? - kérdezte Weston.

- Igen, uram.

Weston most Redfernhez fordult.

- Hát akkor mutassa meg annak a maga barlangjának a bejáratát.

Patrick Redfern még mindig a partnak azt a pontját bámulta, ahol az imént Lane állt. Mintha egyre azt az elterült alakot látná, amely már ott sem volt.

Weston szava azonban magához térítette.

- Odaát van - mondta.

Elindult arra, amerre a szanaszét dobált sziklakövek festői tömegben támaszkodtak a hatalmas szikla oldalának. Egyenesen arra ment, ahol két nagy szoroson egymás mellett álló szikla éppen csak egy szűk rést hagyott szabadon, s ott azt mondta:

- Itt a bejárat.

- Itt? - kérdezte Weston. - Nem olyannak látszik, amelyen egy ember keresztülpréselhetné magát.

- Majd meglátja, uram, hogy csalóka. Éppen hogy, de be lehet fért rajta.

Weston óvatosan benyomult a hasadékba. Nem is volt olyan szoros, mint amilyennek látszott. Belül aztán tágult a hely, és még arra is lehetőséget nyújtott, hogy az ember egyenesen megálljon benne, és egy keveset mozogjon.

Hercule Poirot és Stephen Lane csatlakoztak a rendőrfőnökhöz. A többiek kívül maradtak. A bejáraton át némi világosság szűrődött be, de Westonnál volt egy igen erős zseblámpa is, amelynek fényét körülfuttatta a barlang belsejében.

- Egész takaros hely - jegyezte meg. - Az ember kívülről nem is gyanítaná.

Most a padlón járt körbe a zseblámpa gondos kézzel irányított fénye.

Hercule Poirot érzékeny orral szaglászott a levegőben. Amikor Weston észrevette, azt mondta:

- A levegő egészen friss, sem hal-, sem moszatszaga nincs, de persze az üreg dagálykor sem lesz tele vízzel.

Csak hogy Poirot valami mást is megorrontott, mint a friss levegőt. Két embert ismert, akik ezt az illanó parfümöt használták ...

Weston zseblámpája végre megnyugodott.

- Hát - mondta -, itt semmi rendkívülit nem látok.

Poirot pillantása most egy polcra siklott, amely valamivel fejmagasság felett volt.

- Azt talán - mormolta - mégis meg lehetne nézni, van-e itt fent valami?

- Ha van, akkor szántsándékkal került oda - mondta Weston. - De helyes, nézzük csak meg.

Poirot Lane-hez fordult.

- Ön közülünk a legmagasabb, Monsieur - mondta. - Bátorzkodhatnánk megkérni arra, szíveskedjék utána nézni, van-e valami azon a polcon?

Lane felágaskodott, de még így sem ért el a polc hátsó részéig. Ekkor észrevett egy repedést a sziklában, nekivetette a lábát, és így fél kézzel felhúzódkodott.

- Ejha - mondta -, hiszen itt egy doboz van.

Egy-két perc múlva már a napfényben álltak, és a lelkész zsákmányát vizsgálgatták.

- Vigyázzunk - mondta Weston -, ne tapogassuk a kelleténél többet. Gondoljunk az ujjlenyomatokra.

Sötétzöld bádogdoboz volt, rajta ez a szó: Szendvics.

- Biztos valami kiránduló társaság hagyta itt - mondta Phillips őrmester.

Zsebkendővel felemelte a doboz fedelét.

Bent apróbb, ugyancsak bádog tartályok voltak, ezekre az volt írva : Só, Bors, Mustár. Két nagyobb szögletes doboz nyilvánvalóan szendvicsek tárolására készült. Phillips őrmester felemelte a sötét fedelét. A doboz szinte a szegélyéig tele volt. Erre a másik fedelet emelte fel, s közben megjegyezte:

- Hm, a borstartóban is só van.

A rendőrőrmester a nagyobb szögletes dobozok egyikét nyitotta ki; ez is ugyanolyan fehér, kristályos port tartalmazott.

Phillips őrmester nagyon óvatosan a porba mártotta egyik ujjának a hegyét, aztán a nyelvéhez érintette.

Arckifejezése megváltozott. Megszólalt - és a hangja izgatottan csengett:

- Ez nem só, uram. De még mennyire nem! Keserű íze van. Azt hiszem, valami kábítószer.

- A harmadik szempont - mondta Weston ezredes, és nagyot nyögött.

Ismét a szállodában voltak.

- Ha netán - folytatta a rendőrfelügyelő - egy kábítószer-csempészbanda is benne van az ügyben, akkor számos újabb lehetőség nyílik előttünk. Először is az, hogy a halott asszony maga is tagja volt, a bandának. Ez nem valószínűtlen, ugye?

- Lehetséges - mondta Hercule Poirot óvatosan.

- Esetleg maga is a kábítószer rabja lehetett?

Poirot megrázta a fejét.

- Ebben kételkedem. Erős idegei voltak és pompás egészsége, testén sehol sem mutatkoztak a fecskendő szúrásának a nyomai... ami persze semmit sem bizonyít, igen sokan szippantják a porokat. Nem, nem hiszem, hogy kábítószerrel élt.

- Ebben az esetben - mondta Weston - talán csak véletlenül került kapcsolatba ezzel az ügygel, és azok hallgatták el, akik ennek a boltnak a vezetői. Hamarosan tudni fogjuk, milyen anyagról van szó. Küldtettem belőle Neadsonnak. Ha valami kábítószeres banda nyomára akadunk, hát ezek nem olyan emberek, akik bármi csekélységen fennakadnak ...

Elhallgatott, mert az ajtó kitárult. Mr. Horace Blatt lépett fűgén a szobába.

Úgy látszott, Mr. Blattnek melege van. A verejtéket törölgette homlokáról. Kedélyes, öblös hangja csak úgy harsonázott, és megtöltötte a kis szobát.

- Ebben a percben értem vissza, és most hallom a hírt! Maga a rendőrfőnök? Mondták nekem, hogy itt van. Nevem Blatt, Horace Blatt. Állhatok valamiben a rendelkezésükre? Nem hinném. Már kora reggel óta a vizet járom a csónakkal. Elmulasztottam ezt a ragyogó lehetőséget. Végre egy nap, amikor valami történik ezen az isten háta mögötti helyen, és akkor nem vagyok itt. Ilyen az élet, na nem? Halló, Poirot, észre sem vettem az előbb! Szóval maga nyomoz az ügyben? Na persze, gondolhattam volna. Sherlock Holmes contra helyi rendőrség? Haha! Borzasztóan fogom élvezni, ha majd itt látom vizslatni.

Mr. Blatt végre megfeneklett egy székből, cigarettatárcát húzott elő, kínálón tartotta Weston ezredes elé, aki tagadóan rázta meg a fejét.

- Megrögzött pipás vagyok - mondta futó mosollyal.

- Egy a véleményünk. Én ugyan cigarettázom is, de a pipát mindennél többre tartom.

- Akkor csak ne zavartassa magát, ember - mondta Weston ezredes váratlan szívélyességgel.

Most Blatt rázta a fejét.

- Pillanatnyilag nincs nálam a pipám. Na, de okosítson már meg, mik történtek itt? Eddig csak annyit hallottam, hogy Mrs. Marshallt holtan, meggyilkolva találták valamelyik partszegélyen.

- A Pixy-öbölben - mondta Weston ezredes, s közben figyelte Blattet.

De Mr. Blatt csak ennyit kérdezett izgatottan:

- És megfojtották?

- Igen, Mr. Blatt.

- Csúnya ügy - nagyon csúnya. De el ne felejtsek, valósággal kihívta a sorsot! Rafinált nőcske volt, trés moutarde, nem, Monsieur Poirot? Van valami elképzelésük arról, ki a tettes vagy ezt nem illik kérdezni?

Weston ezredes csak annyit mondott halvány mosollyal:

- Hát, tudja, rendszerint mi szoktunk kérdéseket feltenni.

Mr. Blatt bocsánatkérően intett a cigarettájával.

- Elnézést kérek, hibáztam. Csak tessék folytatni.

- Szóval ma reggel vitorlázni indult. Hány órákor?

- Innen háromnegyed tízkor indultam el.

- Volt valaki önnel?

- Egy teremtett lélek sem. Egyedül voltam.

- És hová ment?

- A part mentén haladtam Plymouth felé. Magammal vittem az ebédemet. A szél nemigen mozdult, így aztán nem jutottam messzire.

Weston még kérdezett egyet-mást, aztán az iránt érdeklődött

- És mit tud Marshallékról? Esetleg olyasmit, amivel segítségünkre lehetne?

- Én már megmondtam, mi a véleményem: Crime passionnel! De egyet elárulhatok maguknak: nekem semmi közöm hozzá! Énrám nem hatott a bájos Arlena. Nem az én esetem. Megvolt neki a maga kék szemű fiúcskája! És ha engem kérdeznek, Marshall nagyon jól tudta, mi folyik.

- Van erre bizonyítéka is?

- Láttam, hogy egyszer-kétszer milyen pillantást vetett a fiatal Redfernre. Sötét alak ez a Marshall. Olyan szelíd és jámbor a képe, mintha félig mindig aludnék, de a Cityben nem ez a híre. Hallottam egy-két dolgot felőle. Egyszer tettlegesség miatt majdnem bajba került. Igaz, hogy az illető, akinek nekiment, nagyon piszkos szerepet játszott. Marshall megbízott benne, a pasas meg hidegvérűen átejtette. Úgy tudom, irtó piszkos ügy volt. Marshall nekiment és kis híján megölte. Az alak nem emelt vádat, nagyon félt attól, ami még kiderülhetett volna. Ítéljék meg maguk, mennyit ér az információ.

- Eszerint lehetségesnek tartja - kérdezte Poirot -, hogy Marshall kapitány fojtotta meg a feleségét?

- Azt nem. Nem is mondtam ilyet. Csak éppen közölni akartam magukkal, hogy olyan ember, aki alkalomadtán ámokfutóvá válik.

- Mr. Blatt - mondta Poirot -, okunk van feltételezni, hogy Mrs. Marshall ma reggel azért ment a Pixy-öbölbe, hogy valakivel találkozzék. Van valami fogalma arról, ki lehetett ez a valaki?

Mr. Blatt kacsintott.

- Ezen nincs mit találgatni. Tiszta sor: Redfern.

- Csakhogy nem Redfern volt.

Ettől Mr. Blatt meghökkent. Habozva mondta:

- Akkor nem tudom... El sem tudom képzelni.

Aztán visszanyerte szokásos biztonságát, és így folytatta:

- Amint az előbb mondtam, nem én voltam. Nincs ilyen szerencsém. Lássuk csak! Gardener nem lehetett, azt a felesége túlságosan szemmel tartja! Az a vén számár Barry? A fenét! A lelkipásztor is aligha. Bár mondhatom, láttam őtisztelendőségét egypárszor, amint a nőt figyelte. Csupa szent borzongás, de azért a nő vonalai nem rosszak! Mi? Csupa képmutatás a legtöbb pap. Olvasták azt az esetet a múlt hónapban? A pap és a sekrestyés leánya. Az ilyesmi egy kicsit kinyitja az emberek szemét!

Mr. Blatt kuncogott.

- Semmi olyan nem jut az eszébe, amivel segítségünkre lehetne? - kérdezte Weston ezredes hűvösen.

Mr. Blatt megrázta a fejét.

- Nem. Semmi. - Aztán hozzátette: - Ebből, gondolom, nagy zúr lesz. A sajtó zabálni fogja. Ezentúl nem lesznek úgy oda itt a Jolly Rogerben, hogy milyen előkelően exkluzívak. Jolly Roger, még hogy vidám Roger a neve. A fene megette az ilyen vidámságot!

- Ön talán nem jól szórakozott itt? - kérdezte Poirot.

Mr. Blatt vörös arca valamivel még vörösebbé vált.

- Hát nem. Nagyszerű a vitorlázás, a táj, a kiszolgálás, a koszt... de az ember nem érzi magát egyenrangúnak ezen a helyen, tudja. Mert én azt mondom, az én pénzem is ér annyit, mint a másé. Azért vagyunk itt mind, hogy szórakozzunk. Akkor miért nem ülünk össze, és miért nem szórakozunk? De nem, csupa klikk az egész társaság, meg magányos alakok itt is, ott is, ha köszönök nekik, egy fagyos jó reggelt vagy jó estét a válasz, na és még két szó a kellemes időről. Semmi joie de vivre. Csupa kitömött szalmabáb!

Mr. Blatt szünetet tartott. Most már céklavörös volt az arca.

Még egyszer megtörölte homlokát, és bocsánatkérően mondta:

- Ne törődjenek velem. Nagyon belehecceltem magam.

- Mi a véleményünk Mr. Blatttről? - mormolta Poirot.

- Mi a maga véleménye róla? - mosolygott Weston ezredes. - Maga jobban ismeri őt, mint én.

- Sok olyan angol kifejezés van - mondta Poirot elnézően -, amely mind az ilyenfajta alakokat nevezi néven. Csiszolatlan gyémánt! Self-made man! A felkapaszkodott! Aszerint, hogy milyen szempontból vizsgáljuk, az ilyen ember lehet szánalomra méltó, nevetséges, pöffeszkedő. Ez pusztán vélemény kérdése. Azonban én azt hiszem, hogy Blatt még valami más is.

- Mi?

Hercule Poirot a mennyezetre emelve tekintetét, azt mormogta:

- Ideges!

az út. Ebben az esetben addig gyalogolunk, amíg a szálloda látótávolából ki nem kerülünk, aztán pedig rohanunk, mint akit az ördög kerget.

Weston felvonta a szemöldökét.

- Hisz ez gyorsabb, mint gondoltam.

- A létrán le a partig egy perc és negyven másodperc. Ugyanez felfelé két perc. Legalábbis Flint számára.

Persze ő olyan sportemberféle. Ha az ember normálisan gyalogol és aztán lekúszik a létrán, az egész majdnem negyedóra telik.

Weston bólintott.

- Még valamit meg kell vizsgálnunk - mondta -, ezt a pipaügyet.

- Blatt pipázik - mondta Colgate -, aztán Marshall és a pap, Redfern cigarettázik, az amerikai legszívesebben szivarozik. Barry őrnagy nem dohányos. Egy pipa van a Marshall szobájában, kettő a Blattéban, egy pedig a papéban. A szobalány azt mondja, Marshallnak két pipája van. A másik szobalánynak nincsenek valami tündöklő szellemi képességei. Nem tudja megmondani, hogy a vendégeinek hány pipája van. Csak úgy bizonytalanul állítja, hogy kettőt-hármat figyelt meg a szobájukban.

Weston bólintott.

- Mi van még?

- Utánanéztem a személyzetnek is. Mind rendben. Henry, aki a bárban van, Marshall-lal egybehangzóan azt vallotta, hogy tíz ötvenkor a kapitány valóban a bárban volt. William, a partőr, majdnem egész délelőtt a szálloda közelében a szikla-létrát javította. Rendes fickónak látszik. George a tenispálya jelzéseit hozta rendbe, aztán néhány virágot ásott ki tövestül az ebédlő közelében. Egyikek sem látott volna meg senkit, aki a műúton érkezik a szigetre.

- Hány órakor húzódott vissza a víz a műútról?

- Körülbelül fél tízkor, uram.

Weston a bajuszát cibálta.

- Akkor mégis lehetséges, hogy valaki arról jött. Új szempontunk van, Colgate.

És elmondta a szendvicses doboz felfedezését a barlangban.

4

Az ajtón kopogás hallatszott.

- Tessék - mondta Weston.

Marshall kapitány volt.

- Lenne szíves megmondani - kezdte -, hogy mikorra tűzhetem ki a temetés időpontját.

- Úgy hiszem, a hivatalos halottszemlét holnaputánra tesszük, Marshall kapitány.

- Köszönöm.

- Bocsánat, uram - mondta Colgate felügyelő. - Engedje meg, hogy ezeket visszaadjam önnek.

Ezzel átadta a három levelet.

Kenneth Marshall egy kissé keserű mosollyal nyúlt utánuk.

- Ellenőrizte a rendőrhatalóság a gépelésem gyorsaságát? - mondta. - Remélem, tisztázódtam a gyanú alól.

- Igen, Marshall kapitány - mondta udvariasan Weston ezredes -, ezt a bizonyítványt nyugodt lélekkel kiadhatjuk a maga számára. A levelek legépelése valóban egy teljes órát vesz igénybe. Sőt, ezenfelül a szobalány is hallotta, amikor tíz óra ötvenkor még gépelt, tizenegy után húsz perccel pedig egy másik tanú látta, hogy dolgozik.

- Igazán? - dűnnyögte Marshall kapitány. - Nos, ez igazán nagyon örvedetes.

- Bizony. Miss Darnley tizenegy óra húszkor lépett be a szobájába, de ön annyira elmerült a gépelésben, hogy láthatólag észre sem vette.

Kenneth Marshall arckifejezése egykedvűvé vált.

- Miss Darnley ezt állítja? - Szünetet tartott. - Pedig téved. Én ugyanis láttam őt, bár lehet, hogy elkerülte a figyelmemet. A tükörből láttam.

- De azért - mondta Poirot - nem hagyta abba a gépelést?

- Nem - felelte Marshall kurtán -, minél előbb kész akartam lenni.

Egy kicsit várt, aztán váratlanul azt mondta:

- Van még valami, amiben rendelkezésükre állhatok?
- Nincs, köszönjük, Marshall kapitány.
- Kenneth Marshall bólintott, és kiment.
- Itt megy a legreményteljesebb gyanúsítottunk... és ártatlan! - mondta Weston, és sóhajtott. - Nocsak, itt van Neadson!
- A doktor belépett, valami izgalom volt észrevehető a viselkedésében.
- Szép kis halálos adagot küldtek át nekem - mondta.
- S mi volt az?
- Hogy mi? Diacetylmorphinum hydrochlorid. Ezt az anyagot közönségesen úgy hívják, hogy heroin.
- Colgate felügyelő fütttyentett egyet.
- Most már helyrezökkentünk - mondta. - Higgyék el nekem, ez a kábítószer-zűr mindennek a nyitja!

TIZEDIK FEJEZET

1

A Vörös Ökörből egy kis csoport tódult ki. A rövid halottszemle azzal ért véget, hogy két héttel elhalasztották. Rosamund Darnley csatlakozott Marshall kapitányhoz. Suttogóra fogott hangon mondta:

- Nem is volt olyan borzasztó, ugye, Ken?

A férfi nem válaszolt azonnal. Azért csak érezte a falusiak bámész tekintetét, a szinte testére bökő ujjakat, és hallotta a suttogó, sziszegő szavakat:

- "Ő az, édes fiam." "Nézd csak, ez a férje." "Az ám." "Itt megy, bizony..."

Ezek az eldűnnyögött megjegyzések ugyan nem jutottak el a fülébe, de azért csak megsebeztek az érzékenységet. Mintha valami XX. századbeli pellengérré állították volna. A sajtóval már megvívta első csatáit, azokkal a magabiztos, bőbeszédű ifjoncokkal, akik szakértők voltak abban, hogy kell megdönteniük hallgatásának bástyáját, melyet ilyenfajta megjegyzésekből próbált felépíteni: "Nekem tulajdonképpen nincs is semmi mondanivalóm." Még azok a rövid egytagú szavak is, amelyeket azzal a meggyőződéssel ejtett ki, hogy ezekből aztán igazán nem kerekedhet semmiféle félreértés, még ezek is megjelentek a mai lapokban, persze teljesen más formában és értelemmel. "Amikor megkérdeztük, hogy felesége halálának titka csak annak a feltételezésével lenne megmagyarázható, hogy egy mániákus gyilkos tévedt valamiképpen a szigetre... Marshall kapitány kijelentette, hogy...", és így tovább és így tovább. A fényképezőgépek szünet nélkül kattogtak. Még ebben a percben is megütötte fülüket a jól ismert hang. Marshall félig megfordult - még látta, amint egy mosolygós arcú fiatalember vidáman bólint feléje, mint aki dolgát jól végezte.

"Marshall kapitány és barátnője a halottszemle befejeztével elhagyják a Vörös Ökröt" - mormolta Rosamund. Marshall összerezsent.

- Hiába minden, Ken! - mondta Rosamund. - Ezzel szembe kell nézni. Nemcsak az Arlena halálára gondolok, hanem az azzal együtt járó meghurcolásra. A magára meredő tekintetekre, a pletykázó nyelvekre, a lapok légből kapott interjúira. A legjobban azzal teszi túl magát rajta, ha humorosnak találja. Elő azokkal a régi, értelmetlen klisékkel, aztán nevéssen gúnyosan mindenkinek a szemébe.

- Maga így tesz? - kérdezte Marshall.

- Igen. - A lány szünetet tartott. - Maga nem, tudom. A mimikri - ez a maga stratégiája. Passzív ellenállás; beleolvadni a háttérbe. Csakhogy itt ezt nem teheti, mert itt nincs háttér, amibe beleolvadhat. Itt nem bújhat el a tekintetek elől, kiválik, mint a csíkos tigris a fehér háttérből. Maga: a meggyilkolt asszony férje!

- Az isten szerelmére, Rosamund!...

- Hiszen csak a javát akarom, kedvesem - mondta a lány gyengéden.

Néhány lépést tettek meg csendben. Aztán Marshall azt mondta megváltozott hangon:

- Tudom. És én sem vagyok igazában hálátlan, Rosamund.

Már túl voltak a falu legszélső házain. A tekintetek még követték őket, de a közelükben már nem volt senki.

Rosamund Darnley lehalkította a hangját, mikor, egy kis módosítással, megismételte első megjegyzését:

- Végeredményben nem is volt olyan borzasztó az egész. Nem?

A férfi egy percig hallgatott, aztán azt mondta:

- Nem is tudom.

- Vajon mi a rendőrség véleménye?

- Még nem foglaltak állást.

Újabb percnyi szünet után Rosamund azt kérdezte:

- Hát az a kis ember, az a Poirot... gondolja, hogy tényleg érdeklődik az ügy iránt?

- A minap még egész nap a rendőrfőnök körül sündörgött - mondta Marshall.

- Tudom. De vajon részt is vesz a nyomozásban?

- Honnan a pokolból tudnám, Rosamund?

- Nem fiatal már. Valószínűleg egy kicsit gügye is - mondta elgondolkozva Rosamund.

- Lehet.

A műútra értek. Szemben velük, a nap fényében nyájasan terült el a sziget.

- Néha - mondta váratlanul Rosamund - minden olyan valószínűtlennek tűnik. Most, ebben a percben, szinte el sem tudom hinni, hogy megtörtént...

- Azt hiszem, tudom, mire gondol - mondta lassan Marshall. - A természet oly kíméletlen. Egy hangyával kevesebb: ennyi a természet reakciója.

- Igen - mondta Rosamund -, és tulajdonképpen nekünk is ebből a szempontból kellene az ügyet nézni.

Marshall gyors pillantást vetett Rosamundra.

- Ne szomorkodjék, kedves. Nincs semmi baj. Igazán nincs - mondta halkán.

2

Linda elibük jött a műútra. Ügy mozgott, ugrándozva, mint egy ideges kiscsikó. Fiatal arcát elcsúfították a szeme alatt éktelenkedő mély fekete karikák. Ajka száraz volt és cserepes.

- Mi történt? - kérdezte lihegve. - Mit mondtak?

- A halottszemlét két héttel elhalasztották - mondta apja kurtán.

- Ez azt jelenti, hogy ... hogy nem döntöttek?

- Azt. Még több bizonyítékra van szükségük.

- De hát... de hát mit gondolnak?

Marshall akarata ellenére elmosolyodott.

- De édes gyermekem, honnan tudnánk mi azt? És kik "mit gondolnak?" A halottkém, a bíró, a rendőrség, a riporterek, vagy a Leathercombe Bay-i halászok?

- A rendőrséget értettem - mondta Linda lassan.

- Akármit gondol is a rendőrség - mondta Marshall szárazon -, azt most nem közlik senkivel.

Ahogy kimondta, szorosán összezárta a száját, és bement a szállodába.

Rosamund Darnley éppen követni akarta, amikor Linda megszólalt:

- Rosamund!

Rosamund megfordult. Szívébe markolt a lány boldogtalan arcán tükröződő néma esengés. Karon fogta Lindát, s így kettesben lépegettek visszafelé a szálloda épületétől a sziget túlsó végére vezető ösvényen.

- Próbáld meg túltenni magad a dolgokon, Linda - mondta Rosamund gyengéden. - Tudom, hogy mindez borzalmas és megrázó, de hát mi értelme van annak, hogy egyre ezeken töprengsz? Hiszen te csak tudod, hogy egy cseppet sem szeretted Arlenát.

Érezte, hogy a lány teste végigborzong, amikor válaszolt:

- Nem, valóban nem szerettem.

- Valakit gyászolni, az más - folytatta Rosamund. - Afelett az ember nem tud napirendre térni. De a borzalmon és megrázkódtatásán felül lehet emelkedni, mégpedig úgy, hogy az ember nem rágódik rajta szüntelenül.

- Nem érti ezt maga - mondta Linda élesen.

- De talán mégis, szívecském.

Linda megrázta a fejét.

- Nem, nem érti. Egy cseppet sem - és Christine sem! Mindketten nagyon kedvesek hozzám, de az én érzéseimet nem érthetik meg. Maguk csak azt hiszik, az valami beteges dolog, hogy folyton azon rágódom, amin nem kéne.

Hallgatott egy cseppet.

- De ez még nem minden. Ha tudnák azt is, amit, én tudok...

Rosamund holtra rémülten állt meg. Az ő teste nem reszketett meg, ellenkezőleg, megdermedt. Csak állt így egy-két pillanatig, aztán kihúzta a karját a Lindából.

- És te mit tudsz, Linda? - kérdezte.

A lány rábámult. Aztán megrázta a fejét.

- Semmit - suttogta.

Rosamund megragadta a karját. A szorítás fájt, Linda alig észrevehetően megrázkódott.

- Vigyázz, Linda - mondta Rosamund. - Nagyon vigyázz!

Linda holtápadt lett.

- Nagyon vigyázok - mondta. - Az egész idő alatt nagyon vigyáztam.

- Ide figyelj, Linda - unszolta Rosamund. - Amit egy-két perccel előbb mondtam, azt változatlanul állom, még százszor jobban. Verd ki az egész ügyet a fejedből. Ne gondold rá többet. Felejts! Felejts... Megy az, ha akarod! Arlena meghalt, és most már semmi sem támaszthatja fel ... Felejts el mindent és gondold a jövőre. Mindenekfelett pedig: tartsd a nyelved.

Linda kicsit összerezzen.

- Maga - kérdezte -, maga talán mindent tud?

- Én semmit sem tudok - mondta Rosamund energikusan. - Véleményem szerint egy kóbor örült került a szigetre, és az ölte meg Arlenát. Ez a legvalószínűbb megoldás. Úgyszólván biztos vagyok benne, hogy végül a rendőrség is ezt lesz kénytelen elfogadni. Ennek kellett történnie! És ez is történt!

- Ha apa... - kezdte Linda.

Rosamund közbevágott.

- Erről ne beszélj.

- De egyvalamit meg kell mondanom - szólt Linda.

- Anyám...

- Mi volt vele?

- Őt gyilkosság miatt állították bíróság elé, nem?

- Igen.

Linda lassan folytatta:

- És akkor apa feleségül vette. Ez arra vall, nem? mintha apa tulajdonképpen nem tekintené a gyilkosságot olyan nagy bűnnek - legalábbis nem mindig.

- Ilyesmit ne mondj, még nekem se! - mondta Rosamund élesen. - A rendőrségnek semmi terhelő adata nincs apád ellen. Az alibije megcáfolhatatlan. Tökéletes biztonságban van.

- Csak nem... csak nem gondolták először azt, hogy apa?... - suttogta Linda.

- Nem tudom, mit gondoltak! - kiáltotta Rosamund. - De most már tudják, hogy ő nem tehetett. Nem érted? Ő nem tehetett!

Szavaiban parancsoló tekintély volt, tekintete feltétlen engedelmességet követelt. A lány hosszan, reszketve sóhajtott.

- Hamarosan elmegy innen - mondta Rosamund. - Aztán majd mindent, de mindent elfelejtesz!

Linda váratlan heveséssel azt mondta:

- Sosem fogok felejteni. - Hirtelen sarkon fordult, és visszaszaladt a szállodába. Rosamund csak bámult utána.

- Van valami, amit szeretnék megtudni, Madame.

Christine Redfern kissé szórakozottan nézett Poirot-ra.

- Igen? - kérdezte.

Hercule Poirot nem sok figyelemre méltatta a szórakozottságát. Észrevette, hogy az asszony tekintete hogyan követi férjének alakját, amint odakint a bár előtti teraszon fel és alá lépked, de e percben nagyon kevésbé érdekelték a pusztán házasársi problémák. Felvilágosítást akart.

- Igen, Madame - mondta. - Egy szó érdekel, egy talán csak véletlenül választott kifejezés, amely felkeltette a figyelmemet a napokban.

Christine, szemével még mindig Patrickot követve, azt mondta:

- Igen? És mit mondtam?

- A rendőrfőnök egyik kérdésére felelt. Azt mondta el, hogyan ment be Linda Marshall szobájába a büntett elkövetésének napján, hogyan vette észre, hogy Linda nincs ott, és hogyan tért vissza. Akkor történt, hogy a rendőrfőnök megkérdezte öntől, hol járt a kislány.

- És én - mondta Christine meglehetősen türelmetlenül -, azt feleltem rá, hogy fürdött. Erről van szó?

- Igen ám, de ön nem pontosan ezt mondta. Nem azt mondta, hogy "fürdött", hanem ezeket a szavakat használta: "azt mondta, fürödni volt".

- No és ez nem ugyanaz? - kérdezte Christine.

- Nem, egyáltalán nem! A válaszadás formája egyben bizonyos állásfoglalást is sugalmaz. Linda Marshall bejött a szobába, strandpongyolát viselt, és mégis, valamilyen oknál fogva, ön nem tételezi fel azonnal, hogy fürdött. Erre vallanak a szavai: "azt mondta, fürödni volt". Mi volt az a lány megjelenésében, vagy a magaviseletében, vagy valamelyik ruhadarabján, esetleg egy elejtett szavában, ami arra bírta önt, hogy meglepetést érezzen akkor, amikor Linda azt mondta, hogy fürdött?

Christine figyelme most már elfordult Patricktól, és teljesen Poirot-ra irányult. Úgy látszik, sikerült felkeltenie az érdeklődését.

- Nagyon ügyes kérdés, Monsieur Poirot - mondta.

- Teljesen igaza van, most, hogy felidézem az egészet az emlékezetemben ... Valóban egy egész kicsit meg voltam lepve, amikor Linda azt mondta, hogy fürdött.

- De miért, Madame, miért?

- Igen, miért is? Éppen erre próbálok visszaemlékezni. Ó, igen, azt hiszem, a kezében tartott csomag miatt.

- Csomagja volt?

- Igen.

- Nem tudja, hogy mit tartalmazott?

- De igen, tudom. A csomag spárgája elszakadt. Csak olyan lazán volt megkötve, mint ahogy már a faluban szokásos. Gyertyák voltak a csomagban, szét is szóródtak a padlón. Még segítettem is felszedni.

- Úgy - mondta Poirot -, gyertyák.

Christine rábámult. Azt mondta:

- Valami izgatja önt, Monsieur Poirot.

- Azt nem mondta meg Linda, hogy miért vette a gyertyákat? - kérdezte Poirot.

Christine gondolkodott.

- Nem, nem hiszem. Biztosan azért, hogy éjszaka is olvashasson. Talán elromlott a villany.

- Ellenkezőleg, Madame, az ágya melletti villanylámpát a legnagyobb rendben találtam.

- Akkor nem tudom, hogy mi a csodának kellett neki a gyertya.

- És hogy viselkedett Linda - kérdezte Poirot -, amikor a spárga elszakadt, és a gyertyák kiestek a csomagból?

- Izgatott volt, és zavarba jött - felelte lassan Christine.

Poirot bólintott.

- Naptárt nem látott a szobájában? - kérdezte.

- Naptárt? Miféle naptárt?

- Valószínűleg zöld színűt, letéphető lapokkal - mondta Poirot.

Christine szinte hunyorgott, olyan erősen próbált visszaemlékezni.

- Egy zöld naptárt, egy fényes zöldet... Igen, láttam ilyet, csak arra nem emlékszem, hogy hol. Lehet, hogy Linda szobájában, de nem vagyok benne biztos.

- De feltétlenül látta?

- Igen.

Poirot ismét bólintott.

- Mire céloz, Monsieur Poirot? - kérdezte Christine meglehetősen éles hangon. - Mi az értelme ennek a kérdezősködésnek?

Feleletül Poirot előhúzott a zsebéből egy kis kötetet, amely fakult barna borjúbőrbe volt kötve.

- Látta már ezt valahol? - kérdezte.

- Hát... várjon csak... nem vagyok egészen biztos benne, igen, Linda lapozgatta a minap a falusi kölcsönkönyvtárban. De gyorsan becsapta és hátralökte, amikor melléje léptem. Még gondolkoztam is azon, mi a csuda lehetett.

Poirot csendben megmutatta a könyv címét.

A boszorkányság, varázsművészet és a nyomtalan mérgek keverésének története.

- Nem értem - mondta Christine. - Mit jelent ez?
 - Esetleg nagyon sokat, Madame - mondta Poirot komoran.
- Christine kérdően nézett rá. Poirot folytatta.
- Még egy kérdést, Madame. Megfürdött azon a bizonyos délelőttön, mielőtt teniszezni indult? Christine újra csak bámult.
 - Hogy megfürödtem-e? Nem. Erre időm se lett volna, de szükségét sem éreztem... A teniszezés előtt semmiképpen sem. Esetleg utána.
 - Használta a fürdőszobáját, amikor hazatért?
 - Csak az arcomat és a kezemet mostam meg.
 - A kád csapját nem is nyitotta ki?
 - Nem, egész biztosan nem.
- Poirot bólintott.
- Az egész nem nagyon lényeges - mondta.

4

Hercule Poirot az asztal mellett állt, és Mrs. Gardenert nézte, aki egy kirakós rejtvenyjátékkal küzdött, amelyet apró darabokból kellett összeállítani. A hölgy felnézett, és majd kiugrott a bőréből.

- Ejnye már, Monsieur Poirot, milyen nesztelenül osont ide mellém! Meg sem hallottam. Most jött vissza a halottszemléről? Tudja, a szemlének még a gondolatára is elfog az idegesség. Azt se tudom, mit csináljak. Azért rakom ki ezt a játékot. Éreztem, hogy ma nem tudnék kint ülni a strandon, mint máskor. Mr. Gardener tudja, hogy ha az idegeim fel vannak zaklatva, semmi sincs rájuk olyan csillapító hatással, mint ezek a játékok. Nézzük csak, hová illeszem ezt a fehér darabot? Biztos, hogy a prémtakaróhoz tartozik, de sehol se látom a többi részét ...

Poirot nagyon finoman kivette Mrs. Gardener kezéből a kérdéses képrészt, és azt mondta:

- Ide illik, Madame. A macskának egy része.
- Lehetetlen. A macska fekete.
- Igen, fekete, de látja, a fekete macska farkának a vége történetesen fehér.
- Nicsak, tényleg! De ügyes ember maga! Csak hogy azt hiszem, hogy azok, akik az ilyen kirakós találós játékokat kitalálják, nagyon aljasak. Szántszándékkal összekuszálják a dolgokat, csak hogy becsapják az embereket.

Ismét a helyére illesztett egy másik részt, aztán összefoglalta a véleményét.

- Tudja, Monsieur Poirot, már egy-két napja figyelem. Kíváncsi voltam, hogy hogyan végzi ezt a detektívmunkát, érti, hogy gondolom, bár tudom, hogy ebben a fogalmazásban ez nagyon szívtelennek tűnik, mintha csak játék volna az egész, pedig hát egy szegény teremtetést meg is öltek. Jesszusom, ahányszor csak gondolkodom rá, végigfut a hátamon a hideg! Meg is mondtam Mr. Gardenernek, éppen ma reggel, hogy feltétlenül el kell mennem innen, és most hogy a halottszemlén túl vagyunk, azt mondja, azt hiszi, már holnap utazhatunk, ami igazán nagy áldás. De ami a detektívmunkát illeti... úgy szeretném tudni, mi a maga módszere, igazán kitüntetve érezném magam, ha szíves volna elmagyarázni.

- A módszerem egy kicsit olyan, mint ez a kirakós játék, Madame - felelte Poirot. - Az ember összegyűjti a darabokat. Akárcsak a mozaik, sok szín, sok minta... aztán minden furcsa formájú kis részt be kell illeszteni a helyére.

- Hát nem érdekes? És nem nagyszerűen magyarázta meg?
- Néha meg olyan, mint a rejtvenyének az a része, amelyet az imént tartott a kezében - folytatta Poirot. - Az ember nagyon rendszeresen elrendezi a játék darabjait, szortírozza a színeket és akkor esetleg egy bizonyos szín, amelyiknek mondjuk a prémtakaróhoz kellene illenie, ahelyett a fekete macska farkához illik !
- Hát ez elragadó! És sok darabkája van, Monsieur Poirot?
- Igen, Madame. Úgyszólván mindenki, aki csak a szállodában tartózkodik, hozzáadott a rejtvenyemhez egy

darabot. Köztük maga is.

- Én? - Mrs. Gardener hangja éles volt.

- Igen, az egyik megjegyzése nagyon sokat segített nekem, Madame. Mondhatnám, megvilágító hatása volt.

- Hát, hogy maga milyen édes pofa! Nem mondhatna még többet a módszeréről, Monsieur Poirot?

- Ó, Madame, a magyarázatot az utolsó fejezet számára tartalékolom.

- Jaj, de kár! - mormolta Mrs. Gardener.

5

Hercule Poirot gyengéden bekopogtatott Marshall kapitány ajtaján. Bentről írógép kopogását hallotta.

Kurta "Tessék!" hangzott a szobából, és Poirot belépett.

Marshall kapitány háttal ült feléje. A két ablak között álló asztalnál gépelt. A fejét nem fordította meg, de a tekintete találkozott Poirot-éval abban a tükörben, amely vele szemben a falon függött. Ingerülten kérdezte:

- Nos, Monsieur Poirot, mi újság van?

- Ezer bocsánat a zavarásért - mondta Poirot gyorsan. - Nagyon elfoglalt?

- Meglehetősen - mondta Marshall röviden.

- Csak egy egészen kis kérdéssel szeretném zavarni.

- Édes istenem, felfordul a gyomrom, már annyi kérdésre kellett válaszolnom. Válaszoltam a rendőrség kérdéseire, nem érzem, hogy köteles lennék az ön kérdéseire is válaszolni.

- De az én kérdésem roppant egyszerű - mondta Poirot. - Csak ennyi: azon a délelőttön, amikor meghalt a felesége, megfürdött-e a levelei megírása után, mielőtt kiment volna teniszezni?

- Hogy akkor fürödtem-e? Persze hogy nem. Hiszen alig egy órával előbb már megfürödtem!

- Köszönöm - mondta Hercule Poirot -, ez minden.

- Na de nézze... - Marshall megtorpant. Nem tudta, mit csináljon.

Poirot visszavonult. Az ajtót halkán becsukta maga mögött.

- Ez az alak örült! - mondta magában Kenneth Marshall.

6

Poirot éppen a bár előtt találkozott Mr. Gardenerrel. Két koktélt vitt, és nyilvánvalóan arra tartott, ahol Mrs. Gardener elmerült menedéket nyújtó kirakós rejtvényébe.

Gardener a maga nyílt, derűs módján rámosolygott Poirot-ra.

- Velünk tart, Monsieur Poirot?

Poirot megrázta a fejét.

- Mi a véleménye a halottszemléről, Mr. Gardener? - kérdezte.

Mr. Gardener suttogóra fogta a hangját.

- Valahogyan határozatlannak találtam - mondta. - Mintha még valami meglepetést tartogatna a rendőrség.

- Ez lehet - felelte Hercule Poirot.

Mr. Gardener hangja még suttogóbbra vált.

- Örülni fogok, ha Mrs. Gardenert elvihetem innét. Nagyon, nagyon érzékeny teremtés, és ez az egész ügy az idegeire ment. Állandó feszültségben él.

- Megengedné, Mr. Gardener, hogy egy kérdést intézzek önhöz? - mondta Poirot.

- Hogyne, készséggel, Monsieur Poirot. Boldog vagyok, ha bármiben a segítségére lehetek.

- Ön - mondta Poirot - nagyvilági ember, azonkívül, úgy hiszem, szokatlanul gyors észjárású. Mondja meg őszintén, mi volt a véleménye a megboldogult Mrs. Marshallról?

Mr. Gardener még a szemöldökét is felhúzta meglepetésében. Óvatosan körülnézett, és lehalkította a hangját.

- Hát, Monsieur Poirot, hallottam egyet-mást, ami szájról szájra járt, különösen a nők körében. - Poirot bólintott. - De ha az én véleményemre kíváncsi, hát akkor megmondom nyíltan: az az asszony egy nagy liba volt!

Hercule Poirot elgondolkozva szólalt meg:

- Hát ez rendkívül érdekes.

7

- Szóval, most rajtam van a sor? - kérdezte Rosamund Darnley.

- Hogy?

- A minap a rendőrfőnök vallatott, maga meg csak ott ült - nevetett a nő. - Ma úgy gondolom, a saját nem hivatalos vallatását végzi. Figyeltem magát. Előbb Mrs. Redfern volt soron, aztán a hall ablakán keresztül megpillantottam Mrs. Gardener társaságában, aki azt a borzasztó kirakós játékot játssza, most pedig én következem.

Hercule Poirot leült mellé. A Napos Párkányon voltak. Alattuk a tenger mélyzöld színei kavarogtak. Távollab ez a szín halvány, kápráztató kékséggé vált.

- Ön nagyon intelligens, Mademoiselle - mondta Poirot. - Ez a véleményem magáról már azóta, hogy megérkeztem. Élvezetnek tekinteném, ha ebben az ügyben eszmét cserélhetnék önnel.

- Azt akarja tudni - mondta Rosamund Darnley szelíden -, hogy mi a véleményein az egésze?

- Rendkívüli módon érdekelne.

- Azt hiszem - mondta Rosamund -, a megfejtés igen egyszerű. Mindennek a kulcsa az asszony múltjában rejtőzik.

- A múltjában? Nem a jelenében?

- Ó, nem gondolok szükségszerűen a nagyon távoli múltra. Én így látom a dolgot: Arlena Marshall vonzó, sőt végzetesen vonzó hatást gyakorolt a férfiakra. Véleményem szerint lehetséges, hogy nagyon gyorsan rájuk is unt. A, mondjuk így, hívei között lehetett valaki, akinek ez egyáltalán nem tetszett. Ne értsen félre, ez a férfi nem feltétlenül valami kirívó jelenség, sőt talán csak valami, kis jelentéktelen figura, aki hiú és érzékeny, az a típus, aki töpreng, bánkódik. Nos, ez az ember aztán idáig követte, megvárta a kedvező alkalmat és megölte Arlenát.

- Eszerint azt gondolja, hogy a gyilkos kívülről jött, a szárazföldről érkezett?

- Igen. Talán a barlangban rejtőzött mindaddig, amíg elérkezettnek nem látta az időt.

Poirot megrázta a fejét.

- Vajon - kérdezte - feltételezhető-e, hogy Arlena odamenjen, csak azért, hogy a maga leírásának megfelelő alakkkal találkozzék?

- Esetleg Arlena nem is tudta - felelte Rosamund -, hogy találkozni fog vele. Lehet, hogy más nevében küldött neki üzenetet.

- Ez lehet - mormolta Poirot. Aztán azt mondta:

- De egyvalamit elfelejt, Mademoiselle. Valaki, aki gyilkosságot forgat a fejében, nem kockáztathatta meg azt, hogy fényes nappal végigmenjen a műúton, aztán elkanyarodjék a szálloda mögött. Megláthatták volna.

- Ez lehet, de nem hiszem, hogy feltétlenül így kellett történnie. Megérkezhetett úgy is, hogy senki a világon észre sem vette.

- Ez csakugyan lehetséges, megengedem. Viszont a lényeg az, hogy erre az eshetőségre aligha számíthatott.

- Valamiről, azt hiszem, elfeledkezett - mondta Rosamund -, mégpedig az időről.

- Az időről?

- Igen. A gyilkosság napján ragyogó idő volt, de emlékezzék csak vissza, a megelőző napon hogy esett, milyen vastag köd volt. Bárki átjöhetett volna a szigetre, anélkül, hogy szükségképpen észrevették volna. Egyebet sem kellett tennie, mint lemenni a partra, és az éjszakát ott tölteni a barlangban. A köd, Monsieur Poirot, nagyon jelentékeny tényező.

Poirot egy-két percig elgondolkozva nézte a lányt.

- Tudja, sok minden van abban, amit most mondott - mondta.

Rosamund elpirult.

- Ez az én elképzelésem, akár ér valamit, akár nem - mondta. - De most halljuk a magáét.

- Ó ... - mondta Hercule Poirot és csak bámult a tengerre. Aztán rövid szünet után folytatta: - Eh bien, Mademoiselle, én nagyon egyszerű ember vagyok. Én mindig arra a véleményre hajlok, hogy a legnagyobb valószínűséggel a tettes gyanúsítható. Már a kezdet kezdetén az volt a benyomásom, hogy minden nagyon határozottan egy bizonyos személy felé mutat.

Rosamund hangja egy kissé megkeményedett, amikor azt mondta:

- Folytassa.

Hercule Poirot folytatta.

- Csakhogy, látja, itt van az, amit úgy hívnak, hogy torlasz az úton. Úgy látszik, hogy ennek az embernek lehetetlen volt elkövetnie a bűntényt.

Poirot hallotta, amint a lány gyorsan kibocsátja tüdejéből a visszatartott levegőt. Szinte fulladozva mondta:

- És?

Hercule Poirot vállat vont.

- És... most mi legyen a teendő? Ez az én nagy problémám. - Rövid szünet után folytatta: - Szabad valamit kérdezniem?

- Tessék.

A lány Poirot felé fordította éber, fürkésző arcát. De a kérdés mégis váratlan volt.

- Megfürdött ön azon a bizonyos délelőttön, amikor visszatért a szállodába, hogy átöltözzék a teniszpartinhoz?

Rosamund csak bámult Poirot-ra.

- Hogy megfürödtem-e? Hogy érti ezt?

- Úgy, ahogy mondom. Fürdőt értek rajta, azaz egy porcelánból készült kádat, amely a csapok elcsavarása után megtelik vízzel, az ember előbb beszáll, majd kiszáll belőle, és akkor a víz legurgulázik a lefolyón.

- Megörült maga, Monsieur Poirot?

- Nem, teljesen eszemnél vagyok.

- Hát akkor is, én nem fürödtem.

- Ah! - kiáltott fel Poirot. - Ezek szerint senki sem fürdött. Hát ez roppant érdekes.

- De miért kellett volna bárkinek fürödni?

- Csakugyan - mondta Poirot -, miért?

- Úgy látszik, ez nyomozásában a Sherlock Holmes-i vonás! - mondta Rosamund ingerülten.

Hercule Poirot csak mosolygott, majd finoman szimatolni kezdett.

- Megengedi, Mademoiselle, hogy szemtelen legyek?

- Biztos, hogy nem képes rá, Monsieur Poirot.

- Ez nagyon kedves magától. Akkor bátorkodhatom megjegyezni, hogy az a parfüm, amelyet használ, pompás, van benne valami nuance, valami izgató, illanó varázs. - Meglengette a kezét a nyomaték kedvéért, aztán tárgyilagos hangon hozzátette: - Azt hiszem, Gabrielle 8 a neve, nem?

- De ügyes maga, Monsieur Poirot. Igen, mindig azt használom.

- A megboldogult Mrs. Marshall is azt használta. Sikkes is, meg nagyon drága, nem?

Rosamund halványan mosolygott, és vállat vont.

- Ön a büntett elkövetésének délelőttjén ugyanitt ült, ahol most vagyunk, Mademoiselle. Látták, hogy itt van, illetve legalábbis a napernyőjét látták Miss Brewster és Mr. Redfern, amint erre csónakáztak. Biztos abban, Mademoiselle, hogy az egész délelőtt folyamán nem ment át a Pixy-öbölbe, és nem lépett be ott a barlangba, a híres Pixy-barlangba?

Rosamund csak megfordult, és rábámult Poirot-ra. Aztán nyugodt, egyenletes hangon azt mondta:

- Azt kérde tőlem, hogy én öltem-e meg Arlena Marshallt?

- Nem, azt kérde öntől, volt-e bent a Pixy-barlangban?

- Azt sem tudom, hogy hol van. Minek mennék oda? Milyen okból?

- A büntett elkövetésének napján, Mademoiselle, volt ott valaki, aki Gabrielle 8-at használ.

- Éppen maga mondta most, Monsieur Poirot - szólt Rosamund élesen -, hogy Arlena Marshall is Gabrielle 8-at használt. Azon a napon ott volt a parton. Feltehetőleg ő ment be a barlangba is.

- De minek ment volna be? A barlang sötét, szűk és nagyon kényelmetlen.

- Ne kívánja - mondta Rosamund türelmetlenül -, hogy én adjam meg az indokolását! Minthogy Arlena ott volt az öbölben, mégiscsak annak van a legnagyobb valószínűsége, hogy ő volt a barlangban is. Már megmondtam egyszer, hogy én egész délelőtt el sem hagytam a helyemet.

- Kivéve azt az alkalmat, amikor visszament a szállodába, és benézett Marshall kapitány szobájába is - emlékeztette a lányt Poirot.

- Na persze, ezt már szinte elfelejtettem.

- Abban pedig, Mademoiselle - mondta Poirot -, nem volt igaza, hogy a kapitány észre sem vette.

- Kenneth meglátott? - kérdezte hitetlenkedve Rosamund. - Azt... azt állítja?

Poirot bólintott.

- Meglátta önt, Mademoiselle, az asztal felett függő tükörben.

Rosamund még a lélegzetét is visszatartotta.

- Ó, igen, értem - mondta.

Poirot már nem a tengert nézte, hanem a Rosamund Darnley kezét. A lány az ölében összekulcsolta az ujjait.

Szép formájú, remekbe formált kéz volt, nagyon hosszú ujjakkal.

Rosamund, aki gyors pillantást vetett Poirot-ra, követte a tekintetének irányát, és élesen rászólt:

- Mit nézi a kezemet? Azt hiszi, hogy én ... én ... ?

- Mit hiszek, Mademoiselle? - mondta Poirot.

- Semmit - mondta Rosamund Darnley.

8

Körülbelül egy óra múlva Hercule Poirot megérkezett annak az ösvénynek a legmagasabb pontjára, amely a Sirály-öbölbe vezetett. Valaki ült a parton. Vékony kis alak volt, vörös blúzban és sötétkék shortban.

Poirot leereszkedett az ösvényen, óvatosan lépegetett elegáns, szűk cipőjében.

Linda Marshall hirtelen hátravetette fejét. Poirot úgy vette észre, hogy kissé össze is rezzent.

A lány tekintete, amint Poirot közel ért hozzá, és óvatosan lebecsátkozott mellé a fővenyre, egy csapdába jutott állat gyanakvásával és éberségével pihent rajta. Poirot fájó szívvel ébredt annak a tudatára, milyen fiatal és sebezhető ez a lány.

- Mi az? - mondta Linda. - Mit akar tőlem? Hercule Poirot egy-két percig nem válaszolt, aztán azt mondta:

- A minap azt mondta a rendőrfőnöknek, hogy kedvelte a mostohaanyját, és hogy ő is kedves volt magához.

- No és?

- Ez nem volt igaz, ugye, Mademoiselle?

- De igen.

- Lehet, hogy a mostohája a cselekedeteiben nem volt barátságatlan ön iránt - mondta Poirot -, ezt megengedem. De maga nem kedvelte... Ó, nem, azt hiszem, nagyon is idegenkedett tőle. Ez elég nyilvánvaló volt.

- Talán nem szerettem valami nagyon - mondta Linda. - De ezt mégsem lehet elmondani valakiről, aki már halott. Nem volna illendő.

Poirot sóhajtott.

- Erre az iskolában tanították? - kérdezte.

- Nagyjából igen.

- De ha valakit meggyilkoltak - mondta Hercule Poirot -, fontosabb, hogy az igazságot mondjuk, mint azt, ami illik.

- Maga - mondta Linda -, biztosan nem azt mondaná, ami illendő, hanem azt, ami igaz.

- Azt mondanám, és azt is mondom. Az a feladatom, tudja, hogy megtaláljam, ki ölte meg Arlena Marshallt.

- De én szeretném elfelejteni az egészet - suttogta Linda. - Oly borzasztó minden!

- De nem tud feledni, ugye? - kérdezte Poirot gyengéden.

- Biztosan valami bestiális örült gyilkolta meg...

- Nem - mormolta Poirot -, nem hiszem, hogy egészen így lett volna a dolog.

Linda visszatartotta a lélegzetét.

- Úgy beszél, mintha tudná, hogy ki a gyilkos?

- Talán tudom is... - mondta Poirot, szünetet tartott, majd folytatta: - Megbízik bennem, gyermekem, és elhiszi, hogy minden tőlem telhető el fogok követni azért, hogy segítsek magán keserves megpróbáltatásai közepette?

Linda felugrott.

- Semmiféle megpróbáltatásban nincs részem - mondta. - Semmiben nem szorulok a segítségére! Nem is értem, hogy miről beszél.

- Gyertyákról... - mondta Poirot, és közben figyelte a lányt.

Rettenetes félelem tükröződött Linda szemében.

- Többet egy szavát sem akarom hallani - kiáltotta Linda. - Nem akarom!

Végigszaladt a parton, gyorsan szökellve, mint a fiatal gazella, aztán szinte végigröpült a cikcakkos ösvényen.

Poirot megrázta a fejét. Aggodalmas és meggyötört volt a tekintete.

Colgate felügyelő beszámolt a rendőrfőnököknek.

- Rábukkantam valamire, uram, ami elég nagy szenzáció. Mrs. Marshall pénzéről van szó. Tárgyaltam róla az ügyvédekkel. Mondhatom, nagy megrendülés volt a számukra. Most már van bizonyítékom a zsarolási históriára. Emlékszik még arra, hogy az öreg Erskine ötvenezer fontot hagyományozott Mrs. Marshallnak. No, hát ebből alig maradt több, mint tizenötezer.

A rendőrfőnök füttyentett.

- És mi lett a többivel?

- Ez az érdekes, uram. A hagyatékból Mrs. Marshall időnként nagyobb összegű készpénzt vagy kereskedelmi forgalomba bocsátható kötvényeket vett fel, és ezt maga juttatta el valakinek, akinek a kilétét nem akarta felfedni. Bizony ez szabályos zsarolásra vall.

A rendőrfőnök bólintott.

- Feltétlenül annak látszik. A zsaroló pedig itt van ebben a szállodában. Ami annyit jelent, hogy a három férfi, Barry, Lane vagy Blatt egyike. Van valami új adata róluk?

- Semmi határozott, uram. Barry őrnagy valóban nyugalmazott katonatiszt, amint állítja. Egy kis bérelt lakásban lakik, nyugdíjat kap, és részvényekből származó kisebb jövedelme van. Az utolsó évben azonban nagyon jelentékeny összegeket fizetett be a folyószámlájára.

- Ez sokatígérően hangzik. S mivel magyarázza?

- Azt mondja, hogy lóversenyen nyerte. Az viszont kétségtelenül igaz, hogy minden nagyobb versenyen kint van. Fogadásait a versenyen köti, erről nincs semmiféle könyvelése.

A rendőrfőnök bólintott.

- Nehéz volna az ellenkezőjét bizonyítani - mondta. - De elfogadható magyarázat.

Colgate folytatta.

- Itt van aztán Stephen Lane nagytiszteletű úr. Ő anyagilag rendben van, Surreyben él egy faluban. Betegség miatt egy évvel ezelőtt lemondott az állásáról. Betegsége olyan fokig rosszabbodott, hogy kénytelen volt zárt intézetbe vonulni. Több mint egy évig ott tartózkodott.

- Ez érdekes - mondta Weston.

- Igen, uram. Megpróbáltam a kezelőorvosából annyit kizsedni, amennyit csak lehetett, de hát tudja, milyenek ezek a dokik. Nehéz belőlük kihúzni valami értelmes dolgot. De amennyire ki tudtam venni a szavaiból, a nagytiszteletű úr mániája az ördöggel volt kapcsolatos, különösen az asszony képében megjelenő ördöggel, a bíborba és skarlátba öltözött asszonnyal, Babilónia paráznájával.

- Hm - mondta Weston. - Volt már precedensünk ilyen esetben arra, hogy a beteg gyilkosságra vetemedett?

- Hogyne, uram. Véleményem szerint azzal mindenesetre számolnunk kell, hogy Stephen Lane esetleg gyilkos. A megboldogult Mrs. Marshall igazán nagyon jó példája volt annak, amit egy pap bíborba öltözött néembernek nevezne, vörös volt a haja, aztán a viselkedése meg minden egyéb. Úgy gondolom, lehet, hogy Lane istentől nyert megbízatásának tekintette, hogy elintézte. Persze, csak akkor, ha igazán dilis.

- De a zsarolási elmélethez semmi köze sincs?

- Nincs, uram. Lane teljesen ártatlan a zsarolásban. Van egy kevés magánvagyon, nem nagyon sok, de a pénze alig szaporodott az utóbbi időben.

- És mit tudott meg arról, merre járt a gyilkosság napján?

- Lane állítását senki se tudja igazolni. Senki sem emlékszik arra, hogy találkozott volna egy pappal a dülőutakon. Ami a templom látogatókönyvét illeti, az utolsó bejegyzés három nappal előbbi keltezésű, mint Lane-é, két hét óta pedig senki ki se nyitotta a könyvet. Mi sem lett volna könnyebb a pap számára, mint hogy akár egy, akár több nappal előbb átmenjen, és 25-ével dátumozza a bejegyzést.

Weston bólintott.

- Hát a harmadik férfi? - kérdezte.

- Horace Blatt? Szilárd meggyőződés, uram, hogy vele valami nincs rendben. A jövedelmi adóját jóval nagyobb összeg után fizeti, mint amennyit vas- és fémáru üzlete forgalmaz. Lehet, hogy ki tudna agyalni valami értelmes magyarázatot, hogy mi miért van kockázatos tőzsdeügyletei vannak, meg részesedése egy-két

homályos üzletben. Szóval lehetnek bizonyos elfogadható magyarázatok, de ez mit sem változtat azon a tényen, hogy Blatt most már évek óta ismeretlen forrásokból származó igen jelentékeny bevételeket vág zsebre.

- Szóval - mondta Weston -, az az elképzelése, hogy Mr. Horace Blatt hivatalos és nagy sikerrel működő zsaroló?

- Vagy erről van szó, uram, vagy a kábítószeréről. Beszéltem róla Ridgeway főfelügyelővel, aki a kábítószerosztályt vezeti a rendőrségen, és ő nagyon érdeklődött az ügy iránt. Azt mondja, igen jelentős mennyiségű heroint csempészték be az utóbbi időben. Az elosztóknak már a nyomában vannak, sőt többé-kevésbé azt is tudják, ki irányítja a dolgokat, de az mind ez ideig talány előttük, hogy miképpen kerül az áru Angliába.

- Ha ennek a Mrs. Marshallnak a halála abból származik - mondta Weston -, hogy akár ártatlanul, akár másképpen belekeveredett ebbe a kábítószer-rumliba, akkor jobban tesszük, ha az egész ügyet átadjuk a Scotland Yardnak. Ez az ő dolguk. Mit szól hozzá?

- Attól tartok, uram, hogy igaza van - válaszolta Colgate felügyelő nem minden sajnálkozás nélkül. - Ha kábítószeréről van szó, akkor a Yarra tartozik az ügy.

- Pedig - mondta Weston egy-két percnyi gondolkodás után -, ez látszik a legvalószínűbb magyarázatnak. Colgate borúsán bólogatott.

- Hát igen. Marshall nincs belekeverve az ügybe, bár kaptam róla is egy-két információt, amely nem lenne haszontalan, ha az alibije nem volna annyira rendben. Úgy látszik, hogy a vállalata a tönk szélén áll. Nem ő tehet róla, a cégtársa sem, az egész a múlt évi válság meg az általános kereskedelmi és pénzügyi pangás következménye. Viszont Marshall úgy tudta, hogy ötvenezer font kerül a birtokába, ha a felesége meghal, s ötvenezer font e percben nagyon értékes lett volna a számára.

Sóhajtott.

- De nagy kár, hogy itt van valaki, akinek két tökéletes indítéka van a gyilkosságra, és bizonyíthatóan még sincs semmi köze az egész üggyhez!

Weston mosolygott.

- Fel a fejjel, Colgate. Még van rá lehetőségünk, hogy kitüntessük magunkat. Itt van a zsarolás, aztán a dilis lelkész, bár én magam azt hiszem, a kábítószeres megoldás a legvalószínűbb. - Még hozzátette: - És ha a kábítószerrel üzérkedő banda valamelyik tagja intézte el Mrs. Marshallt, akkor is rendkívül hasznos szolgálatot teszünk a Scotland Yardnak a kábítószer-probléma megoldásában. Akárhogy és akármerről is nézzük a dolgot, eddig sincs okunk szégyenkezni a munkánk miatt.

Colgate arcán akaratlanul is mosoly villant át.

- Hát így állunk, uram - mondta. - Hadd mondjam el még azt, hogy nyomoztam annak a levélnek az írója után is, amelyet az asszony szobájában találtunk. Arról a bizonyosról beszélek, amelynek J. N. volt az aláírása.

Avval már nincs mit tenni. Az írója kint van Kínában, teljes biztonságban. Ugyanaz az alak, akiről Miss Brewster is beszélt. Hitvány egy fiatalember volt. Nyomoztam Mrs. Marshall többi barátja után is, de eredménytelenül. Ami adatot csak meg lehetett szerezni, uram, azt megszereztük.

- Akkor hát - mondta Weston -, a továbbiak már rajtunk állnak. - Szünetet tartott, aztán megkérdezte. - Nem látta mostanában belga kollégánkat? Értésült arról, amit nekem most elmondott?

Colgate széles vigyorgással felett:

- Fura kis bogár az, nem? Tetszik tudni, mit kérdezett tőlem tegnapelőtt? Hogy milyen részletes adatokat tudnék neki mondani az utolsó három év olyan gyilkosságairól, amelyek során az áldozatot megfojtották?

Weston ezredes felegyenesedett.

- Csakugyan ezt kérdezte? Vajon mire?... - Megállt, rövid szünetet tartott. - Mit is mondott, mikor ment Stephen Lane nagytiszteletű úr abba a zárt intézetbe?

- Húsvétkor múlt egy éve.

Weston ezredes gondolataiba merült.

- Emlékszem egy esetre - mondta. - Egy fiatal nő holttestét találták meg Bagshot közelében. Azzal ment el, hogy valahol találkozik a férjével, aztán soha többet nem látták viszont. És ott történt az, amit az újságok úgy neveztek: Gyilkosság a bozótban. Mindkettő Surreyben volt, ha jól emlékszem.

Pillantása találkozott a felügyelőével.

- Surreyben? - mondta az. - Szavamra, uram, csodálatosan egyezik. Ugyan, ki tudja?...

Hercule Poirot a sziget csúcsán ült, a gyepen.

Kevéssel odább, a balján volt annak a vaslétrának az utolsó foka, amely a Pixy-öbölbe ereszkedett. A létra csúcsának közelében egy csomó nyers sziklakő volt, amelyek könnyen szolgálhattak rejtekhelyül bárkinek, akinek az volt a szándéka, hogy lebecsátkozzék az alanti partra. A part maga kevésbé volt látható fentről, mert a szikla szinte egészen elfedte.

Poirot elgondolkozva ingatta a fejét.

Kirakós játékának darabkái lassan egybeilleszkedtek.

Gondolatban minden egyes darabot megvizsgált, mintha különálló egészek lettek volna.

Egy délelőtt a strandon, néhány nappal Arlena Marshall halála előtt.

Egy, két, három, négy, öt különféle megjegyzés, amelyet azon a délelőttön hallott.

Bridzs-parti az egyik este. Ő, Patrick Redfern és Rosamund Darnley játszanak, Christine lerak, ezért kísétál a szobából, közben kihallgat egy bizonyos beszélgetést. Vajon ki volt még akkor a hallban? És ki volt távol?

A büntett előtti este. Beszélgetése Christine-nel a sziklán és az a jelenet, amelynek a szálloda felé vezető úton tanúja volt.

Gabrielle 8.

Egy olló.

Egy törött pipaszár.

Az ablakon kidobott üveg.

Egy zöld naptár.

Egy csomag gyertya.

Egy tükör és egy írógép.

Egy motring bíborszínű fonál.

Egy lány karórája.

A lefolyón elcsurgó fürdővíz.

S ezeknek az egymáshoz nem tartozó részeknek mind a helyükre kell illeszkedniük. A lógó szálakat pedig el kell kötni.

Aztán, ha a valóságos tények elfoglalták a helyüket, jön a következő lépés: meg kell állapítani, kinek a személyében testesül meg a Gonosz a szigeten?

A Gonosz...

Egy gépelt papírlapra nézett, amelyet a kezében tartott.

Nellie Parsons - Cobham közelében találták megfojtva egy elhagyott bozótban. A gyilkosnak sohasem sikerült a nyomára jutni.

Nellie Parsons?

Alice Corrigan.

Alice Corrigan halálának körülményeit igen figyelmesen olvasta el.

Hercule Poirot a tenger felett emelkedő párkányon ült, s itt kereste fel Colgate felügyelő.

Poirot kedvelte a felügyelőt. Szerette viharvert arcát, értelmes tekintetét, lassú, megfontolt viselkedését.

Colgate felügyelő leült. A Poirot kezében tartott gépirásos papírra pillantott, aztán megkérdezte:

- Jutott valamire ezekben az ügyekben, uram?

- Igen... tanulmányoztam őket.

Colgate felkelt, odébb ment, és benézett a mellettük levő sziklafülkébe. Aztán visszajött, és azt mondta:

- Az ember nem lehet eléggé óvatos. Nem szeretném, ha kihallgatnának.

- Bölcs gondolat - mondta Poirot.

- Meg kell mondanom, Monsieur Poirot - mondta Colgate -, hogy magam is nagyon érdeklődtem ezek iránt az esetek iránt, bár talán eszembe se jutottak volna, ha maga nem kéri őket tőlem - szünetet tartott. - Különösen az egyik eset keltette fel az érdeklődésemet.

- Az Alice Corrigané?

- Az Alice Corrigané. - Szünetet tartott. - Már jártam a surreyi rendőrségen e miatt az ügy miatt, minden csínját-bínját meg akartam ismerni.

- Mesélje el, barátom, amit megtudott. Nagyon ... rendkívüli módon érdekel.

- Ezt mindjárt gondoltam. Alice Corrigan megfojtva találták Blackridge Heath-en, nem egészen tíz mérföldnyire attól a helytől, ahol Nellie Parsonst találták meg, és mindkét hely alig van tizenkét mérföldnyire Whiteridge-től, ahol viszont Mr. Lane volt a vikárius.

- Mondjon még részleteket Alice Corrigan haláláról - kérte Poirot.

- A surreyi rendőrség először még nem talált kapcsolatot az ő és Nellie Parsons halála között - mondta Colgate. Ez azért volt, mert a férjét pécézték ki tettesnek. Nem egészen értem, hogy miért, azon túl, hogy volt benne valami olyan tulajdonság, amiért az újságok egyeseket "titokzatos ember"-nek neveznek: szóval hogy voltaképpen keveset tudtak róla, kicsoda és honnan jött. Alice Corrigan a szülei akarata ellenére ment hozzá, volt egy kevés saját pénze, aztán életbiztosítást kötött a férje javára, persze ez később mind alkalmas volt arra, hogy a gyanút ráterelje, tudja, hogy van ez. Ugye?

Poirot bólintott.

- De mikor aztán a pusztá tényekre került a sor, a férj ártatlansága tökéletesen bebizonyosodott. A holttestet egy turistanő fedezte fel, ismeri ezt a típust: jól megtermett, erős, és nadrágban jár. Az illető teljesen megbízható és szavahihető tanú volt, tornatanárnő az egyik lancashire-i iskolában. A holttest megtalálásának még a pontos idejét is feljegyezte, pontosan negyed öt volt, és megállapította, hogy a nő még csak rövid ideje halt meg, alig tíz perce. Ez meglehetősen egyezett a rendőrorvos véleményével, aki a tetemet háromnegyed hatkor vizsgálta meg. A tanárnő mindent érintetlenül hagyott, és árkon-bokron keresztül Bagshotba gyalogolt a rendőrállomásra, ahol jelentést tett a halálesetről. Na már most három órától négy óra tíz percig Edward Corrigan vonaton ült, amely Londonból hozta vissza. Ugyanis bizonyos dolgok elintézése végett még reggel felutazott Londonba. Erre négy tanúja volt, akik vele együtt utaztak. Az állomáson beszállt a helyi autóbuszba, itt is vele tartott kettő az útitársai közül. A Fenyő-órom kávéháznál szállt le, ahol megbeszélésük szerint találkoznia kellett volna a feleségével, hogy együtt teázzanak. Az idő akkor négy huszonöt volt. Megrendelte a teát mindkettőjük számára; de azt mondta, csak akkor szolgálják fel, ha már az asszony is megérkezett. Aztán kisétált a kávéház elé, és várta a feleségét. Amikor még öt óraker sem bukkant fel, kezdett aggódni, arra gondolt, hogy talán kibicsaklott a bokája. Úgy egyeztek meg, hogy az asszony a faluból a lápon át begyalogol a kávéházig, onnan aztán autóbuszon mennek haza együtt. A Cézár Berek nincs nagyon messze a kávéháztól, és így általában azt hiszik, hogy az asszony, mert különben korán érkezett volna, leült, hogy egy darabig gyönyörködjen a kilátásban, mielőtt továbbmegy, s azalatt valami csavargó vagy örült egy óvatlan pillanatban megközelítette és rárontott. Mikor már a férj minden gyanú alól mentesült, akkor persze kapcsolatba hozták Alice Corrigan esetét a Nellie Parsonséval, azzal a kissé hóbortos szolgálóéval, akit megfojtva találtak a marleyi bozótban. Úgy döntöttek, hogy mindkét bünt ugyanaz az ember követte el, de a tettes eltűnt, felszívódott, üthették bottal a nyomát!

Szünetet tartott, aztán lassan folytatta:

- Most pedig itt van ez a harmadik megfojtott nő, és ugyancsak itt van helyben egy bizonyos úriember, akit nem akarunk megnevezni.

Nem beszélt tovább.

Apró, ravasz szeme Poirot-ra szegeződött. Reményteljes várakozásba merült.

Poirot szája megmozdult. Colgate felügyelő előrehajolt.

- Nagyon nehéz megállapítani, hogy melyik rész tartozik a takaróhoz, melyik a macska farkához - mormogta Poirot.

- Hogyan? - kérdezte Colgate megütközve.

- Bocsánatot kérek - mondta tüstént Poirot. - A saját gondolataim menetét követtem.

- De mi volt ez a takaróval és a macskával?

- Semmi, egyáltalán semmi. - Poirot szünetet tartott. - Mondja csak, Colgate felügyelő, ha valakiről az volna a gyanúja, hogy egyre csak hazudik, egyebet sem tesz, mint hogy állandóan hazudik, de semmi bizonyítéka nem volna az illető ellen, akkor mit tenne?

Colgate felügyelő elgondolkozott.

- Hát bizony erre nehéz válaszolni. De nekem az a véleményem, hogy ha valaki folyton csak hazudik, az a végén mindenképpen pórul jár.

Poirot bólintott.

- Igen, ez nagyon igaz. De tudja, bizonyos megállapításokat csak én tekintek hazugságnak. Azt gondolom, hogy

hazugság, de nem tudom ezt teljes bizonyossággal. De talán próbát tehetnénk, mégpedig egy egészen apró, alig észrevehető hazugsággal. És ha bebizonyosodnék, hogy ez hazugság, nos, akkor tudnánk, hogy a többi is mind az volt!

Colgate felügyelő kíváncsian nézett Poirot-ra.

- Az ön gondolkozása, uram, igen sajtáságos. De azt kell mondanom, hogy a végén mindig helyesnek bizonyul. Ha megengedi, megkérdezném, mi bírta rá, hogy így a fajtogatókról általában felvilágosítást kérjen?

- Van egy szó - mondta lassan Poirot -, úgy hangzik, hogy: remeklés. Ez a büntett olyan, amit remeklésnek lehetne nevezni a maga nemében! Eltöprengtem azon, hogy a csiszoltsága talán arra vall, hogy nem először követik el.

- Értem - mondta Colgate felügyelő.

- Azt mondtam magamban - folytatta Poirot -, nézzük csak meg, milyen hasonló büntettek fordultak elő a múltban, és ha találunk egy olyant, amely eléggé pontosan hasonlít erre a mienkre, eh bien, hát akkor nagyon értékes nyomon indulhatunk el.

- Arra gondol, uram, hogy valaki a gyilkolásnak ugyanezt a módszerét vette újra igénybe?

- Nem, ennél többre. A Nellie Parsons halála például nem mond nekem semmit. De már az Alice Corrigané, nos, mondja csak, Colgate felügyelő, maga nem vesz észre valami szembetűnő hasonlatosságot e között a bűneset és a miénk között?

Colgate felügyelő az egész problémát újra megforgatta a fejében.

- Nem, uram -, mondta végül -, nem mondhatnám, hogy észrevettem valamit. Hacsak azt nem, hogy a férjnek mindkét esetben megingathatatlan alibije van.

- Szóval mégis észrevette? - mondta Poirot szelíden.

4

- Á, Poirot! Örülök, hogy látom. Jöjjön csak be. Éppen magára van szükségem.

Hercule Poirot engedett az unszolásnak.

A rendőrfőnök az asztalra dobott egy csomag cigarettát, egyet kivett belőle, és rágyújtott. Két szippantás között azt mondta:

- Nagyjából eldöntöttem, hogy mit teszek. De mielőtt véglegesen cselekedném, szeretném a maga véleményét hallani.

- Beszéljen, barátom - mondta Poirot.

- Úgy döntöttem - mondta Weston -, hogy a Scotland Yardhoz fordulok, és átadom nekik az ügyet.

Véleményem szerint, bár egy-két ember ellen alapos gyanú merült fel, az egész ügy sarkalatos pontja mégis a kábítószer-csempészség. Azt hiszem, teljesen világos, hogy ez a hely, a Pixy-barlang, a banda kijelölt találkozóhelye volt.

- Egyetértek önnel - mondta Poirot.

- Helyes. Afelől sincs sok kétségem, hogy ki a mi csempészünk. Horace Blatt.

Poirot ezt a megállapítást is jóváhagyta.

- Erre is alapos a gyanú - mondta.

- Úgy látom, mindketten egyformán gondolkodunk. Blatt állandóan vitorlázgatott a kis csónakjában. Néha másokat is meghívott, hogy tartsanak vele, de többnyire mégiscsak egyedül ment. Feltűnően vörös színű vitorlája volt, de a kutatás azt mutatta, hogy eldugott a hajóján fehér vitorlát is. Úgy rekonstruálom a dolgot, hogy alkalmas időben Blatt kivitorlázott egy megbeszélthelyre, ahol egy másik csónakkal találkozott, ez lehetett vitorlás vagy motorcsónak, mindegy, aztán átvette a neki szánt anyagot. Utána a Pixy-öbölben kötött ki, lehetőleg alkalmas napszakban...

Hercule Poirot elmosolyodott.

- Igen, igen, fél kettőkor. Abban az időpontban, amikor az angolok ebédelnek és biztos lehetett afelől, hogy mindenki az étteremben van. A sziget magánterület. Nem olyan hely, ahová kívülállók kirándulhatnak. A vendégek néha délutánonként átmennek teázni a Pixy-öbölbe, amikor a nap éri, de ha a szabadban óhajtják elkölteni az elemőzsiájukat, akkor inkább valahová messzebb rándulnak ki, a mezőkre, sok mérfölddel arrébb. A rendőrfőnök bólintott.

- Tökéletesen így van - mondta. - Mindezek figyelembevételével Blatt kikötött az öbölben, az anyagot pedig

elrejtette a barlangban, azon a bizonyos párkányon: Az már aztán másvalakinek a feladata volt, hogy kellő időben érte menjen és megtalálja.

- Emlékszik még, hogy a gyilkosság napján egy pár idejött a szigetre ebédelni? - mormolta Poirot. - Például ők is átvehették volna ilyenformán a kábítószer. Nyári utasok, akik átjönnek a lápi szállodából vagy St. Looból a Csempészek Szigetére. Bejelentik, hogy ebédelni akarnak, előbb azonban körsétát tesznek a szigeten. Milyen könnyen lebecsátkozhatnak a partra, magukhoz veszik a szendvicses dobozt, beteszik, hová is tehetnék máshová? Madame strandtáskájába, ami mindig nála van, aztán ebédelni visszatérnek a hotelbe, talán kicsit megkésve, mondjuk csak tíz perccel kettő előtt, de hát legalább kiélvezték a sétájukat, amíg mindenki más az ebédlőben volt.

- Igen - mondta Weston -, mindez elég valószínű. Ezek a kábítószerrel foglalkozó bandák rendkívül kíméletlenek. Ha valaki beléjük botlik, és megneszel valamit a dolgaikból, hát nem csinálnak lelkiismereti kérdést abból, hogy az illetőt elhallgattassák. Én ebben az irányban keresem Arlena Marshall halálának a magyarázatát. Lehetségesnek tartom, hogy azon a délelőttön Blatt ott járt az öbölben, és éppen akkor dugta el a csempészárut. Még aznapra várta a cinkosait, hogy érte jöjjenek. Arlena akkor érkezik a tutajon, és látja, amint Blatt a dobozával bemegy a barlangba. Megkérdezi, mit csinál, mire Blatt ott helyben megöli, aztán amilyen gyorsan csak tudja, elhordja az irháját.

- Az a végleges és megingathatatlan véleménye, hogy Blatt a gyilkos? - kérdezte Poirot.

- A legvalószínűbb megoldásnak találom. Persze lehetséges, hogy Arlena már hamarabb az igazság nyomára jutott, szólt róla valamit Blattnek, aztán a bandának valamelyik más tagja csalta el egy mondvacsinált találkára, ahol elintézte. Mint mondom, a leghelyesebbnek azt tartom, ha az egész ügyet átadjuk a Scotland Yardnak. Nekik lényegesen jobb lehetőségeik vannak arra, mint nekünk, hogy Blatt kapcsolatát a bandával bebizonyítsák.

Hercule Poirot elgondolkozva bólogatott.

- Helyesnek tartja a szándékomat? - kérdezte Weston.

Poirot még mindig gondolataiba merült.

- Lehet - mondta végül.

- Az ördögbe is, Poirot, tartogat még valami meglepetést, vagy sem?

- Talán tartogatok, de vajon vannak-e bizonyítékaim? - kérdezte Poirot komoran.

- Tudom - mondta Weston -, hogy magának és Colgate-nek másféle elgondolásaik is vannak. A magam részéről kicsit fantasztikusnak találom őket, de kénytelen vagyok elismerni, hogy lehet bennük valami. De még ha igazuk volna is, akkor is azt hiszem, az egészügy a Scotland Yardra tartozik. Majd mi tájékoztatjuk őket a tényekről, a továbbiakban pedig együtt dolgozhatnak a surreyi rendőrséggel. Érzésem szerint ebben az ügyben nem vagyunk illetékesek, mert az egész nem eléggé helyhez kötött.

Megállt.

- Nos, mi a véleménye, Poirot? Maga szerint mit kellene tennünk?

Poirot szinte elveszett a gondolataiban. Végre azt felelte:

- Én tudom, hogy mit szeretnék tenni.

- Mit, ember?

- Kirándulni - mormolta Poirot.

Weston ezredes csak bámult rá.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

1

- Kirándulni szeretne, Monsieur Poirot?

Emily Brewster úgy bámult rá, mintha Poirot elvesztette volna az eszét.

- Nagyon gyalázatosnak találja a gondolatot, ugye? - kérdezte lekötélő nyájassággal Poirot. - De az én véleményem szerint az ötlet csodálatos. Valami mindennapira, megszokottra van szükségünk, hogy helyreállítsuk az élet normális rendjét. Rettentően szeretném látni Dartmoort. Az idő is remek. Hogy is mondjam csak? - mindenki fel fog vidulni ettől a kirándulástól! Kérem, legyen a segítségemre ebben a dologban, és beszéljen rá mindenkit.

Az ötletnek azonban váratlan sikere volt. Kezdetben mindenki aggályoskodott, de aztán kénytelen-kelletlen

beismerte, hogy talán mégsem olyan rossz ötlet.

Arra nem is gondoltak, hogy Marshall kapitányt is hívják. A kapitány bejelentette, hogy a kirándulás napján Plymouthba kell mennie. Mr. Blatt lelkesen csatlakozott a társasághoz. Feltette magában, hogy ő lesz a kirándulás életadó lelke. Rajta kívül Emily Brewster, a Redfern házaspár, Stephen Lane, a Gardener házaspár - akiket sikerült rábeszélni, hogy tadják meg tartózkodásukat egy nappal -, aztán Rosamund Darnley és Linda csatlakozott a kirándulókhoz.

Poirot ékesszólóan ecsetelte Rosamund előtt, milyen előnyös lesz Linda számára, ha valami elvonja a figyelmét önmagáról. Ezzel Rosamund egyetértett.

- Teljesen igaza van - mondta. - Túlságosan nagy volt a megrázkódtatás egy ilyen korú gyerek számára.

Roppant ingerlékeny is tette.

- Ez eléggé természetes, Mademoiselle. De ebben a korban az ember még könnyen felejt. Beszélje rá, hogy tartson velünk. Tudom, hogy meg tudja tenni.

Barry őrnagy a leghatározottabban visszautasította a meghívást. Azt mondta, nem szeret kirándulni.

- Millió csomagot, kosarat kell vinni - mondta -, amellet még pokolian kényelmetlen is az egész. Jobb szeretek asztalnál ülve étkezni.

A társaság tíz óraker gyülekezett. Három autót rendeltek. Mr. Blatt jókedvűen hangoskodott, és az idegenvezetők modorát utánozta.

- Erre, csak erre, hölgyeim és uraim! Itt a beszállás Dartmoor felé! Hanga és áfonya, tejszín és fegyencek. Hozzák el a feleségüket, uraim, vagy a helyettesét! Mindenkit örömmel látunk! Garantált kilátás! Tessék, tessék, folyvást!

Rosamund Darnley az utolsó percben jött le, arcán aggodalom tükröződött.

- Linda nem jön - mondta. - Azt mondja, borzasztóan fáj a feje.

- Akkor meg éppen valóságos gyógyszer lesz a számára, ha velünk tart! - kiáltotta Poirot. - Kérem, Mademoiselle, beszélje rá!

- Hiába - mondta Rosamund határozottan. - Ez a feltett szándéka. Adtam neki aszpirint és ágyba fektettem. - Talán a legjobb volna - folytatta habozva -, ha én is otthon maradnék.

- Ehhez nem járulhatok hozzá, drága hölgyem, egyáltalán nem járulhatok hozzá! - kiáltotta Mr. Blatt, és tréfásan megragadta Rosamund karját. - La haute Mode meg kell hogy tiszteljen jelenlétével. Visszautasítást nem fogadunk el! Őrizetbe vettem, haha! Dartmoori fogságra van ítélve.

Erős kézzel az első autóhoz vezette Rosamundot. A lány sötét pillantást vetett Hercule Poirot-ra.

- Én Lindával maradok - mondta Christine Redfern. - Igazán nagyon szívesen teszem.

- Csak gyere, Christine - mondta Patrick.

- Nem, nem, elvárjuk, hogy velünk jöjjön - mondta Poirot. - Akinek a feje fáj, annak jobb, ha egyedül marad. Jöjjön, hadd indulhassunk.

A három autó elindult. Először az igazi Pixy-barlangba hajtottak, Sheepstorba, és roppant sokat mulattak, amíg a bejáratát keresték, aztán végül egy képes levelezőlap segítségével meg is találták.

A nagy sziklaköveken bizonytalan járás esett, úgyhogy Hercule Poirot meg sem kísérelte. Elnéző jóindulattal figyelte, hogyan ugrál Christine Redfern egyik kőről a másikra, és az sem kerülte el a figyelmét, hogy a férje mindig a nyomában van. Rosamund Darnley és Emily Brewster is részt vett a bejárat keresésében, bár az utóbbi egyszer elcsúszott, és a bokája kibicsaklott. Stephen Lane fáradhatatlan volt, hosszú, vékony alakja csak úgy forgott és tekergett a sziklák között. Mr. Blatt megelégedett azzal, hogy egy darabig elkísérte a keresőket, és bátorítóan kiáltozott feléjük, aztán minden irányból lefényképezte őket.

Gardenerék és Poirot békésen üldögéltek az út mentén, miközben Mrs. Gardener hangja monologikus megnyilatkozásának kellemes egyenletességével zsongott, és ezt a zsongást csak időközönként szakította félbe hitvestársának engedelmes "Igen, édesem"-je.

- És amit mindig is gondoltam, Monsieur Poirot, és ebben Mr. Gardener véleménye is egyezik az enyémmel, az ilyen gyorsfényképek néha igen bosszantóak lehetnek. Hacsak nem baráti körben veszik fel őket. Ennek a Mr. Blattnek semmi iránt sincs érzéke. Egyszerűen odamegy mindenkihez és agyonbeszéli, aztán lefényképezi, és ez, amint meg is jegyeztem már Mr. Gardenernek, nagyon rossz modorra vall. Ezt mondtam, Odell, nem igaz?

- Igen, édesem.

- Itt van például az a csoportkép, amelyet akkor csinált, mikor a parton ültünk. No jó, rendben van, de azért mégis szólhatott volna előbb. Így viszont Miss Brewster éppen akkor kelt fel, amikor elcsattintotta a masinát, és ugyancsak furcsán fest a képen.

- De még milyen furcsán - mondta derűs mosollyal Mr. Gardener.

- És erre Mr. Blatt még széltében, hosszában osztogatja a másolatokat a képről, de azt meg se kérdi, hogy mit szólunk hozzá. Észrevettem, hogy egyet magának is adott, Monsieur Poirot.

Poirot bólintott.

- Nagyra értékelem azt a csoportképet - mondta.

Mrs. Gardener csak folytatta:

- Na és nézze, hogy viselkedik ma is, milyen hangos, zajos és közönséges. Borzadok tőle, ha látom. Otthon kellett volna hagynia ezt az embert, Monsieur Poirot.

- Sajnos, Madame, az nagyon nehéz lett volna - mormogta Poirot.

- Biztosan, mert ez az ember mindenhová betolakszik. Nincs bőr a képén.

Ebben a percben odalentről hangos örömrivalgás jelezte, hogy felfedezték a barlang bejáratát.

Ezután a társaság Hercule Poirot vezetésével máshová hajtott. Amikor a kocsik megálltak, a társaság kiszállt, és végighaladtak egy hangával borított domboldalon. Csakhamar elragadó helyre értek egy folyócska mentén.

A folyócskán keskeny deszkahíd vezetett át, és Mr. Gardener meg Poirot rávette Mrs. Gardenert arra, hogy a hídon átmenve velük együtt letelepedjék azon a pompás hangás tisztáson, ahol nem voltak tüskés reketyebokrok, s ideális táborozóhelyként kínálkozott a magukkal hozott elemózsia elfogyasztására.

S miközben Mrs. Gardener véget nem érően számolt be arról, hogy mit érzett akkor, amikor a deszkahídon áthaladt, végre ő is helyet foglalt a társaság tagjai között. Hirtelen fojtott kiáltást hallottak.

Mindenki elég könnyen kelt át a hídon, csak Emily Brewster állott a hídul használt deszka közepén, csukott szemmel, ide-oda ingadozva.

Poirot és Patrick Redfern a segítségére siettek.

- Köszönöm, köszönöm - mondta restelkedve Miss Brewster. - Elnézést kérek. Sohasem volt erős oldalam a folyóvízen való átkelés. Elszédülök. Micsoda butaság.

Kirakták az ételt, és hozzáláttak az evéshez.

Az érdekelték tulajdonképpen mindannyian titkos csodálkozással vették tudomásul, mennyire élvezik ezt a mai közbizalmat. Talán azért, mert lehetőséget nyújtott arra, hogy kimenekülhessenek a gyanú és rettegés atmoszférájából. Itt, ahol a víz csobogott, a levegő lágy tözegillatot lehelt, páfrány és hanga kápráztatott meleg színeivel, a gyilkosság és a rendőri vallatások, gyanúsítások világa úgy elmosódott, mintha soha nem is létezett volna. Még Mr. Blatt is elfelejtette, hogy ő a társaság életadó lelke. Ebéd után egy kissé távolabb vonult, hogy aludjék egyet, és hamarosan alig hallható horkolás jelezte, hogy üdítő öntudatlanságba merült.

Amikor a társaság felkerekedett, és összeszedte a kosarakat, mindannyian hálatelten köszönték meg Hercule Poirot-nak a jó ötletet, és gratuláltak hozzá.

A nap már lemenőben volt, amikor visszatértek a szűk, kanyargó dűlőutakon át. A Leathercombe Bay fölött emelkedő domb csúcsáról egy villanásnyi ideig láthatták a szigetet a rajta emelkedő fehér szállodával.

Az alkonyi nap fényében békésnek és ártalmatlannak látszott.

Mrs. Gardener, aki ezúttal kivételesen nem volt beszédes kedvében, felsóhajtott, és azt mondta:

- Igazán nagyon köszönöm, Monsieur Poirot. Úgy megnyugodtam. Csodálatos volt.

2

Megérkezésükkor Barry őrnagy üdvözölte őket elsőnek.

- Halló! - mondta. - Kellemes volt?

- Nagyon - felelte Mrs. Gardener. - El sem tudom mondani, milyen szép volt a lápvidék. Olyan angolos, olyan régivilágbeli. A levegő pompás, erőt adó. Szégyellheti magát, hogy ilyen lusta és otthon maradt.

Az őrnagy csak kuncogott.

- Már én ahhoz öreg vagyok, hogy ott rostokoljak a mocsárban, és szendvicseket majszoljak.

A szállodából egy szobalány futott ki. Egy percig habozott, aztán gyorsan Christine Redfern felé tartott.

Hercule Poirot felismerte: Gladys Narracott volt. A szobalány beszéde gyors volt és kapkodó.

- Bocsánatot kérek, asszonyom, hogy zavarom, de nagyon aggaszt a fiatal hölgy, Miss Marshall. Éppen most vittem fel a szobájába a teáját, de nem tudtam felébreszteni és... és különben is olyan furcsa...

Christine tehetetlenül nézett körül. Poirot azonnal mellette termett.

Megragadta Christine könyökét, és azt mondta:

- Felmegyünk és megnézzük.

Felsiettek a lépcsőn, és végighaladtak a Linda szobájához vezető folyosón.

Csak egy pillantást kellett vetni a lányra, és tüstént meggyőződhetek róla, hogy nagy baj van. Linda arcának színe egészen különös volt, a lélegzete pedig alig-alig hallatszott.

Poirot megérintette a lány pulzusát. Ugyanakkor észrevette, hogy az éjjeliszekrény lámpájához egy boríték támaszkodik. Neki, Poirot-nak volt címezve.

Most Marshall kapitány jött be gyors léptekkel a szobába.

- Mi az? - kérdezte. - Mi van Lindával?

Christine Redfern ijedten, fojtottan felzokogott. Hercule Poirot visszafordult az ágytól, és odaszólt Marshallnak:

- Kerítsen orvost, amilyen gyorsan csak tud. Csak félek - nagyon félek -, hogy talán már késő lesz.

Elvette a levelet, és felszakította a borítékot. Néhány sor hullott ki belőle Linda mesterkélt, iskolás írásával.

Azt hiszem, ez a legjobb kiút. Kérje meg apát, hogy próbáljon megbocsátani nekem. Én öltem meg Arlenát. Azt hittem, utána boldog leszek, de nem lettem. Mindenért bocsánatot kérek.

3

A hallban gyűltek össze mindannyian, Marshall, a Redfern házaspár, Rosamund Darnley és Hercule Poirot. Ott ültek csendben, és várahoztak.

Kinyílt az ajtó, és belépett dr. Neadson.

- Minden tölem telhetőt megtettem - mondta kurtán. -Lehet, hogy átvészeli, de kötelességemnek tartom megmondani, hogy nincs rá sok remény.

Megállt, Marshall, akinek az arca merev volt, szeme pedig fagyosan kék, azt kérdezte:

- És hogy került a mérég a lányomhoz?

Neadson újra kinyitotta az ajtót, és intett valakinek.

A szobalány jött be. Sírt.

- Mondja csak el itt, hogy mit látott - szólt Neadson.

- Sohasem hittem volna - mondta a lány szipogva -, soha, egy percig sem, hogy valami nincs rendben, habár a fiatal hölgy viselkedése nagyon különös volt. - Az orvos alig észrevehető türelmetlenkedő mozdulatot tett, ettől a szobalány mindjárt rájött arra, hogy hol kezdje a mondókáját. - A kisasszony a másik hölgy szobájában volt, Mrs. Redfernében. Az önében, asszonyom. A mosdónál állt, egy kis üveget vett magához. Nagyon megrezzent, amikor én beléptem, és magam is azt gondoltam, hogy furcsa, hogy a hölgy szobájából visz el valamit a kisasszony, no de azt gondoltam, biztosan olyasmit, amit a hölgy kölcsönkért. A kisasszony csak annyit mondott: "Éppen ezt kerestem", azzal kiment.

Christine csak suttogni tudott, amikor megszólalt:

- Az altató tablettám ...

- Honnan tudott róluk Miss Marshall? - kérdezte az orvos majdnem gorombán.

- Egyszer adtam neki - mondta Christine. - A gyilkosság napjának estéjén. Linda panaszkodott, hogy nem tud aludni. Még emlékszem, hogy azt kérdezte: "Egy elég lesz?", mire én azt feleltem, hogy persze, ez a szer nagyon erős, még óvtak is attól, hogy kettőnél többet vegyek be belőle.

Neadson bólintott.

- A lány biztosra ment - mondta. - Hatot vett be.

Christine újra felzokogott.

- Istenem, érzem, hogy az én hibám! El kellett volna zárnom a tablettákat.

Az orvos a vállát vonogatta.

- Bizony okosabb lett volna, Mrs. Redfern.

- Meghal... és az én hibám lesz... - mondta Christine kétségbeesetten.

Kenneth Marshall megmozdult a székében.

- Ne hibáztassa magát - mondta. - Linda tudta, hogy mit tesz. Szándékosan vette be a tablettákat. Talán, talán jobb is így a számára.

Lenézett a tenyerében tartott, gyűrött papirosra. Poirot az imént csúsztatta némán a kezébe.

- De én nem hiszek benne! - kiáltott fel Rosamund Darnley. - Nem hiszek abban, hogy Linda a gyilkos!

Lehetetlen, a bizonyítékok is mást mutatnak!

- Igen - mondta Christine mohón -, Linda nem tehetta! Biztosan csak kimerült és képzelődött.

Az ajtó kinyílt, és Weston ezredes lépett be.

- Mi a csuda van itt? - kérdezte.

Dr. Neadson kivette a levelet Marshall kezéből, és átadta a rendőrfőnöknek. Az elolvasta, és hitetlenkedve felkiáltott.

- Mi? De hiszen ez badarság... értelmetlen badarság! Lehetetlen! - Meggyőződéssel ismételte: - Lehetetlen!

Nem úgy van, Poirot?

Hercule Poirot most először mozdult meg. Lassan, szomorúan azt mondta:

- Nem, attól tartok, hogy nem lehetetlen.

- De hiszen én vele voltam, Monsieur Poirot - mondta Christine Redfern. - Vele voltam egészen háromnegyed tizenkettőig! Megmondtam a rendőrségnek is.

- A tanúvallomása igazolta a lány alibijét, ez igaz - mondta Poirot. - De min alapult ez a vallomás? Linda Marshall karóráján. Maga azonban nem tudhatja, hogy csakugyan háromnegyed tizenkettő volt-e akkor, amikor elváltak - maga csak azt tudja, hogy a lány annyit mondott. Sőt, vallomásában megerősítette, hogy érzése szerint az idő nagyon gyorsan múlt.

Christine lesújtva nézett Poirot-ra.

- Gondolkozzék csak, Madame - mondta Poirot -, amikor elhagyta a partot, gyorsan vagy lassan ment vissza a szállodába?

- Hát... azt hiszem, inkább lassan.

- Mi mindenre emlékszik még ebből az útból?

- Sajnos, nem sokra. Gondolkoztam.

- Nagyon sajnálom, hogy ezt meg kell kérdeznem - mondta Poirot -, de mégis arra kell kérnem, mondja el, mire gondolt útközben?

Christine elpirult.

- Hát... ha nagyon szükséges... Azt latolgattam, hogy elmegyek innen. Elmegyek úgy, hogy még a férjemnek se szólok róla. Éppen akkor nagyon szerencsétlen voltam.

- Ó, Christine! - kiáltotta Patrick Redfern. - Tudom, tudom...

Poirot precíz hangja azonban félbeszakította.

- Helyes. Tehát gondolatai egy igen jelentős lépés körül kavarogtak. Ilyen körülmények között azt mondhatjuk, süket és vak volt minden iránt, ami maga körül történt. Feltehetően nagyon lassan ment, és alkalomadtán meg is állt, hogy valamin eltöprengjen.

Christine bólintott.

- Milyen okos maga, Monsieur Poirot. Pontosan így volt. Mintha álomból ébredtem volna, amikor a szálló elé értem, és még rohantam is, mert azt gondoltam, hogy elkésem, de amikor megláttam az órát a hallban, rájöttem arra, hogy még bőven van időm.

- Helyes - mondta Hercule Poirot ismét. Marshallhoz fordult.

- Ismertetnem kell most önnek egyet-mást, amit a lánya szobájában találtam a gyilkosság után - mondta. - A kandallóban egy nagy massa olvasztott viasz volt, némi elégetett haj, pár szelet papír és karton, végül egy közönséges gombostű. A papír és a karton valószínűleg lényegtelen, de a másik három anyagból sok mindenre következtethettem, főleg akkor, amikor a könyvespolcon eldugva megtaláltam a helyi kölcsönkönyvtárnak egy boszorkánysággal és mágiával foglalkozó kötetét. Szinte magától nyílt ki egy bizonyos oldalon. Ez az oldal arról szólt, milyen különböző módszerekkel ölhetjük meg azt, akinek alakját viaszból megformáljuk. Így a figurát addig lehet a tűz fölött tartani, amíg meg nem olvad, vagy pedig a szíven keresztül lehet szűrni egy tűt. Utána azonnal bekövetkezik a kiszemelt áldozat halála. Később azt hallottam Mrs. Redferntől, hogy Linda ezen a napon már korán elment, és egy csomag gyertyát vásárolt, mikor pedig felfedezték, hogy mit vett, nagyon zavarba jött. A továbbiak iránt semmiféle kétségem sincs. Linda nyilván valami idomtalan figurát gyúrt a gyertyaviaszból, feltehetően fel is ékesítette egy csipetnyivel Arlena vörös hajából, csak hogy a varázslatot még hatékonyabbá tegye, aztán átszúrta a tüvel, és végül az egészet elégette úgy, hogy kartonpapírból csíkokat szaggatott, és azokat meggyújtotta.

- Amit tett, éretlen volt, gyerekes, babonás, de egy dolog mindenesetre nyilvánvalóvá vált belőle: hogy ölni akart.

- Milyen lehetősége nyílt arra, hogy ez a vágy több legyen pusztá gondolatnál? Vajon csakugyan meggyilkolhatta-e Linda Marshall a mostoháját?

- Első pillantásra úgy tűnt, hogy tökéletes alibije volt, de valójában, amint arra éppen rámutattam, az idő bizonyítékát maga Linda szolgáltatotta! Mi sem lehetett könnyebb a számára, mint hogy egy negyedórával későbbre tegye az időt, mint amennyi a valóságban volt.

- Semmi sem akadályozta Lindát abban, hogy mihelyt Mrs. Redfern magára hagyta, felkerekedjék, átvágjon a keskeny földnyelven, gyorsan leereszkedjék a létrán, találkozzék a mostohaanyjával, megfojtsa, majd a létra segítségével megint eltűnjék, még mielőtt az a csónak, amelyben Miss Brewster és Patrick Redfern ülnek, felbukkan. Ezután visszamehetett a Sirály-öbölbe, megfürödhetett és még kényelmesen vissza is térhetett a szállodába.

- Mindennek azonban két feltétele van. Egyrészt Lindának pontosan kellett tudnia azt, hogy Arlena Marshall a Pixy-öbölben lesz, másrészt fizikailag alkalmasnak kellett volna bizonyulnia a tett végrehajtására.

- Nos, ami az első feltételt illeti, ennek a lehetősége fennáll, ha éppen Linda Marshall írt levelet Arlenának más nevében. Ami a másik feltételt illeti, Linda keze igen nagy és erős. Olyan, mint egy férfié. Erejének mérlegelésénél vegyük figyelembe, hogy Linda abban a korban van, amikor az ember hajlamos a lelki zavarokra. A lelki kuszátságnak pedig nem ritkán a szokatlanul fejlett testi erő a velejárója. Még egy szempontot is figyelembe kell vennünk. Linda Marshall anyját gyilkosságért bíróság elé állították.

Kenneth Marshall felemelte a fejét.

- De felmentették - mondta dühödten.

- Felmentették - bólintott Poirot.

- Ehhez még azt fűzném hozzá, Poirot - mondta Marshall -, hogy Ruth, a feleségem ártatlan volt. Ebben tökéletesen biztos vagyok. Házáséletünk során olyan jó barátokká váltunk, hogy ebben a tekintetben nem csalódhattam. A körülmények áldozata volt.

Szünetet tartott, majd hozzátette:

- És azt se hiszem el, hogy Linda ölte meg Arlenát. Nevetséges, abszurd állítás!

- Ezek szerint - mondta Poirot -, úgy gondolja, hogy ez a levél hamisítvány?

Marshall a levél után nyúlt. Weston odaadta, Marshall figyelmesen tanulmányozta, aztán megrázta a fejét.

- Azt hiszem - mondta vonakodva -, ezt Linda írta.

- Ha pedig ő írta - mondta Poirot -, úgy csak két magyarázat lehetséges. Vagy jóhiszeműen írta, és önmagát tekintette a mostohája gyilkosának, vagy pedig azzal a feltett szándékkal írta, hogy másvalakit megvédjen, és elhárítsa a gyanút olyasvalaki felől, akit féltett.

- Rám gondol? - mondta Kenneth Marshall.

- Nem tartja lehetségesnek?

Marshall egy-két pillanatig töprengett, majd nyugodtan felelte:

- Nem, azt hiszem, ez a gondolat abszurd. Talán kezdetben Linda észrevette, hogy a gyanú rám terelődik. De most már végérvényesen tudhatta, hogy ez a vád tisztázódott, hogy a rendőrség elfogadta az alibimet, és figyelmét másfelé irányította.

- És tegyük fel, hogy nem is annyira az bírta a levél megírására, hogy önt a gyanú alól mentesítse, mint inkább az, hogy azt hitte, ön a bűnös?

Marshall csak rábámult Poirot-ra, Kurtán felnevetett.

- Ez abszurdum.

- Talán mégsem - mondta Poirot. - Hiszen tudja, hogy Mrs. Marshall halálával kapcsolatban a legkülönfélébb lehetőségek merültek fel. Itt van mindjárt az az elmélet, hogy zsarolták, hogy azon a bizonyos reggelen azért hagyta el a szállodát, hogy a zsarolóval találkozzék, és az ölte meg később. Aztán itt van az az elmélet, hogy a Pixy-öblöt és barlangot kábítószercsempészésre használták, és Mrs. Marshallt azért gyilkolták meg, mert ennek egészen véletlenül a nyomára jutott. Van még egy harmadik lehetőség is, hogy egy vallásos rajongó ölte meg. Sőt, itt van a negyedik is - ön jelentős pénzüsszeghez juthatott volna a felesége halála révén, ugye, Marshall kapitány?

- De hiszen épp most mondtam...

- Igen, igen, értem, hogy teljesen lehetetlen, hogy maga ölte volna meg a feleségét, ha tettében nem segítette senki. De tegyük fel, hogy segítőtársa volt?

- Mi az ördögre céloz?

Sikerült ezt a nyugodt embert felpiszkálni. Félig felemelkedett ültéből. A hangja fenyegetővé vált. Kemény, dühös tűz gyulladt ki a szemében.

- Arra célzok - mondta Poirot -, hogy ez a bűntett nem olyan, amit egyedül hajtottak végre. Két ember kellett az elkövetéséhez. Tökéletesen igaz, hogy egy időben nem gépelhetett leveleket, és nem lehetett az öbölben is, de

arra lett volna ideje, hogy a leveleket gyorsírásban feljegyezze, és aztán másvalakivel legépeltesse, aki a szobájában tartózkodott, amíg maga eltávozott, hogy végrehajtsa gyilkos tervét.

Hercule Poirot Rosamund Darnleyra fordította a tekintetét.

- Miss Darnley azt állítja, hogy a Napos Párkányt tizenegy óra tízkor hagyta el, és látta, hogy ön a szobájában gépel. De éppen ebben az időpontban ment fel Mr. Gardener a szállodába, hogy lehozza feleségének a hiányzó motringot. Nem látta Miss Darnleyt, nem is találkozott vele. Ez mégis figyelemre méltó. Arra mutat, hogy Miss Darnley vagy egyáltalán nem is hagyta el a Napos Párkányt, vagy pedig már sokkal korábban távozott onnan, és az idő tájt már szorgalmasan gépelt az ön szobájában. És még valami. Ön azt állítja, hogy amikor Miss Darnley benézett a szobájába negyed tizenkettőkor, látta is őt a tükörben. Csakhogy a gyilkosság napján az írógépe és minden papírja a szoba túlsó sarkában levő íróasztalon volt, míg a tükör az ablakok között függött. Ezek szerint ez az állítás nem más, mint szemenszedett hazugság. Később aztán már úgy helyezte el az írógépet, hogy a tükör alatti asztalkán legyen, és így alátámassza a meséjét, de akkor már késő volt. Nem volt kétségem afelől, hogy ön is, Miss Darnley is hazudott.

Most megszólalt Rosamund Darnley. Hangja halk volt, de tiszta.

- De pokolian találékony!

- Mindamellet. - mondta Hercule Poirot, és felemelte a hangját -, megközelítőleg sem vagyok olyan pokoli és olyan találékony, mint az az ember, aki megölte Arlena Marshallt! Gondolkozzanak csak egy percig. Mit gondoltam én, mit gondolt mindenki, kivel készült találkozni azon a délelőttön Arlena Marshall? Mindenki azonnal ugyanaz a név ötlött fel: Patrick Redfern. Bizony nem azért indult el hazulról Arlena Marshall, hogy egy zsarolóval találkozzék. Ezt nekem már az arca is elárulta volna. Nem, nem, a kedvesével készült találkozni, vagy legalábbis azt hitte, hogy az illető a kedvese.

- Igen, efelől semmi kétségem sem volt, Arlena Marshall azért indult el, hogy találkozzék Patrick Redfernnel. Csakhogy egy perccel később meg Patrick Redfern jelent meg a strandon, és szemmel láthatólag az asszonyt kereste. Most mi a helyzet?

- Valami átkozott alak felhasználta a nevemet - mondta fojtott haraggal Patrick Redfern.

- Az, hogy Arlena távolmaradása önt bosszantotta és meglepte, szembeszökő volt, sőt talán nagyon is szembeszökő. Az én elméletem az, Mr. Redfern, hogy Mrs. Marshall a Pixy-öbölbe ment, azért, hogy önnel találkozzék, hogy ez a találkozás meg is történt, és hogy ön meggyilkolta őt azon a helyen úgy, amint ezt kitervezte.

Patrick Redfern csak bámult. Aztán egyszerre csak kedélyesen szólalt meg:

- Gügye maga? Hiszen együtt voltunk a parton addig, amíg el nem indultam Miss Brewsterrel csónakon, és meg nem találtam a holttestet!

- Akkor ölte meg Arlenát - mondta Hercule Poirot -, amikor Miss Brewster elment, hogy a rendőrséget hívja. Arlena Marshall nem volt halott, amikor maga partot ért. Ott rejtőzködött a barlangban, és arra várt, hogy tiszta legyen a levegő.

- De a holttest! Hiszen Miss Brewster is, én is láttuk!

- Egy testet láttak, az igaz! De az nem volt holttest. Az annak a nőnek az élő teste volt, aki a segítőtársa volt, aki karját, lábát bekente napolajjal, arcát meg egy zöld kartonkalap mögé rejtette. S ez a nő Christine volt, a felesége (vagy esetleg nem is a felesége, mindenesetre azonban a partnere), aki ugyanúgy segített magának ezt a bűnt elkövetni, mint ahogyan segítségére volt akkor, amikor a múltban "felfedezte" Alice Corrigan testét legalább húsz perccel az előtt, hogy Alice Corrigan meghalt, az az Alice Corrigan, akit ugyancsak a férje ölt meg, maga!

Christine megszólalt. A hangja éles volt és hűvös.

- Vigyázz, Patrick - mondta -, ne veszítsd el a higgadtságodat.

- Talán érdekelni fogja magukat, hogy magát is és a feleségét is könnyűszerrel felismerte a surreyi rendőrség egy csoportképről, ami itt készült. Azonnal felismerték magukban Edward Corrigan és Christine Deverillt, azt a fiatal nőt, aki a holttestet megtalálta.

Patrick Redfern felkelt. Csinos arca most teljesen átalakult, előntötte a vér, elvakult dühében. Egy gyilkos arca nézett rájuk - egy tigrisé. Ordított:

- Maga átkozott, izgága, tetves, vacak kis féreg!

Rávetette magát Hercule Poirot-ra, szitkokat zúdított rá, és ujjai meggömbülve tapadtak Poirot torkára...

Poirot elgondolkozva kezdett beszélni.

- Egy délelőtt itt ültünk mindannyian, és napsütötte testekről beszélgettünk, amelyek úgy fekszenek a deszkákon, mint a hentes áruja. Akkor történt, hogy azon kezdtem elmélkedni, milyen kevés a különbség az egyik és a másik test között. Persze ez olyankor nem feltűnő, ha az ember a testeket közelről és értékelő szemmel nézi, de mi van akkor, ha csak felületes pillantást vet rájuk? Az egyik többé-kevésbé jó alakú fiatal nő éppen olyan, mint a másik. Két barna láb, két barna kar, közbül egy kis darab fürdőruha, semmi egyéb, mint egy napon fekvő test. Ha egy nő jár, ha beszél, nevet, forgatja a fejét, mozgatja a kezét, az más, akkor, de csak akkor, van benne valami személyes, akkor egyéniség. De a napimádás ilyesmit nem ismer.

Ezen a napon történt, hogy szó esett a gonoszról, amely mindenütt burjánzik a földön, mert gyilkosra is süt a nap, ahogyan Mr. Lane fogalmazta. Mr. Lane nagyon érzékeny, a gonosz hat rá, megérzi a jelenlétét, de bár igen jó felvevő műszer, azt nem tudta, hogy a gonosz pontosan hol rejtőzik. Számára Arlena Marshall volt a gonosz gócpontja, és ebben szinte mindegyik jelenlevő egyetértett vele.

Csak hogy számomra - noha a gonosz jelenlétét én is éreztem - korántsem Arlena Marshall jelentette annak megtestesülését. Kapcsolatban volt vele, az igaz, de egészen más módon. Először is, utoljára is, de mindig, valahányszor csak megpillantottam, mindig a kiszemelt áldozatot láttam meg benne. Mert szép volt, mert vonzó volt, mert a férfiak megfordultak utána, hogy szemügyre vegyék, általánosan elfogadták, hogy az a típusú nő, aki felbolygatja a mások életét, és lelkeket ront meg. De én valami egészen mást láttam meg benne. Nem ő vonzotta végzetesen a férfiakat, ő vonzódott végzetesen a férfiakhoz. Az a fajta nő volt, akit a férfiak könnyen megkapnak, aztán gyorsan meg is unnak. És minden, amit csak hallottam róla vagy megállapíthattam felőle, megerősítette ezt a meggyőződésemet. Az első dolog, amit megtudtam Arlena Marshallról, arról tájékoztattott, hogy az az ember, akinek a válópörében tanú volt, hogyan játszotta ki azzal, hogy nem vette feleségül. Ekkor történt, hogy Marshall kapitány, azoknak a férfiaknak egyike, akik mindörökké és jóvátehetetlenül lovagiasak maradnak, megkérte. Az olyan félnék és zárkózott természetű embernek, mint a kapitány, az ilyen nyilvános megpróbáltatás a legnagyobb kínt jelentheti - innen az a szeretet és szánalom, amelyet első felesége iránt érzett, akit egy olyan gyilkossággal vádoltak és tettek felelőssé, amelyet nem követett el. Feleségül vette, és a házasság azt bizonyította, hogy Marshall helyesen értékelte felesége jellemét. Halála után egy másik szép nőt, talán ugyanolyan típusút is - mivel Lindának is vörös a haja, amit valószínűleg az anyjától örökölt - vetnek oda a nyilvánosság megvetésének. Marshall a megmentésére siet. Ez alkalommal azonban szerelme ingatag alapon nyugszik. Arlena ostoba, méltatlan férje részvételére és oltalmára. Mindamellett azt hiszem, a kapitány mindvégig helyesen ítélte meg őt. Még sokkal azután, hogy szerelme véget ért, és az asszony közelsége már terhes volt számára, részvétet érzett iránta. Gyermekek tekintete, aki az élet könyvében nem jut túl egy bizonyos lapon.

Az a szenvedély, amellyel Arlena Marshall a férfiak után vetette magát, szinte előre meghatározta a sorsát, mint a skrupulus nélküli férfi biztos áldozatát. A jóképű, határozott fellépésű, az asszonyokra ellenállhatatlanul ható Patrick Redfernben tüstént felismertem ezt a típust. Ez az a kalandor, aki ilyen vagy olyan módon, de mindig a nőkből él. Amikor a strandon pihenőhelyemről szemügyre vettem a dolgokat, biztos voltam afelől, hogy Arlena Patricknak az áldozata, s nem megfordítva. És így a gonosz góciát is Patrick Redfernnel hoztam összefüggésbe, nem pedig Arlena Marshallal.

Arlena nemrégiben nagyobb összeget örökölt, amelyet egy olyan idősebb csodálója hagyott rá, akinek már nem volt ideje ráunni. Arlenát valamilyen férfi anyagi dolgokban állandóan az orránál fogva vezette. Miss Brewster említett egy fiatalembert, akit Arlena "tönkretett", de ennek az ifjúnak egy levelét megtaláltuk Mrs. Marshall szobájában, és - bár az írója azt az óhaját fejezte ki benne (az óhajok, pedig, mint tudjuk, ingyenesek), hogy szeretné Arlenát elborítani ékszerekkel - ebben a levélben egy csekk vételét nyugtázta, amelyet Arlenától kapott, s amelynek segítségével azt remélte, hogy kibújhat a törvényes következmények alól. Ez szerintem világos példája annak, hogy fiatal paraziták hogyan szipolyozták ezt a nőt. Abban sem kételkedem, hogy Patrick Redfern igen könnyen rávehette, hogy bizonyos "beruházásokra" időnként nagyobb összegeket nyújtson át neki. Bizonyára nagy lehetőségekről szóló történetekkel kápráztatta el - hogyan fogja mindkettőjük szerencsését megalapozni. A védelem nélkül, magányosan élő nők rendszerint könnyű zsákmányai az ilyen férfiaknak - a csaló pedig az esetek többségében minden következmény nélkül elszelel a zsákmányával. Ha azonban számolni kell egy férjjel, fivérrel vagy apával, akkor a dolgok könnyen kedvezőtlenre fordulnak. Ha egyszer Marshall kapitány rájön, mi lett a felesége vagyonával, Patrick Redfern gyors megtorlásra számíthat.

Ez azonban nemigen nyugtalanította barátunkat, mert már régen eltökélt szándéka volt, hogy a nőt elteszi láb alól, mihelyt szükségesnek véli. Ebben az elhatározásában az is bátorította, hogy egy gyilkosságot már megúszott büntetlenül - ez annak a fiatal nőnek a meggyilkolása volt, akit Corrigan néven vett feleségül, és akit rábírt arra, hogy nagy összegű életbiztosítást kössön a férje javára.

Felbujtója, tervének segítője az a nő volt, aki közöttünk úgy szerepelt, mint a felesége, és akihez őszintén ragaszkodott. Ez a fiatal nő a férfi kiszemelt áldozatainak a képzelhető legtokéletesebb ellentéte volt - hüvös, számító, szenvedélymentes, de hozzá állhatatosan hűséges, amellet nem megvetendő képességű színésző. Azóta, hogy ide megérkeztek, Christine Redfern szerepet játszott, mégpedig a "szegény kis feleség" szerepét, aki törekeny, tehetetlen, inkább a szelleme erős, mint a teste. Emlékezzünk csak rá, hogy ennek érdekében mi mindennel traktált. Hogy a napon felhólyagzik a bőre, ezért mindig hófehér marad, hogy nagy magasságokban szédül, az ilyenfajta történetekre gondolok, mint hogy ott ragad a milánói székesegyház tornyában, és a többi. A lényeg az, hogy a hangsúly mindig a gyengeségére, törekenységére essék, így aztán szinte mindenki úgy beszél róla, mint a "kicsi asszony"-ról. Valójában éppen olyan magas, mint Arlena Marshall, csak a lába és a keze nagyon kicsi. Önmagát mindig úgy emlegette, mint aki valamikor tanárnő volt, s ezzel is elmélyítette azt a hatást, melyet mint a könyvekből szerzett műveltség élvezője és méltányolója keltett, szemben a testi ügyességekben kiemelkedő sportoló típussal. Az igazság az, hogy valóban iskolában működött, de mint tornatanárnő: macskaügyességgel mászott, és úgy futott, mint egy atléta.

Magát a büntettet pontosan tervelték ki és időzítették. Amint erre már előbb is utaltam, remekbe készült büntény volt. Az időzítésben pedig egy zseniális agy tevékenysége mutatkozott meg.

Mindenekelőtt néhány bevezető jelenetet kellett eljátszani, így például azt a bizonyosat a sziklapárkányon, amikor tudták, hogy a szomszéd fürkében én ülök, és kihallgatom azt a konvencionális féltékenységi dialógust, amely férj és feleség között éppen leperreg. Később Christine még egyszer eljátszotta ezt a jelenetet, egyedül nekem. Már akkor volt valami olyan elmosódó érzésem, hogy az egészet egy könyvben olvastam. Nem látszott valóságosnak. Természetesen azért nem, mert nem is volt valóságos. Aztán eljött a büntett napja. Gyönyörű idő volt, lényeges feltétele a sikernek. Redfern már jókor reggel kiosont, azon az erkélyajtón keresztül, amelyet belülről nyitott ki (ha nyitva találják, legfeljebb azt hiszik, valaki már korán reggel lement fürdeni). A fürdőköpenye alá egy zöld kínai kalapot rejtett, annak a pontos mását, amelyet Arlena szokott volt viselni. Végigiosont a szigeten, le a létrán, és a kalapot egy meghatározott helyen elrejtette a sziklák között. Ez volt az első rész.

Még az előző estén légyottot beszélt meg Arlenával. Ezeknek a találkozásoknak a során nagy óvatosságot tanúsítottak, minthogy Arlena kissé félt a férjétől. A nő beleegyezett abba, hogy korán reggel lemegy a Pixy-öbölbe. Reggelente nem járt oda senki. Redfernek ott kellett volna csatlakoznia hozzá egy alkalmas pillanatban, mikor megléphet a társaságtól. Az volt a megállapodás, hogy ha Arlena bárkit meglátna lekúszni a létrán, vagy megpillantana a tengeren egy csónakot, oszonjon be tüstént a Pixy-barlangba, erről a férfi már beszélt neki, és ott várja be, amíg a veszély elmúlik. Ez volt a második rész.

Közben Christine Linda szobájába ment, mégpedig olyan idő tájt, amikor joggal feltételezhette, hogy Linda éppen kora reggeli tengeri fürdőjét élvezi. Az volt a szándéka, hogy Linda karóját előretolja húsz perccel. Persze ez azzal a kockázattal járt, hogy Linda esetleg észreveszi, hogy az órája rosszul jár, de ez a kockázat nem volt túl nagy. Christine igazi alibije a kezének a nagysága volt, mert ez biztosította annak a fizikai lehetetlenségét, hogy a gyilkoságnak ő lehessen a tettese. Mindamellet egy kiegészítő alibi is kívánatosnak látszott. Ekkor, Linda szobájában lett figyelmes a boszorkányságról és mágiáról szóló könyvre, amely egy bizonyos oldalon magától nyílt ki. Ezt az oldalt elolvasta, és amikor Linda bejött, és leejtette a gyertyákat tartalmazó csomagját, tüstént rájött arra, mit forgat a fejében. Ez a gondolat mindjárt újabb ötletek szülője volt. A megrögzött két ember eredeti elgondolása az volt, hogy a lehetőségek határáig Kenneth Marshallra hárítják a gyanút; ezért csenték el a pipáját, melynek egy darabját tervük szerint az öbölben, a létra alján helyezték el. Amikor Linda visszatért, mi sem volt könnyebb, mint egy kis közös kirándulást megbeszélni a Sirály-öbölbe. Utána Christine visszatért a szobájába, kivett az egyik bőröndjéből egy üveg napolajat, annak tartalmát gondosan magára kente, az üres üveget kihajította az ablakon, és majdnem fejbe vágta vele Emily Brewstert, aki éppen fürdött. A harmadik rész így teljes sikerrel lezárult.

Christine ezek után fehér fürdőruhát öltött, erre strandnadrágot, és olyan hosszú ujjú kabátot vett, amely sikeresen elrejtette frissen barnított karját és lábát.

Tíz óra huszonöt perckor Arlena elindult a randevúra, egy-két perccel később megérkezett a partra Patrick Redfern, és minden látható módon igyekezett megmutatni meglepetését, bosszúságát stb. Christine feladata aránylag könnyű volt. A maga óráját eldugta, és tizenegy huszonötökör megkérdezte Lindától, hány óra van.

Linda az órájára nézett, és azt felelte, hogy háromnegyed tizenkettő. Ezzel megindult a tenger felé. Christine pedig elkezdte összecsomagolni a rajzeszközeit. Mihelyt Linda hátat fordított, Christine azonnal megragadja a lány óráját, amelyet természetesen lecsatolt az előtt, hogy a vízbe ment, és megint visszaállítja úgy, hogy a pontos időt mutassa. Azután végigsiet a sziklára vivő ösvényen, átszalad a keskeny földnyelven egészen a létra tetejéig, ott lerántja magáról a pizsamáját, azt és a rajzdozóját elrejt egy szikla mögé, majd a legjobb tornászt megszálló üggyességgel lekúszik a létrán.

Arlena odalent van a parton, és nem érti, miért késik olyan soká Patrick. Látja vagy hallja, hogy valaki a létrán van, óvatosan megnézi, ki az illető, és legnagyobb bosszúságára felfedezi, hogy az nem más, mint: a feleség! Végigrohan a parton, be a Pixy-barlangba.

Christine meg azonnal előveszi a kalapot a rejtekhelyéről, a hátsó karimájához már oda is volt tűzve egy hamis vörös hajfűrt, aztán elterpeszkedve lefekszik úgy, hogy az arcát és a nyakát elfedi a kalap és a hajfűrt. Az időzítés tökéletes. Pár perccel később az a csónak, amelyben Emily Brewster és Patrick ülnek, megkerüli a kiszögellést. Emlékezzenek csak: Patrick az, aki lehajol és megvizsgálja a holttestet, Patrick az, aki megdöbben, elkábul, letörik, annyira hat rá szívyszerelmének halála! A tanúját nagyon gondosan választotta ki. Miss Brewster szédülős, biztos, hogy meg sem kísérli, hogy felmenjen a létrán. Az öblöt csónakon fogja elhagyni, Patrick természetesen vállalja, hogy a tetem mellett marad, "hátha a gyilkos még errefelé settenkedik". Miss Brewster elevez, hogy a rendőrséget értesítse. Mihelyt a csónak eltűnt, Christine felugrik, darabokra vágja a kalapot azzal az ollóval, amit Patrick nagy gondosan szintén magával hozott, beletömi a fürdőruhájába, és még az előbbinél is gyorsabban felkúszik a létrán, felölti strandpizsamáját, és visszaroohan a szállodába. Még éppen annyi ideje van, hogy gyorsan megfürödjék, és lemossa magáról a barna napolajat, aztán teniszdresszébe bújik. Még valamit tesz. A zöld kartonkalap darabjait és a hajfűrtöt elégeti Linda kandallójában, az egészhez még hozzátesz egy naptárból kitépett lapot is, hadd higgyék, hogy a karton és a naptár egyazon eredetű. Szóval nem kalapot, hanem naptárt égettek. Gyanúja egyébként igaznak bizonyult, Linda valóban foglalkozik mágiával, kísérleteinek tanúja a viaszmassza és a gombostű.

Aztán, végre, le a tenispályára, ahová utolsónak érkeznek, anélkül azonban, hogy akár a zavarnak, akár a sietségnek bármi nyomát mutatná.

Eközben Patrick a barlanghoz ment. Arlena semmit sem látott, még kevesebbet hallott - egy csónak - hangok - a legokosabb, ha ott marad a rejtekhelyén. De most Patrick hívó hangja szólítja: - Elmúlt a veszély, édesem -, és erre Arlena kijön, ebben a percben a férfi keze a nyaka köré kulcsolódik, és a szegény, szép, ostoba Arlena Marshallnak vége...

Poirot hangja elhalt.

Egy percig csend volt, aztán Rosamund Darnley egy kissé megborzongva azt mondta:

- Hát igen, ezt elég szemléletesen mesélte el. Azt azonban nem hallottuk, hogy maga hogyan jutott az igazság nyomára?

- Egyszer már mondtam maguknak - mondta Hercule Poirot -, hogy nekem nagyon egyszerű az eszem járása. Mindig, kezdettől fogva arra gondoltam, hogy a legvalószínűbb ember gyilkolta meg Arlena Marshallt. És a legvalószínűbb ember Patrick Redfern volt. Ő volt annak a - férfinak a par excellence típusa, aki az Arlena-féle nőket kizsákmányolja, annak is, aki gyilkol, az ilyen ember fosztja meg a nőt minden megtakarított pénzceskjéjétől, és nyiszálja el a torkát is ráadásul. Ugyan kivel készült találkozni azon a bizonyos reggelen? Arca, mosolya, viselkedése, hozzám intézett szavai mind csak egyvalakiról tanúskodtak, hogy aki várja, az Patrick Redfern. És így a dolgok természetében rejlett az, hogy Patrick Redfern kellett a gyilkosa legyen. Csakhamar azonban - mint mondtam -, valami lehetetlenséggel kerültem szembe. Patrick Redfern nem ölhetett meg Arlenát, mert hiszen előbb a parton volt, majd mindaddig a Miss Brewster társaságában, amíg a holttestet ténylegesen fel nem fedezték. Így aztán másfajta megoldásokat kellett keresnem, és ilyen akadt is bőven. Arlenát megölhette volna a férje, Miss Darnley hallgatolagos beleegyezésével. (Mindketten hazudtak, mégpedig olyasvalamivel kapcsolatban, ami alkalmas volt arra, hogy gyanút keltsen.) Megölhették Arlenát azért is, mert valamiképpen rábukkant a kábítószercsempészek titkára. Megölhette volna, mint mondtam, egy vallásos fanatikus, és végül megölhette volna a mostohalánya. Ezt az utóbbit tekintettem egy időben a helyes megoldásnak. Amikor először hallgatták ki Lindát, a magaviselete nagyon gyanús volt. Egy másik beszélgetés, amelyet én folytattam vele később, arról győzött meg, hogy Linda bűnösnek tekinti önmagát.

- Valóban azt képzelte, hogy ő gyilkolta meg Arlenát?

Rosamund hangja hitetlenkedő volt.

- Igen - bólintott Hercule Poirot. - Gondoljon arra, hogy tulajdonképpen még gyerek. Elolvasta a boszorkányságról szóló könyvet, és félig-meddig hitt is benne. Gyűlölte Arlenát. Feltett szándéka szerint, és

előzetes megfontolás után elkészíti a viaszbabát, elmondja felette a varázslatot, átdöfi a szívét, aztán megolvastja, és Arlena még azon a napon meghal. Lindánál idősebb és bölcsebb emberek is buzgón hittek már a mágiában. Az csak magától értetődő, hogy azt hitte, minden igaz volt, amit olvasott, s hogy a mostohaanyját megölte a mágia segítségével.

- Ó, a szegény, szerencsétlen gyermek! - kiáltotta Rosamund. - Én meg azt gondoltam, azt képzeltem, valami egészen mást... azt, hogy olyasmit tud, ami...

Rosamund elakadt.

- Tudom, hogy ön mit gondolt - mondta Poirot. - Ám a helyzet az, hogy az ön viselkedése csak még jobban megijesztette Lindát. Azt hitte, nemcsak hogy ő okozta Arlena halálát, hanem a tetejében ön tudja is ezt. Christine Redfern is erős hatást gyakorolt rá, ő plántálta a fejébe az altatószer gondolatát, s ezzel megmutatta az utat, hogyan vezekelhetne vétkéért gyorsan és fájdalommentesen. Nyilvánvaló, hogy mihelyt Marshall kapitány alibije megtámadhatatlannak bizonyult, életbevágóan fontos lett Redfernek számára, hogy új gyanúsítottat találjanak. Sem Christine, sem a férje nem tudott a kábítószercsempészséről. Lindát szemelték ki bűnbaknak.

- Ördögök! - kiáltott fel Rosamund.

Poirot bólintott.

- Bizony, igaza van. Christine hidegvérű, kegyetlen nőszemély. Én a magam részéről viszont igen nehéz helyzetben voltam. Vajon Linda csak a boszorkánykodás gyerekes bűnében volt vétkes, vagy gyűlölete ennél messzebbre ragadta - odáig, hogy végrehajtsa a gyilkosságot? Megpróbáltam rávenni a lányt, hogy valljon nekem. De hiába. Ez idő tájt súlyos bizonytalanság töltött el. A rendőrfőnök hajlott arra, hogy elfogadja magyarázatként a kábítószercsempészt. Végtére én is elfogadhattam volna ezt. Újra meg újra nagyon gondosan áttanulmányoztam az eseményeket. Már egy egész kirakós rejtvény darabjainak a gyűjteménye volt a birtokomban tényekből, elszigetelt eseményekből. Az egésznek össze kellett állnia valami teljes és értelmes ábrát mutató képpé. Itt volt a parton talált olló, az ablakon kidobott üveg, egy fürdő, amelyet senki sem vállalt. Persze, mindezek önmagukban véve eléggé ártalmatlan dolgok, de jelentőssé váltak azáltal, hogy nem akadt gazdájuk. Ez azt mutatta, hogy volt valami jelentőségük. Amellett sehogy se illeszkedtek bele a Marshall kapitány vagy a Linda bűnösségét igazoló elméletekbe, de abba sem, hogy a történetekért a kábítószerezés banda felelős. És mégis: mindegyiknek kellett valami magyarázatának lennie. Visszatértem az első megoldáshoz: hogy Patrick Redfern volt a tettes. Vajon volt-e ennek a feltevésnek alapja? Igen, mégpedig az, hogy Arlena folyószámlája igen nagy hiányt mutatott. Ki kapta ezt a pénzt? Minden bizonnyal Patrick Redfern. Arlena az a fajta nő volt, akit könnyen becsap egy csinos fiatalember, ám nem az a típus, akit zsarolni lehet. Nagyon könnyen kiismerhető volt, nem alkalmas arra, hogy egy titkot megőrizzen. A zsarolási história soha nem is győzött meg engem. És mégis, valaki kihallgatta azt a bizonyos beszélgetést. Igen ám, de ki volt az a valaki? Patrick Redfern felesége. Ő találta a mesét, nem volt más bizonyítékunk, hogy elhangzott, mint Christine saját szavai. És miért találta ki? Mint a villám, úgy hasított belém az ok felismerése: hogy magyarázatot kapjunk Arlena pénzének eltűnésére.

Patrick és Christine Redfern. A kettő tehát együtt dolgozott. Csakhogy Christine-nek nem volt annyi fizikai ereje, hogy Arlenát megfojtsa, tehát a tettes csak Patrick lehetett, de ez viszont lehetetlen! Hiszen minden lépéséről tudtunk egészen addig, amíg a holttestet meg nem találták!

Holttest... test... ez a szó valami emléket mozgatott meg bennem... testek fekszenek a parton és mindegyik egyforma. Patrick Redfern és Emily Brewster odaért az öbölbe, és észrevettek egy heverő testet. Egy testet, és miért lett volna ez a test Arlenáé, ha lehetett volna bárkié? Az arcát elfedte a nagy kínai kalap.

De holttest csak egy volt, Arlenáé. Ezek szerint ez a test élő volt, de olyasvalakinek a teste, aki csak játszott a holtat? Lehetséges lett volna, hogy maga Arlena az, akit Patrick rávett, vegyen részt valami tréfában? Nem, ez nem lehet, a kockázat túl nagy. Vajon ki lehetett az élő test? Volt-e olyan nő, aki hajlandó lett volna Redfernek segíteni? Persze hogy volt... a felesége. De Christine-nek fehér és érzékeny a bőre. Igen ám, de napolajat bármilyen üvegből kenhetünk magunkra, üvegből bizony, üvegből, és ezzel a kirakós játék egy darabja már a helyén volt. No, és utána természetesen meg kell fürödni, hogy az áruló színt lemossuk, mielőtt teniszezni indulunk. Hát az olló? Nos, ez meg arra kellett, hogy szétvagdossa a kartonkalap mását, ez nagyon alkalmatlan, gyorsan meg kell szabadulni tőle, olyan gyorsan, hogy az ollóról el is feledkezünk, egyébként ez az egyedüli, ami a gyilkos pár figyelmét elkerülte.

No de hol volt közben Arlena? Ez ismét teljesen világossá vált. Rosamund Darnley vagy Arlena Marshall közül az egyik a Pixy-barlangban tartózkodott, ezt elárulta nekem az a parfüm, amelyet mindketten használtak. Az viszont biztos volt, hogy Rosamund Darnley nem járt ott. Tehát csak Arlena lehetett, aki addig rejtőzött, amíg tiszta nem lett a levegő.

Amikor Emily Brewster elevezett csónakján, Patrick lett a helyzet ura, és mi sem gátolta abban, hogy elkövesse a büntettet. Arlena Marshall meggyilkolása háromnegyed tizenkettő után következett be, de az orvosi vizsgálat a tett elkövetésének csak a legkoraibb időpontját vette figyelembe. Hogy Arlena háromnegyed tizenkettőkor már halott volt, azt nem az orvos mondta a rendőrségnek, hanem mások mondták az orvosnak.

Még két további pontot kellett tisztázni. Linda Marshall tanúvallomása megadta Christine Redfern alibijét. Igen ám, de ez a vallomás Linda Marshall karórájától függött. Be kellett bizonyítanom, hogy Christine-nek két ízben is nyílt lehetősége arra, hogy babráljon Linda órájával. A bizonyítás elég könnyen ment. Christine egyedül volt Linda szobájában a gyilkosság reggelén, meg azután volt még egy közvetett bizonyítékom is. Többen hallották, amikor Linda azt mondta, hogy "fél, hogy elkésik", de amikor leért, a hallban az óra csak tíz huszonötöt mutatott. A második alkalom szinte magától kínálkozott Christine-nek, mi sem volt könnyebb a számára, mint az órát visszaigazítani, mihelyt Linda megfordult, hogy fürödni induljon.

Azután itt volt még a létra kérdése. Christine mindig azt hajtogatta, hogy szédül a magasban. Ezt a hazugságát is gondosan előkészítette.

Megvolt már a mozaikom, minden rész gyönyörűen illeszkedett a helyére. Csak éppen, szerencsétlenségemre, nem volt döntő bizonyítékom. Minden csak a fejemben volt meg.

Ekkor egy ötletem támadt. Valami olyan biztonság, olyan remeklés mutatkozott ebben a büntetben, hogy szinte biztosan tudtam, hogy Patrick Redfernt nem első munkája. A múltakon kezdtem tünődni. Volt valami halvány lehetősége annak, hogy nem ez volt a Redfern első gyilkossága. Az igénybe vett módszer, a fojtogatás, összhangban volt Patrick természetével - láthatóan félig élvezetből, félig haszonlesésből gyilkolt. Ha már gyilkolt, szinte biztos voltam benne, hogy régebben is ugyanezzel a módszerrel ölt. Megkértem Colgate felügyelőt, állítsa össze nekem azoknak a nőknek a listáját, akik szintén fojtogatás áldozatai lettek. Örömmel töltött el az eredmény. Nellie Parsons halála, akit egy elhagyott bozótban találtak megfojtva, éppúgy lehetett Patrick Redfern tette, mint másé, azonban az Alice Corrigan halálában pontosan azt találtam meg, amit kerestem. Az eljárás lényegileg ugyanaz volt. Bűvészkedés az idővel, a gyilkosságot ugyanis nem a közhiedelem szerinti időpont előtt követték el, hanem később. A holttestet az értesülések szerint negyed ötkor fedezik fel. A férjnek egészen négy óra huszonötig pontos alibije van.

Mi történt valójában? Azt mondták, hogy Edward Corrigan megérkezett a Fenyő-orom kávéházba, nem találta ott a feleségét, erre elhagyta a helyiséget és fel-alá járkált. Valójában persze teljes erejéből a légyott helyére futott, megölte az asszonyt, aztán visszatért a kávéházba. Az a turistanő, aki a büntényt jelentette, kitűnő hírnévnek örvendő fiatal hölgy volt, tornatanárnő egy közismert lányiskolában. Láthatóan semmi kapcsolata sem volt Edward Corriganal. Jó darab utat kellett megtennie, hogy jelentse a halálesetet. A rendőrorvos csak negyed hatkor vizsgálta meg a tetemet. A halál beálltának időpontját ebben az esetben is vita nélkül fogadták el.

Ekkor egy utolsó próbára készültem. Meg kellett tudnom pontosan, hogy Mrs. Redfern hazudott-e?

Megrendeztem ezt a kis kirándulásunkat Dartmoorba. Ha valaki nagy magasságban szédül, az sohasem érzi jól magát, ha folyóvíz felett vezető keskeny hídon kell átmennie. Miss Brewster, aki valóban szédült, meg is tántorodott. De Christine Redfern nemtörődöm módon, aggodalom nélkül futott át a hídon. Az egész kísérlet nem volt nagyon lényeges vagy jelentős, de bizonyos szempontból mégis határozott eredménnyel járt. Ha Christine csak egy felesleges hazugságot is mondott, akkor fennáll annak a valószínűsége, hogy másban is hazudott. Közben Colgate is megmutatta a fényképet a surreyi rendőrségen, és felismerték rajta Redfernét. A továbbiakban úgy játszottam, hogy lehetőleg nyeljek. Miután Patrick Redfernt előbb hamis biztonságba ringattam, utána minden erőmmel rávettem magamat, és minden tőlem telhetőt elkövettem, hogy elveszíttessem vele önuralmát. Mikor látta, hogy Corriganal való azonossága kiderült, teljesen elvesztette a fejét.

Hercule Poirot úgy simogatta végig a nyakát, mint aki valami jelentős élményre emlékezik.

- Amit tettem - mondta nyomatékosan -, rendkívül veszélyes volt, de nem sajnálom. Sikerült! Nemhiába szenvedtem.

Egy pillanatig csend volt. Azután Mrs. Gardener mélyet sóhajtott.

- Nahát, Monsieur Poirot - mondta -, ez igazán csodálatos volt, hogy ilyen részletesen elmondta nekünk, hogy miképpen éri el ezeket a ragyogó eredményeket. Amit mondott, az minden ízében olyan lenyűgöző volt, mintha a kriminológia köréből hallottunk volna előadást - sőt, merem mondani, hogy ez volt aztán az igazi előadás a kriminológia köréből. És ha elgondolom, hogy az én bíborfonalamnak és annak a napfürdős beszélgetésnek még köze is volt az egészhez... hát ettől olyan izgatott leszek, hogy szólni sem tudok, és nem kételkedem abban, hogy Mr. Gardener ugyanígy érez, nem, Odell?

- Igen, édesem - mondta Mr. Gardener.
- Mr. Gardener is segítségemre volt - mondta Hercule Poirot. - Szükségem volt egy értelmes ember véleményére Mrs. Marshallról. Megkérdeztem Mr. Gardenert, mit gondol felőle.
- Csakugyan? - mondta Mrs. Gardener. - És mit mondtál róla, Odell?

Mr. Gardener köhécselt.

- Édesem - mondta -, hiszen tudod, hogy sohasem voltam valami nagy véleménnyel Mrs. Marshallról.
- Minden férj ezt mondja a feleségének - mondta Mrs. Gardener. - És ha engem kérdeznek, hát még Monsieur Poirot is elnéző iránta egy árnyalatnyit, mert hogy a körülmények természetes áldozatának meg effélének nevezi. Az ugyan igaz, hogy egyáltalán nem volt kulturált nő, és mivelhogy Marshall kapitány nincs velünk, hát azt sem átalom kimondani, hogy én mindig egy kicsit butácskának is tartottam. Mondtam is Mr. Gardenernek, nem, Odell?
- Igen, édesem - mondta Mr. Gardener.

2

Linda Marshall együtt üldögélt Hercule Poirot-val a Sirály-öbölben.

- Persze hogy örülök, hogy végül is nem haltam meg - mondta. - De azért, Monsieur Poirot, mégiscsak olyan, mintha én öltem volna meg Arlenát, nem? Hiszen az volt a szándékom.
- Egyáltalán nem olyan - mondta energikusan Poirot. - Az ölés szándéka és a tényleges gyilkosság két különféle dolog. Ha a hálósobájában egy kis viaszfigura helyett a mostohaanyja hevert volna összekötözve, és tehetetlenül kiszolgáltatva, a maga kezében pedig tör van és nem gombostű, akkor bizony nem dőfte volna a szívébe! Valami a lelke legmélyén azt mondta volna: nem. Velem is így van ez. Valami ostoba ember kihoz a sodromból. Azt mondom: szeretném megrugdosni. Helyette az asztalt rúgom meg. Azt mondom: ez az asztal az az ostoba fickó, most így büntetem meg. És aztán, ha nem fáj túlságosan a lábam utána, hát sokkal jobban érzem magam, és az asztalnak sem ártottam. De ha a hülye maga volna ott, azt bizony nem rúgnám meg. Viaszfigurákat csinálni, és keresztülszurkálni őket tüvel, hát ez bizony buta dolog is, meg gyerekes is, ez igaz, de van valami haszna. Kivonta magából a gyűlöletet, és belesűrítette abba a kis figurába. Így aztán a tű és a tűz, ha nem is a mostohaanyját, de az iránta érzett gyűlöletet mindenesetre esetre elpusztította. Utána, még mielőtt a haláláról hallott volna, megtisztultnak érezte magát, nem?... könnyebbnek is, boldogabbnak is.

Linda bólintott.

- Honnan tudta? - kérdezte. - Valóban, pontosan ezt éreztem.
- Akkor többet meg ne halljam azokat a csacsiságokat, amiket az előbb mondott. Elég, ha megfogadja, hogy a következő mostohaanyját nem fogja gyűlölni.
- Azt gondolja, hogy lesz következő? - kérdezte Linda megrettenve. - Ja igen, értem, Rosamundra gondol. Ellene nincs kifogásom. - Egy percre habozott, mielőtt kimondta: - Ő olyan értelmes.
Poirot ugyan nem ezzel a jelzővel jellemezte volna Rosamund Darnleyt, de felismerte, hogy Linda szemében ez a legnagyobb elismerés.

3

- Rosamund - mondta Kenneth Marshall -, honnan vette a fejébe azt a gondolatot, hogy én öltem meg Arlenát?
Rosamund restelkedve nézett rá.

- Rém buta voltam - mondta.

- Persze hogy az volt.

- Igen, de maga, Ken, maga meg egy olyan csudabogár. Sohasem tudtam, milyen érzések kötik igazában Arlenához. Nem tudtam, vajon elfogadja-e olyannak, mint amilyen valójában volt, és csak nagyon rendes hozzá, vagy pedig hogy... hogy vakon megbízik benne. És arra gondoltam, hogy ha ez utóbbi az igazság, és aztán váratlanul rájön arra, hogy Arlena becsapja, akkor talán megőrül a dühtől. Hallottam egyet s mást magáról. Hogy mindig nagyon csendes, de néha aztán tud rettenetes is lenni.

- S ezért azt hitte, hogy én csak úgy torkon ragadtam Arlenát, és addig nyomorgattam, amíg kiszállt belőle a

lélek?

- Hát igen, tulajdonképpen pontosan ezt hittem. Meg aztán az alibije is bizonytalan volt egy kicsit. Akkor határoztam el hirtelen, hogy segítségére sietek, és kitaláltam azt a buta kis történetet arról, hogy láttam, amikor gépelt a szobájában. És amikor aztán azt hallottam, hogy maga is látta, amikor benéztem, no akkor már nem is kételkedtem abban, hogy maga a tettes. Ezen és a Linda furcsa viselkedésén múltott minden.

Kenneth Marshall sóhajtott:

- Hát nem érti, hogy én meg csak azért mondtam, hogy láttam magát a tükörben, hogy hitelessé tegyem a maga történetét? Úgy gondoltam, nagy szüksége volt arra, hogy megerősítsék.

Rosamund csak rábámult a férjára.

- Csak nem akarja azt mondani, hogy azt hitte, én öltem meg a feleségét?

Kenneth Marshall nyugtalanul izgett-mozgott.

- A csudába is, Rosamund - mormogta -, hát nem emlékszik már rá, hogy egyszer majdnem megölt egy fiút a miatt a kutya miatt? Hogy rácsimpaszkodott a torkára, és le nem ment róla?

- De hát ez évekkkel ezelőtt volt!

- Igen, tudom ...

- Ugyan milyen okom lett volna megölni Arlenát? - kérdezte Rosamund élesen.

Marshall tekintete ide-odajárt. Megint mormogott valamit.

- Ken, hát én ilyen öntelt embert még nem láttam! Csakugyan azt hitte, hogy Arlenát a maga iránt érzett szimpátiából öltem meg? Vagy ...vagy azt hitte, azért öltem meg, mert nekem volt magára szükségem?

- Azt nem hittem - mondta Kenneth Marshall méltatlankodó hangon. - De emlékszik még arra, hogy mit is mondott azon a napon, Lindáról is, meg más egyébről... és... úgy tűnt, hogy magának fontos az, mi van velem.

- Ez mindig fontos is volt nekem - mondta Rosamund.

- Tudom, elhiszem. Tudja, Rosamund, rendszerint nem találok meg a megfelelő szavakat, nem is kenyerem a beszéd. Egyvalamit azonban tisztázni akarok. Arlena nem sokat jelentett a számomra, csak eleinte egy keveset, de aztán idegörlő volt vele az élet. Sőt, igazában maga a pokol, de azért mégis nagyon sajnáltam azt az asszonyt. Olyan buta volt, a férfiak örültje, nem tehetett róla, és mindig becsapták, és méltatlanul bántak vele. Egyszerűen azt éreztem, hogy én nem lehetek az, aki a végső csapást mérem rá. Végére is elvettem, és az én feladatomból volt, hogy tőlem telhetően gondját viseljem. Azt hiszem, Arlena tudta is ezt, és hálás is volt érte. Igazában Arlena nagyon szánalomra méltó teremtés volt.

- Rendben van, Ken - mondta Rosamund gyengéden -, most már értem.

Kenneth Marshall gondosan megtömkölte a pipáját, anélkül, hogy a lányra nézett volna.

- Maga - mormolta - nagyon könnyen megérti a dolgokat, Rosamund.

Rosamund gúnyos szája alig észrevehető mosolyra görbült.

- Most akarja megkérni a kezemet, Ken, vagy az a szándéka, hogy még vár hat hónapot?

Kenneth Marshall kiejtette a pipát a szájából. Össze is tört odalent a sziklákon.

- A fene egye meg - mondta -, ez már a második pipa, ami itt megy tönkre. És harmadik már nincs is nálam. Honnan a pokolból tudja, hogy arra gondoltam, hogy éppen hat hónapot illik várni?

- Onnan, hogy az illem hat hónapot ír elő. De jobban szeretném, ha valamire már most elszánná magát. Mert lehet, hogy a közbülső hónapokban esetleg valamilyen más üldözött nőszemélyre bukkan, és a szokott lovagias módján ismét a megmentésére siet.

Marshall nevetett.

- Ezúttal maga lesz az üldözött nőszemély, Rosamund. Lemond arról az átkozott ruhaszalonyjáról, és vidéken fogunk lakni.

- Hát nem tudja, hogy az üzletem nagyon szépen jövedelmez? Nem érti, hogy az én üzletem, hogy én alapítottam, én fejlesztettem, hogy büszke vagyok rá? Még nem áttall idejönni és azt mondani: "Mondj le az egészszről, édesem!"

- Igenis, nem áttallok!

- És azt képzeled, maga annyira fontos nekem, hogy meg is teszem?

- Ha nem volnék annyira fontos - mondta Kenneth Marshall -, nem is kéne nekem, Rosamund.

- Ó, drágám - mondta a lány lágyan -, egész életemben egyebet sem akartam, csak hogy vidéken élhessek magával. És most... végre megvalósul...